

ஊன்துதும் வாவஃபா மன்துலயே மெயெயுதீ கதீதுவ

மவம-பர்யநீந ஃபுலதா ஃபுலுலு ஃபுதுகாரக ஃபாவே

வார்தாவ

அரசியலமைப்புஃ ஃபையின் வழிப்புடுத்தற் குழு

மத்திய-ஃபுற்றயல் ஃபுவுகள் பற்றிய ஃபு குழுவின் அறிக்கை

The Steering Committee of the Constitutional Assembly

REPORT

of the

Sub-Committee on Centre-Periphery Relations

° œ • Þ ã ù æ ê Õ ë ð ó ç R < Á = { ã

Þ × ß Ú Y à æ Ô æ Û Ù Ô é Á ù ù æ Ý ë ó i

ã ë Y Ô ë ã

2 K z J M [I Ü ® Ö @ [P % ä Ü H © Ú E ä µ

I Ú • J i ä L J à 6 L ¶ > ã H ä † J 6 H µ 2 † Ô [>

The Steering Committee of the Constitutional Assembly

REPORT

of the

Sub-Committee on Centre-Periphery Relations

මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු-කාරක සභාවේ වාර්තාව

ප්‍රස්තාවනාව

සභාපතිවරයාද ඇතුළු සාමාජිකයින් 11 දෙනෙකුගෙන් සමන්විත අනු-කාරක සභාව පත්කිරීමෙන් අනතුරුව, මෙම අනු-කාරක සභාව 2016 වර්ෂයේ මැයි මස 27 වැනි දින, ජූනි මස 9 වැනි දින හා 23 වැනි දින, ජූලි මස 08 වැනි දින හා 21 වැනි දින සහ අගෝස්තු මස 11 වැනි දින හා 24 වැනි දින හත්වරක් රැස්විය.

නියමු කමිටුවේ අනුමැතියට යටත්ව විශේෂඥයින් වශයෙන් අනු-කාරක සභාවට සහාය වනු පිණිස එන්. සෙල්වක්කුමාරන් මහතා, එස්. තවරාජා මහතා, පාලිත අබේරත්න මහතා සහ එස්. විජේසන්දිරත් මහතා පත් කිරීමට මෙම අනු-කාරක සභාව සිය ප්‍රථම රැස්වීමේදී තීරණය කළේය. එමෙන්ම පළාත් ආණ්ඩුකාරවරුන්ට, පළාත් ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ට, පළාත් සභාවල විපක්ෂ නායකවරුන්ට හා වෙනත් ආරාධිතයින්ට සිය යෝජනා හා අදහස් ඉදිරිපත් කරන ලෙස ආරාධනා කිරීමටද අනු-කාරක සභාව තීරණය කළේය. ඉන් අනතුරුව අනු-කාරක සභාව තමාට සහාය වනු පිණිස එන්.සෙල්වක්කුමාරන් මහතා, මහාචාර්ය නවරත්න බණ්ඩාර, වමින්ද්‍රි සපරමාදු මිය, අශෝක ගුණවර්ධන මහතා, චින්ස්ටන් පතිරාජ මහතා, ලාල් විජේනායක මහතා සහ සුරේන් ප්‍රනාන්දු මහතාද විශේෂඥයින් වශයෙන් පත්කර ගත්තේය.

2016 ජූනි 23 වැනි දින පවත්වන ලද දෙවන රැස්වීමේදී, පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ගරු (ආචාර්ය) ජයම්පති වික්‍රමරත්න මහතා අනු-කාරක සභාවේ විෂය පථය හා තවත් දේ පැහැදිලි කළේය. මධ්‍යම රජය හා පළාත් සභා අතර මෙන්ම මධ්‍යම රජය හා පළාත් පාලන ආයතනයන් අතර සබඳතා කෙබඳු විය යුතුද යන්න සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කරනු පිණිස මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු-කාරක සභාවක් පත් කිරීමට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලයේ නියමු කාරක සභාව නිර්දේශ කර ඇතැයි පැහැදිලි කළේය.

අනු-කාරක සභාව මූලික වශයෙන් පහත සඳහන් විෂය ක්ෂේත්‍ර සලකා බැලිය යුතු බවට තීරණය කළේය:-

1. පළාත් පාලන ආයතන: බලතල හා කර්තව්‍යයන් හා ග්‍රාමරාජ්‍ය සංකල්ප.
2. විධායක කාරක සභා/ පළාත් විධායක කාරක සභා පද්ධතිය.
3. ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල හා ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේදී ඔහුගේ/ ඇයගේ කාර්යභාරය.
4. ස්වාධීන රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව / පළාත්වල පරිපාලන ව්‍යුහ

5. පළාත් සභාවන් ආශ්‍රිතව දිස්ත්‍රික් ලේකම් හා ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරුන්ගේ කාර්යභාරය/ පළාත් සභා හා පළාත් පාලන ආයතන විසින් විශේෂිත විෂයන් පිළිබඳ පාර්ලිමේන්තු නීති ක්‍රියාත්මක කිරීම / ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාත්මක කරන ආකාරය
6. ආදායම් එකතු කිරීම හා ආදායම බෙදීම සඳහා වූ සූත්‍ර / ආදායම් වගවීම සම්බන්ධයෙන් ද්විත්ව වාර්තාකරණය / ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය - ජාතික, පළාත්, දිස්ත්‍රික්, පළාත් පාලන ආයතන.

කෙසේ වුවද, ඉදිරිපත් කිරීම් ලද පසුව, මෙම අනු-කාරක සභාව පහත සඳහන් ක්ෂේත්‍රයන්ද සැලකිල්ලට ගත යුතු බවට තීරණය විය:-

- i. සමගාමී ලැයිස්තුව / අවෙශ්ෂ ලැයිස්තුව
- ii. නීතිය හා සාමය සහ පොලිස් බලතල
- iii. ඉඩම්
- iv. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය

අනු-කාරක සභාව රැස්වූ අවස්ථාවන්හිදී පැමිණ සිටි අනු-කාරක සභා සාමාජිකයින්ගේ, විශේෂඥයින්ගේ හා ආරාධිතයින්ගේ නම් මෙම වාර්තාවේ ඇමුණුමෙහි දක්වා ඇත.

කාරක සභාවේ සාමාජිකයින් වන පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ගරු විධුර වික්‍රමනායක මහතා සහ සනත් නිශාන්ත පෙරේරා මහතා තමන්ද නියෝජනය කරන පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී කණ්ඩායමක් විසින් ලිඛිත කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම සිදු කරනු ලැබූ බවත්, 2016.08.11 වැනි දින සාමාජිකයින් අතර සංසරණය කරන ලද කෙටුම්පත් වාර්තාවට ප්‍රතිචාර දැක්වීම සඳහා සති දෙකක කාලයක් අවශ්‍ය බවත් දැන්වූහ. කෙසේ වුවද, මෙම අනු-කාරක සභාවට මෙම වාර්තාව අගෝස්තු 30 වැනි දිනට පෙර ඉදිරිපත් කිරීමට සිදු වන බැවින් ඔවුන්ගේ ප්‍රතිචාරය ලැබෙන තෙක් බලා සිටිය නොහැක. ඔවුන්ගේ අදහස් තම නියෝජිතයන් හරහා සෘජුවම නියමු කාරක සභාව වෙත ඉදිරිපත් කරන ලෙස අපි යෝජනා කළෙමු.

පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රී ගරු බිමල් රත්නායක මහතාද සිය පක්ෂය නියමු කාරක සභාව වෙත යෝජනාවක් ඉදිරිපත් කරන බව අනු-කාරක සභාව වෙත දැන්වීය. කෙසේ වුවද, මෙම වාර්තාවේ එක් නිර්දේශයක් සම්බන්ධයෙන් ඔහු විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද වෙනස් මතයක් විකල්ප මතයක් අදාළ කොටසේ විකල්ප මතයක් ලෙස දී ඇත. (නිර්දේශ අංක 12 ස්වාධීන රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව / පළාත්වල පරිපාලන ව්‍යුහ, 18 පිටුව).

ඉහත ඒවාට යටත්ව, ඉදිරි පරිච්ඡේදයන්හි විවිධ විෂය ශීර්ෂ යටතේ දෙන ලද නිර්දේශයන් සම්බන්ධයෙන් සාමාජිකයින් අතර පොදු එකඟත්වයක් තිබේ. විශේෂඥ සාමාජිකයින්ගේ නිර්දේශයන්ද සමගින් ඔවුන්ගේ අදහස් ඇල හැඩැති

අකුරින් දක්වා ඇති අතර ඒවා විශේෂඥ මතයන් වන අතර අනු-කාරක සභාවේ නිර්දේශයන්හි කොටසක් ලෙස සලකනු ලැබිය නොහැකිය.

වාර්තාව තුළ අනුගමනය කරන ලද වාර්තාකරණ ආකෘතිය නම් පළමුව අපි ලිඛිත හා වාචික කරුණු ඉදිරිපත් කිරීම් කළ සාමාජිකයින්, විශේෂඥයින් හා ආරාධිතයින් විසින් පළ කරන ලද අදහස් සමග විෂයය විස්තර කිරීමට උත්සාහ කොට ඉන් අනතුරුව කරුණුවල ගුණාගුණ පිළිබඳ තර්කනය මත පදනම්ව නිර්දේශ සෑදීමයි. අපගේ නිර්දේශයන්ට එළඹීමෙහිදී “ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා ප්‍රතිසංස්කරණ පිළිබඳ මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවේ වාර්තාව” පිළිබඳව අප බැරෑරුම් ලෙස අවධානය යොමු කළ අතර අවශ්‍ය සෑම තැනකදීම භරස් යොමුව (ඒ හා සම්බන්ධ වන ස්ථානය) සටහන් කළෙමු.

කාල බාධාවන් නිසා අපි මෙම වාර්තාව කඩිනමින් පිළියෙළ කළ අතර යම් මගහැරීම් හා මුද්‍රණ දෝෂ වේ නම් කණගාටු වෙමු.

ඩී. සිද්ධාර්ථන්

සභාපති, මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ අනු-කාරක සභාව

හැඳින්වීම

‘මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා’ යන වාක්‍යාංශයේ නිර්වචනය හා විෂයපථය අභියෝගාත්මක එකක්ව පවතී. එයට අතිරේකව, මුදල් පිළිබඳ අනු-කාරක සභාවේ හා රාජ්‍ය සේවාවන් පිළිබඳ අනු-කාරක සභාවේ විෂය ක්ෂේත්‍රය සමග ඡේදනය වීමක් ද සිදු වනු ඇති බව කාරක සභාව නිරීක්ෂණය කළේය. තවද, නීතිය හා සාමය, පොලිස් බලතල හා ඉඩම් වැනි විෂයයන් නියමු කාරක සභාව යටතේ පැවතියද ඒවා මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා මත බලපෑම් ඇති කරයි.

මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ ප්‍රශ්නය පැන නගිනුයේ රජයේ විවිධ ස්ථරයන් අතර බලතල බෙදා හැරීමේදීය. බලය බෙදා හැරීම වනාහි විෂයයන් හඳුනා ගැනීම හා විවිධ ඒකකවල ස්ථර අතර බෙදාදීම සහ මධ්‍යම රජය හා විවිධ පර්යන්ත ඒකකයන් අතර ව්‍යවස්ථාදායක, විධායක, අධිකරණ හා මූල්‍යපාලන බලතල ක්‍රියාවේ යෙදවීම පිළිබඳ සීමාවන් නියම කිරීමයි. පැහැදිලිව නිර්වචනය කරන ලද විෂය බෙදීම සහ රජයේ විවිධ මට්ටම්වල ආයතන මගින් ඒවා ක්‍රියාවේ යෙදවීම දෝෂයකින් තොරව මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා හඳුනා ගැනීමෙහිලා අත්‍යවශ්‍ය වේ.

අප රටෙහි වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංවිධිවිධාන සන්දර්භය තුළ, 1988 පළාත් සභා පිහිටුවීමත් සමගම රාජ්‍ය පාලන ස්ථර 3 ක් බිහි විය. වැදගත්ම කාරණය නම්, මේ එක් එක් ස්ථරයෙහි සංසන්තාත්මක ස්වභාවය හා ඒවා අතර හා කේන්ද්‍රය සමග ඇති සම්බන්ධතාවයයි.

කාරක සභාව ඉදිරියේ කරුණු ඉදිරිපත් කළ විශේෂඥයෝ හා අනෙකුත් ආරාධිතයෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ බොහෝ විධිවිධාන, විශේෂයෙන්ම 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය හා අදාළ පාර්ලිමේන්තු පනත් මෙරට පළාත් සභාවල සුමට ක්‍රියාකාරිත්වයට බාධාවක් වන බව දැක්වූහ. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ස්වභාවය, සමගාමී ලැයිස්තුව, මධ්‍යම ආණ්ඩුව වෙන් කර ගත් බලතල ලැයිස්තුවේ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය, ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලය හා මධ්‍යම රජයේ මූල්‍ය පාලනය කේන්ද්‍රය හා පළාත් අතර යහපත් සබඳතා හා නිසි ක්‍රියාකාරිත්වය නොමැති වීමට බලපෑ ප්‍රධාන හේතු ලෙස දක්වා තිබේ. සභාපතිවරයා හා කාරක සභාවේ සාමාජිකයින් කිහිප දෙනෙක් සහ ආරාධිතයෝ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඒකීය ස්වරූපය ද පළාත් සභාවල සඵලදායී ක්‍රියාකාරිත්වයට බාධාවක් ලෙස දක්වා ඇත. වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා රාමු සැකැස්ම මගින් මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතාවලදී මධ්‍යම රජයට අනිසි වාසියක් ලබා දෙන බවද පෙන්වා දෙන ලදී. බොහෝ පළාත් ප්‍රධාන අමාත්‍යවරු හා පළාත් සභා විපක්ෂ නායකවරු පෙන්වා දුන් පරිදි, අප රටේ වසර 28ක බලය බෙදීම පිළිබඳ අත්දැකීම මගින් තිබෙන ක්‍රමය ප්‍රතිශෝධනය කිරීමේ අවශ්‍යතාවය සනාථ කර ඇත.

පළාත් පාලන ආයතනවලට අදාළ පාර්ලිමේන්තු පනත්වල නිර්වචනය කෙරෙන පරිදි, ඒවාට විධායක බලතල ඇත. එනමුත් ඒවායේ බලසීමාව ඇතුළත අතුරු නීති සෑදීමට ඇති බලය පූර්වයෙහි පාර්ලිමේන්තුවේ අනුමැතිය යටත්ව තිබූ අතර

වර්තමානයේදී එය පළාත් සභාවේ අනුමැතියට යටත් ය. එමෙන්ම විශේෂිතවම ඒවා සඳහාම අරමුණු වූ පළාත් සභා විෂයයන් සම්බන්ධ අධිකරණ දඩ හා මුද්දර බදු වැනි ඔවුන්ගේ ආදායම්වල ප්‍රධාන සංරචකයන් එකතු කිරීමේ බලය පළාත් සභා වෙත පවතී. පළාත් පාලන ආයතනවල පරිපාලනය අධීක්ෂණය කිරීමේ බලය පළාත් සභාවලට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන්ම පැවරී ඇති අතර එයට අර්ධ අධිකරණ පරීක්ෂණයකින් අනතුරුව විසුරුවා හැරීමේ බලයද ඇතුළත් ය.

මධ්‍යම රජය, පළාත් සභා හා පළාත් පාලන ආයතන වශයෙන් පාලන මට්ටම් තුනක් පැවතියද, එමෙන්ම යම් විශේෂිත විෂය ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධ යම් අධිකාරි බලයක් ඔවුන්ට ලබා දී තිබුණද, එක් එක් තලය ඊට ඉහළින් ඇති තලයේ අධිකාරි බලයට යට වන බව කාරක සභාවට හඳුනා ගත හැකි විය. ඒ අනුව මෙම සන්දර්භය තුළ මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා ඒ ඒ බල ක්ෂේත්‍ර අතර අන්තර් සබඳතාවකට වඩා දුරාවක්‍රමික පිරමීඩාකාර ව්‍යුහ සබඳකමකට සමාන වේ.

ග්‍රාම රාජ්‍ය සංකල්පය පිළිබඳව, එසේත් නැතහොත් පර්යන්ත ඒකකයේ තවත් ස්ථරයක් වශයෙන් හැකි පහළම මට්ටමෙන් බලය ක්‍රියාවේ යෙදවිය යුතුය යන සංකල්පය පිළිබඳව ද යෝජනා ඉදිරිපත් විය. මෙම යෝජනාව අනුයෝජිතතා මූලධර්මය, එනම් පහළම මට්ටමේ සිටින පාලන ආයතනයට හෝ ඒකකයට හැසිරවිය හැකි කවර දෙයක් වුවද එම ආයතනයට හෝ ඒකකයට ලබා දිය යුතු අතර ඉතිරිය ඊළඟ මට්ටමට යා යුතුය යන මූලධර්මය මත පදනම් වී ඇත. මෙම සංකල්පනය වර්තමාන කේන්ද්‍රයේ සිට උප-ජාතික ඒකක වෙත දේශපාලන බලය සම්ප්‍රේෂණය කිරීමේ වත්මන් ආකෘතියට පටහැනි වෙයි. එබඳු ක්‍රමයක් තුළ විවිධ බල මට්ටම් අතර සබඳතාව වඩාත් සුහද එකක් වෙයි.

ඉහත සියලුම සාධක විවිධාකාර දෘෂ්ටි කෝණ හා මානයන් ඔස්සේ සලකා බැලූ කාරක සභාව පහත පරිච්ඡේදයන්හි විස්තර කෙරෙන පරිදි, හි සාමාජිකයින්ගේ පොදු එකඟත්වයෙන් යුතුව මධ්‍යම-පර්යන්ත සබඳතා පිළිබඳ සිය නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීමට කටයුතු කර ඇත.

පළාත් පාලන ආයතන: බලතල හා කර්තව්‍ය

1. පළාත් පාලන ආයතන

පළාත් පාලන ආයතනවලින් බොහොමයක් හා කාරක සභාව හමුවේ කරුණු ඉදිරිපත් කළ අය පළ කළ මතය වූයේ පළාත් පාලන ආයතන ශක්තිමත් කළ යුතුය යන්නයි. ඒවා දැනට ලබා දෙනවාට වඩා යමක් ජනතාව ඒවායෙන් අපේක්ෂා කරති. එමෙන්ම වඩත් අධිකාරි බලය සහිත ජනතා සහභාගිත්වයැති වඩාත් කුඩා පළාත් පාලන ආයතන ඒකක පිහිටුවන ලෙස ඉල්ලන යෝජනාවක්ද ඉදිරිපත් විය.

උප-ජාතික තලයේදී ප්‍රාදේශීය ලේකම් විසින්ද, කේන්ද්‍රයේදී මධ්‍යම අමාත්‍යාංශය විසින් නියෝජනය කරනු ලබන පළාත් පාලන ආයතනවල මධ්‍යම රජය සමග ඇති සබඳතාවය ඍජු එකක් වන අතර පළාත් පරිපාලනය, එනම් පළාත් පාලන කොමසාරිස් භරණ සම්බන්ධ නොවේ. මෙම වත්මන් තත්ත්වය පළාත් පාලන ආයතනයේ අනන්‍යතාව පමණක් නොව, එහි කාර්යභාරය හා කර්තව්‍යයන් ද අනතුරේ හෙලයි.

පළාත් පාලන ආයතන තුන්වන පාලන ස්ථරයක් සංස්ථාපනය කරන්නේ නම් ඒවා සිය විෂය ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධ අධිකාරි බලය තිබිය යුතු අතර ඒවාට සිය වියදම ආවරණය කර ගනු පිණිස බදු එකතු කිරීමේ මූල්‍ය බලය තිබිය යුතු ය. විවිධාකාර බලතල සහිත විවිධ වර්ගයේ පළාත් පාලන ආයතන නීතියෙන් සම්පාදනය කළ හැකිය.

ශ්‍රී ලංකාව වැනි බහුවාර්ගික රටක, විවිධ ජනකොට්ඨාසවලට තමන් බහුතරයක් වෙසෙන පළාත් පාලන ආයතන බලප්‍රදේශයන්හි දේශපාලන බලය ක්‍රියාවේ යෙදවීමට පළාත් පාලන ආයතන අවස්ථාව උදා කර දෙයි. නිදසුනක් ලෙස, මුස්සලි, බේරුවල හා අකුරණ යන පළාත් පාලන බලප්‍රදේශවල මුස්ලිම් ප්‍රජාවද, ලාහුගල හා පන්විල පළාත් පාලන බලප්‍රදේශවල මලයාහ දමිළ ප්‍රජාවද, ආධිපත්‍යය දරති. පොතුච්ඡේ හා වවුනියා ප්‍රදේශවල සිංහල බහුතරයක් සහිත පළාත් පාලන ආයතනයක් බැගින්ද, කල්මුනේ හි දමිළ බහුතරයක් සහිත පළාත් පාලන ආයතනයක්ද ඇත. මෙ සියල්ල මගින් මනා ලෙස විදහා දැක්වෙන්නේ වඩාත් කුඩා දේශපාලන බල ඒකක මගින් කුඩා ප්‍රදේශයන්හි වෙසෙන සුළුතර ප්‍රජාවන්ට ඉඩප්‍රස්ථා උදා කෙරෙන බවයි. ස්ථාපිත අරමුදල් සම්පාදන සංවිධිවිධානයන්හි ඇති විචලනයන් හේතුවෙන් පළාත් පාලන ආයතනවලට මුදල් සම්පාදනය කිරීම අනවශ්‍ය ලෙස සංකීර්ණ වී තිබේ. පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් පළාත් සභාවල අධීක්ෂණය සඳහා පළාත් සභා ලැයිස්තුව පැහැදිලිවම විධිවිධාන සලස්වා ඇති නමුදු මධ්‍යම රජයේ මූල්‍ය සම්පාදන තත්ත්වය මගින් පළාත් සභා කාර්යභාරය අර්ථ ශූන්‍ය කරයි. පළාත් පාලන ආයතනවලට සමාන්තර වූද, පුළුල් පරාසයක කාර්යභාරයක් සහිත වූ ද ආයතනයක් වශයෙන් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය ජනතාවගේ ඇසින් බලන කළ පළාත් පාලන ආයතන ප්‍රතිරූපය හීන කරයි.

අප්‍රමාණවත් අරමුදල් ඉපැයීම් ධාරිතාව මගින් නියත වශයෙන්ම පළාත් පාලන ආයතන මධ්‍යම අයවැය ප්‍රතිපාදන, දෙපාර්තේන්තු අරමුදල් හා පාර්ලිමේන්තු මන්ත්‍රීන් වෙතින් ප්‍රතිපාදන මත යැපීමට මග පෑදෙයි.

ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය ප්‍රාදේශීය මට්ටමේ කේන්ද්‍රික අක්ෂය වන අතර මධ්‍යම හා පළාත් රජයන් අතර සේවා සම්පාදන දාමය යා කරයි. සන්සන්දනාත්මකව, පළාත් පාලන ආයතනවලට වඩා ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලවලට වැඩි සම්පත් හා නිපුණ මානව සම්පත් සතුව තිබේ. සේවා සම්පාදනය හා සාමාජීය ආධාර ගෙවීම් පළාත් පාලන ආයතන මගහරිමින් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල හරහා සිදු කෙරේ.

වත්මන් පළාත් පාලන ආයතන පද්ධතිය පූර්ණ වශයෙන් වතු අංශයේ මානව ජනාවාස අන්තර්ග්‍රහණය කර ගෙන නොමැති අතර, වතු ජනගහනයට පළාත් පාලන ආයතනවල සේවාවන්ට පිවිසීමට නොහැකිව ඇත.

නිර්දේශ

1. පළාත් පාලන ආයතන පළාත් සභා යටතේ ක්‍රියාත්මක වන තුන්වන පාලන ස්ථරය ලෙස පිළිගැනීම
2. පළාත් පාලන ආයතනවලට වඩාත් වැඩි බලතල හා අධිකාරි බලය පැවරීම - අනුයෝජිතතා මූලධර්මය, එනම් පහළම මට්ටමේ සිටින පාලන ආයතනයට හෝ ඒකකයට හැසිරවිය හැකි කවර දෙයක් වුවද එම ආයතනයට හෝ ඒකකයට ලබා දිය යුතුය යන මූලධර්මය යොදා ගත යුතු ය.
3. පළාත් පාලන ආයතන විසින් දැනටමත් පරිපාලනය කරනු ලබන විෂයයන්ට අමතරව පෙරපාසල්, විදුලිය බෙදාහැරීම හා ජල සම්පාදනය, සහ සමාජ සේවා විමධ්‍යගත කළ හැකි ය. වෙනම පළාත් පාලන ලැයිස්තුවක් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් පිළිගැනීමට ලක් කළ යුතු අතර එමගින් පළාත් පාලන ආයතනයට විමධ්‍යගත කරනු ලබන විෂයන් (පරිපාලන කර්තව්‍යයන් පමණක් විමධ්‍යගත කරනු ලබන විෂයයන්ද ඇතුළුව) නියම කරනු ලැබිය යුතු ය. (මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවේ වාර්තාවෙහි නිර්දේශ අංක 9.2.2 (iv) (ඇ) මගින් පළාත් පාලන ලැයිස්තුවක් වෙත අවධානය යොමු කෙරේ.
4. පළාත් පාලන ආයතනවලට ඇතැම් නියෝජිතායතන කර්තව්‍යන් හැසිරවීමට, එසේත් නැති නම් මධ්‍යම රජයේ හා පළාත් සභාවල නීති රීති හා ව්‍යවස්ථාපිත, නිදසුනක් ලෙස පාරිසරික නීති, වෙරළ සංරක්ෂණය, සමාද්ධි වැඩසටහන්, පතල් කැනීම්, පෙරපාසල් ආදිය ක්‍රියාත්මක කිරීමේ නියෝජිතායතනය වශයෙන් ක්‍රියා කිරීමට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන්ම බලය ලබා දිය යුතු ය.
5. පළාත් පාලන ආයතනවලට සිය වියදම් සපුරා ගැනීම සඳහා ප්‍රමාණවත් මූල්‍ය සම්පත් ද සහිතව ප්‍රමාණවත් ස්වාධීනත්වයක් ලබා දිය යුතු අතර එය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් තහවුරු කරනු ලැබිය යුතු ය. ඒ අනුව, විශේෂ ව්‍යාපෘති සඳහා ප්‍රදානයන් ලබන අතරම ඔවුන් ස්වකීය ආදායම රැස් කිරීම

සඳහා බලගැන්විය යුතු ය. මධ්‍යගත බදු එකතු කිරීමේ ක්‍රමයක් වඩාත් ප්‍රායෝගික යැයි සැලකේ නම්, එවිට ඒ ඒ පළාත් පාලන ආයතනයට අරමුදල් සැලැස්සීමක් අරමුදල් පැවරෙන බවට සහතික වෙමින් පළාත් සභාවලට එය හැසිරවිය හැකි ය.

6. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවට අදාළව ඒකරූපිත්වය නියම කිරීමට කේන්ද්‍රයට හැකි වන අතරම, පළාත් පාලන ආයතනවල මැතිවරණ, ස්වරූපය, ව්‍යුහය හා බලතල හා ජාතික ප්‍රමිතිවලට අනුකූලව පළාත් පාලන ආයතන උත්ශ්‍රේණිගත කිරීම පළාත් සභාවල බලතල ඇතුළත විය යුතු ය.
7. පළාත් පාලන ආයතන සම්බන්ධයෙන් දැනට ඇති ආඥාපනත් හා පාර්ලිමේන්තු පනත් සංග්‍රහිත කරමින් පනතක් සම්පාදනය කළ හැකි අතර විවිධ පළාත් පාලන ආයතන ප්‍රභේද - වඩාත් රුචි ලෙස ප්‍රභේද දෙකක් - සඳහා නිර්ණායක හා ඒවායේ එකිනෙකට වෙනස් බලතල හා කාර්යාභාරයන් සඳහා විධිවිධාන සැලැස්විය හැකි ය. එම නිර්ණායක අවශ්‍යතා පදනම් කර ගෙන විය යුතු අතර ඒවාට වෙනත් දේ අතර ජනගහනය, භූමි වර්ගඵලය, තිබෙන යටිතල පහසුකම් ආදිය ඇතුළත් විය යුතු ය. වඩාත් කුඩා පළාත් පාලන ආයතන වඩාත් සඵලදායී වනු ඇත.
8. නිමිත ඒකරූපී නිර්ණායකවලට අනුකූලව පළාත් පාලන ආයතන මායිම් යළි නිර්ණය කිරීම සඳහා පමණක් නොව, එම ඒකරූපිත්වයට අනුවම ග්‍රාම නිලධාරී හා ග්‍රාමසේවක කොට්ඨාසවල මායිම් යළි නිර්ණය කිරීම මෙන්ම ප්‍රාදේශීය සහ මායිම්ද ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය කොට්ඨාසවල මායිම් සම්පාත වන බවට වගබලා ගැනීම සඳහා ද “මායිම් කොමිෂන් සභාව” නමින් ආයතනයක් ද යෝජනා කර තිබේ.
9. වතුකරයේ ජනාවාස ගම්මාන පද්ධතියේ කොටසක් වශයෙන් හා පළාත් පාලන ආයතනවල කොටසක් වශයෙන් ප්‍රකාශයට පත් කළ යුතු ය. 1987 අංක 15 දරන ප්‍රාදේශීය සහා පනත, විශේෂයෙන්ම එහි 2 (1), 33, 19 (xiv), 19 (xxii) හා 134(4) වගන්ති අහෝසි කළ යුතු ය. (මහජන අදහස් පිළිබඳ වාර්තාවේ පිටුව 80, 10.2 කොටස බලන්න)
10. පළාත් පාලන ආයතනවල සංවර්ධන හා වෙනත් කටයුතුවලදී උපදෙස් දීමට, සහාය වීමට හා සම්බන්ධීකරණය කිරීමට ස්වාධීන ප්‍රජා මට්ටමේ ආයතන වශයෙන් ග්‍රාම රාජ්‍ය පිහිටුවීම. (ග්‍රාම රාජ්‍ය පිළිබඳ වාර්තාවක් පහත දී ඇත.)

2. ග්‍රාම රාජ්‍ය සංකල්පය

අපගේ මන්ත්‍රණයන්හිදී මහජනයාගේ අදහස් විමසීම හා නිරත කරවීම දිරිගැන්විය යුතුද යන සංකල්පය සලකා බලන ලදී.

ග්‍රාම රාජ්‍ය ආකෘතිය මගින් ජනතාවගේ සෘජු සහභාගිත්වය තහවුරු කළ හැකි ය. මෙය පළාත් පාලන ආයතනයන්හි නිලධාරී තන්ත්‍රයේ අකර්මන්‍යතාව හා බහුලව පවත්නා දූෂණය මගහරවා ගැනීමේ මාර්ගයක් ලෙස පෙනී ගොස් ඇත. පර්යන්ත සංවර්ධන කටයුතුවලදී කුඩා හෝ වෙන් වූ ප්‍රදේශයන්හි වෙසෙන ජනවාර්ගික, ආගමික හා වෙනත් සුළුතර ජනකොට්ඨාසවලට ක්‍රියාශීලී හා සෘජු සහභාගිත්ව සඳහා මෙමගින් අවස්ථාව සැලසේ.

යම් ප්‍රදේශයක සංවර්ධන කටයුතු මූලාරම්භ කිරීම, සැලසුම් කිරීම හා ක්‍රියාවේ යෙදවීම දිස්ත්‍රික්, පළාත් හා මධ්‍යම අමාත්‍යාංශ මට්ටමේ දේශපාලනඥයන් විසින් එහි ප්‍රදේශවාසීන්ගේ අදහස් විමසීමකින් හෝ සහභාගිත්වයෙන් තොරව සිදු වේ යන අදහසක් ද පවතී. ග්‍රාම රාජ්‍යවලට පළාත් පාලන ආයතනවල, පළාත් සභාවල හා මධ්‍යම රජයේ ක්‍රියාකාරකම්වලට සහාය වීමට, උපදෙස් දීමට හා අධීක්ෂණය සැපයීමට හැකි ය.

නිර්දේශ

1. ග්‍රාම නිලධාරී කොට්ඨාස 3 කින් හෝ 4 කින් සමන්විත ග්‍රාම රාජ්‍ය ආයතන ව්‍යවස්ථාපිත ලෙස ගම් මට්ටමෙන් ස්ථාපිත කළ හැකි ය. පළාත් පාලන ආයතනවල කටයුතුවලට සහාය, උපදෙස් හා නිරීක්ෂණය සපයමින් ඒවායේ ක්‍රියාමාර්ගවලට උත්තේජනයක් ලෙස ග්‍රාම රාජ්‍යවලට ක්‍රියාත්මක විය හැකි ය. එමෙන්ම සංවර්ධන කටයුතු සම්බන්ධයෙන් නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීමටද ග්‍රාම රාජ්‍යවලට පිළිවන. (මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවේ වාර්තාව - නිර්දේශ අංක 10.2, 80 පිටුව)
2. පාර්ලිමේන්තුවට ඉහත කී අභිමතාර්ථ සඳහා ග්‍රාම රාජ්‍ය ආයතන පිහිටුවීම උදෙසා නීති පනවනු පිණිස ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් විධිවිධාන සලස්වනු ලැබිය යුතු ය.
3. ග්‍රාම රාජ්‍ය ආයතන සම්බන්ධ රාමුව ජාතික නීතිය මගින් නියම කරනු ලැබිය හැකි අතරම, එම නීතිය පළාත් සභාවල හා පළාත් පාලන ආයතනවල බලය හීන නොකළ යුතු ය.

පළාත් විධායකය/ විධායක කාරක සභා ක්‍රමය

පළාත් සභා සාමාජිකයන් පක්ෂයට අනුව තම ඡන්ද ප්‍රකාශ කරන නමුත් බහුතරයක් වූ ප්‍රඥප්ති ඒකමතිකව සම්මත කරගනු ලබයි. පළාත් සභාවේ සාමාජිකයන් අතර සාමූහික තත්ත්වයක් තිබීම දක්නට ලැබේ. එමනිසා පළාත් සභා වලට බහු පාර්ශ්වීය විධායක ක්‍රමය වඩාත් සුදුසු බවට යෝජනා වී තිබේ.

ඉදිරිපත් කර ඇති කාරණා අනුව අර්ථාන්විත බලය බෙදීමකට ඇති ප්‍රධාන බාධාව වන්නේ දහතුන්වන සංශෝධනය බාධක සහිත රාමුවක ක්‍රියාත්මක වීමත්, පළාත්වලට වෙන් කර ඇති ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී ඇති ව්‍යවස්ථාමය අර්ථව්‍යාකූල භාවයත්, (19 වන සංශෝධන දක්වා) විධායක බලය කේන්ද්‍ර කරන බලවත් විධායක ජනාධිපතික්‍රමයත් සහ සීමිත ෆිස්කල් බලය ලෙස දැක්විය හැකිය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ ඇති ඒකීය ස්වභාවයත් බාධාවක් බව සභාපතිතුමා සහ කමිටු සාමාජිකයන් කිහිප දෙනෙක් සහ කැඳවනු ලැබූ කිහිප දෙනෙක් පැවසූහ.

පළාත් සභා අනිවාර්ය කළයුතු වන වාර්ෂික අයවැය සම්මත කිරීමක් තිබුණද බස්නාහිර පළාත් සභාවත් ඇතුළත්ව පළාත් සභා එකක් හෝ දෙකක් හැර අනෙකුත් සියළුම පළාත් සභා මහා භාණ්ඩාගාරය විසින් විශේෂිත උපදෙස් සහිතව එනම් නිර්ණායක පදනම් කරගත් ප්‍රධාන, මුදල් වැය කළ ආකාරය විස්තර කර ඇති වනු ලැබ උපදෙස් සහ වර්තන වියදම් සඳහා වෙන් කර ඇති ප්‍රතිපාදන සම්බන්ධ විශේෂිත විස්තර ඇතුළත්ව ලබාදෙන ලද පළාත් විශේෂිත සංවර්ධන අරමුදලේ මුදල් වෙන් කිරීම් සම්මත කිරීම පමණක් සිදු කරයි. මෙම ප්‍රතිපාදන වියදම් කළ හැකි ආකාරය තීරණය කිරීමට පළාත් සභාවලට ඇත්තේ ඉතා අවම බලයකි.

මෙසේ මධ්‍යම වශයෙන් පාලනය කෙරෙන සීමාසහිත ව්‍යවස්ථාදායක, විධායක සහ ෆිස්කල් බලයක් සහිත පළාත් සභා ක්‍රමයක ප්‍රඥප්ති ඒකමතිකව සම්මත වීම සාමූහිකත්වය ලෙස හැඳින්විය නොහැකිය. එය බල රහිත බව ඉදිරියේ ඇතිවන එකමුතුකමක් විය හැකිය.

සත්‍ය වශයෙන් බලය බෙදාහරින ලද පැහැදිලි ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක බලයක් ක්‍රියාවට නංවන පළාතක සාර්ථක ක්‍රියාකාරිත්වය සඳහා උද්දීප්ත ප්‍රජාතන්ත්‍රීය ක්‍රමයක් පූර්ව අවශ්‍යතාවක් වේ.

ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය හොඳින් ක්‍රියාත්මක වීමට නම් ශක්තිමත් විරුද්ධ පක්ෂයක් අවශ්‍ය වේ. එයින් අදහස් වන්නේ පාලන කරන ආයතනයේ ප්‍රතිපත්ති, වැඩසටහන් සහ ක්‍රියාකාරකම් දෙස නිරන්තරයෙන් පරීක්ෂාකාරීව බලා සිටින නිරන්තරයෙන් අවදියෙන් සිටින විපක්ෂයක් නොමැතිනම් පාලනය කරන අය කම්මැලි සහ උදාසීන බවට පත්වේ. රජය විසින් කරන වැරදි ක්‍රියා සැමවිටම නිරාවරණය කිරීමට සුදානම්ව සිටින ක්‍රියාකාරී විරුද්ධ පක්ෂයක් සිටින විට සහ රජය විසින් කරන සහ නොකරන දේවල් හෙළිකරන තත්ත්වයක් තුළ පාලන පක්ෂයට තම වගකීම ඉටු

කිරීම පැහැර හැරිය නොහැකිය අතර ඔවුන්ට තම පුරවැසියන්ට කාර්යක්ෂම සහ යහපත් සේවයක් සැපයීමට හැකිවේ.

ශ්‍රී ලංකාවට 1931 සිට නිදහස ලැබීම දක්වා විධායක කාරක සභා ක්‍රමය සම්බන්ධයෙන් අත්දැකීම් තිබේ. අපගේ පශ්චාත් නිදහස් ව්‍යවස්ථාව වන සෝල්බරි ව්‍යවස්ථාව පහත සඳහන් කාරණා නිසා එවන් ස්වභාවයේ පාලනයන් ප්‍රතික්ෂේප කර තිබේ.

නිර්දේශ

1. ඉහත කරුණු සලකා බැලීමේදී කාරක සභාව අනිවාර්යය බහු පක්ෂ ක්‍රමයක් නිර්දේශ නොකරයි. (එනම් ඇමති මණ්ඩලය) විශේෂයෙන්ම එමගින් බෙදා ලද බලය අවතක්සේරු කිරීමක් එමගින් සිදුවන අතර එය මධ්‍යම රජය මගින් පිළිගන්නා තත්ත්වයක් නැත. (PRC හි සාමාජිකයන් කිහිප දෙනෙක් පළාත් වල බහුපක්ෂ විධායකයක් පිළිබඳ නිර්දේශ කර තිබේ. නිර්දේශය 7.1.2. PRC වාර්තාවේ 34 පිටුව)

විද්වත් මතය

බහුපක්ෂ ක්‍රමය අනුමත කරමින් ප්‍රතිපාදන සකස් කරන්නේ නම් (පළාත් මට්ටමේ ඒකීය රජයක් සකස් වන අවස්ථාවක) තව අමතර ඇමතිවරු කිහිප දෙනෙක් පත්කර ගැනීමට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් ප්‍රතිපාදන සැලසිය යුතුය.

2. කෙසේ වෙතත් බහු පක්ෂ කාරක සභා ක්‍රමය (පාර්ලිමේන්තුවේ ස්ථාපිත කළ පසු සකස් කළ) උපදේශන භූමිකාවකට පමණක් සීමා නොකළ අධීක්ෂණ කටයුතු ඉටු කිරීම සඳහා ශක්තිමත් කළ යුතුය.

**ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලතල සහ ව්‍යවස්ථා සම්පාදනයේ දී ඔහුගේ
කාර්ය භාරය**

ආණ්ඩුකාරවරුන් සතුව දැනට පවතින බලතල අධික බවත් එය අඩු කළ යුතු බවටත් තම අදහස් ඉදිරිපත් කළ පළාත් සභාවල ප්‍රධාන අමාත්‍යවරු සහ විරුද්ධ පාර්ශවයේ නායකවරු දරන ඒකමතික අදහසට උප කාරක සභාව එකඟ වේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහ තුන්වන සංශෝධනය සහ 1987 අංක 42 දරන පළාත් සභා පනත මගින් පළාත්හි විධායක සහ ව්‍යවස්ථාදායක කටයුතු වලට මැදිහත් වීමට, පාලනය කිරීමට සහ නියාමනය කිරීමට ඡන්දයෙන් පත් කර නොගන්නා ආණ්ඩුකාරවරයාට විශාල බලතල ප්‍රමාණයක් ලබා දී තිබේ. එවන් බලතල සහිත වන ආණ්ඩුකාරවරයාගේ තනතුර පළාතේ ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක බලතල වලට ඉහලින් කේන්ද්‍රීය ආධිපත්‍යක් දරයි. බලතල බෙදීමේ මෙම ස්වරූපය සහ ව්‍යුහය එහි ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක කටයුතු වල අභිමතාර්ථයන්, අරමුණු සහ අධිකාරීත්වය දුර්වල කරයි.

පළාත් වල පළාත් රාජ්‍ය සේවයට අයත් නිලධාරීන් පත් කිරීම, මාරුකිරීම, ඉවත් කිරීම සහ විනය පාලන කටයුතු වල බලය පළාත් සභා පනත මගින් ආණ්ඩුකාරවරයාට පවරා තිබේ. එතුළින් පළාත් රාජ්‍ය සේවයට අයත් නිලධාරීන් සම්බන්ධ සියළු කටයුතු එනම් බඳවා ගැනීමේ පටිපාටි සකස් කිරීම, එවන් නිලධාරීන් සඳහා වර්ගා ධර්ම සංග්‍රහයන් සකස් කිරීම ද ඇතුළත්ව , උසස් වීම් ලබා දීමේදී සහ ස්ථාන මාරු ලබා දීමේදී අනුගමනය කළ යුතු මූලධර්ම සහ පළාත් රාජ්‍ය සේවයට බලතල වෙන්කිරීම සහ ඒවා ක්‍රියාත්මක කිරීම සම්බන්ධයෙන් ද වන සියළු කාරණා සඳහා කටයුතු සම්පාදනය සහ තීරණ ගැනීමේ හැකියාව ආණ්ඩුකාරවරයාට ලැබේ.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 13 වන සංශෝධනයේ 154 C ව්‍යවස්ථාව තුළින් ආණ්ඩුකාරවරයාට සෘජුවම හෝ අමාත්‍ය මණ්ඩලය හරහා හෝ තමන් යටතේ සිටින නිලධාරීන් මාර්ගයෙන් තම විධායක බලය ක්‍රියාත්මක කළ හැකි බවට විධි විධාන සලසා තිබේ. ‘තමන් යටතේ සිටින නිලධාරීන්’ යන්නෙන් පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ නිලධාරීන්/ සහිකයන් අදහස් වේ. එමගින් පෙනෙන්නේ පළාතේ විධායකයට අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ තීරණ ක්‍රියාත්මක කිරීම සඳහා සිටින රාජ්‍ය නිලධාරීන් සම්බන්ධයෙන්වත් කිසිදු බලයක් නොමැති බවයි. ඔවුහු ආණ්ඩුකාරවරයාගේ නියමයන් වලට අනුගත වීමට බැඳී සිටින අතර එමනිසා පළාත් විධායකයකට පක්ෂපාතී වීම ඔවුන්ගෙන් බලාපොරොත්තු විය නොහැකිය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 13 වන සංශෝධනයේ 154 F වගන්තිය අනුව ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාගේ සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ කාර්යය වන්නේ පළාත් ආණ්ඩුකාරවරයා තම කාර්ය භාරය ඉටු කිරීමේ දී ඔහුට අධාර සහ උපදෙස් දීමයි. ඊට අමතරව තම කටයුතු ඉටු කිරීමේදී ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් හෝ ඒ යටතේ තම අභිමතය අනුව ක්‍රියා කළ යුතුයැයි පැවසෙන අවස්ථාවන් හැර ආණ්ඩුකාරවරයා එම උපදෙස්

වලට අනුකූලව වැඩ කළ යුතුය. යම් කිසි කාරණයක් සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයාට තම අභිමතය අනුව ක්‍රියා කළ හැකි ද නොහැකි ද යන්න සම්බන්ධයෙන් යම් ගැටළුවක් මතු වූ විට ඒ සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයාගේ තීරණය අවසාන තීරණය වන අතර එම තීරණය කිසිදු උසාවියකින් ප්‍රශ්න කළ නොහැකිය.

තව දුරටත් පවසන්නේ නම් යම් කිසි ප්‍රඥප්තියක් මූල්‍යමය ඇඟවීමක් සහිත නම් ආණ්ඩුකාරවරයාගේ නිර්දේශය නොමැතිව පළාත් සභාවට හඳුන්වාදීමක් හෝ කළ නොහැකිය. කිසිදු මූල්‍යමය ඇඟවීමක් නොමැති ප්‍රඥප්තියක් ලෙස වර්ගීකරණය කළ හැකි ප්‍රඥප්ති සොයා ගැනීම ඉතා අපහසුය.

පළාත් සභාවක් විසින් සකස් කරන ඕනෑම ප්‍රඥප්තියක් බලාත්මක වන්නේ ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය ලැබීමෙන් පසුවයි. ආණ්ඩුකාරවරයාට යම් ප්‍රඥප්තියකට තම අනුමැතිය නොදී යම් ප්‍රඥප්තියක වගන්ති එකක් හෝ කිහිපයක් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව හා අනුකූල නොවන පදනම මත නැවත සලකා බලන ලෙස පළාත් සභාවට හරවා යැවිය හැකිය. ජාතික තලයේදී පාරලිමේන්තුව පනවන නීති සම්බන්ධයෙන් ජනාධිපතිවරයාට මෙවන් බලයක් නැත. එය පළාත් මට්ටමින් අවශ්‍ය වීමට හේතුවක් තිබේද?

පළාත් සභාව ආණ්ඩුකාරවරයා ගේ නිර්දේශ අඩංගු නොකර ප්‍රඥප්තිය පනවා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය සඳහා යවන්නේ නම් ඒ සඳහා අනුමැතිය දීම ආණ්ඩුකාරවරයාට අනිවාර්ය නොවේ. ඔහු ප්‍රඥප්තිය හා එකඟ නොවන්නේ නම් එම ප්‍රඥප්තියේ ව්‍යවස්ථානුකූලභාවය සම්බන්ධයෙන් තීරණයක් දීම සඳහා එය ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයට යොමු කරන ලෙස ජනාධිපතිවරයාට යොමු කිරීමට ආණ්ඩුකාරවරයාට සිදුවේ. කෙසේ වෙතත් 13 වන ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථා සංශෝධනය තුළ ජනාධිපතිවරයා එය ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණයේ තීරණය සඳහා යොමු කළ යුතු කාල වකවානුවක් සඳහන් කොට නැත. එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් යම් කිසි ප්‍රඥප්තියක් වගන්ති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව සහ අනුකූල යයි යම් අවස්ථාවක ආණ්ඩුකාරවරයා කල්පනා කරන්නේනම් එවන් ප්‍රඥප්ති ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථාවේ සඳහන් කර ඇති ක්‍රියා පිළිවෙලට භාජනය කිරීමක් සිදු නොවේ.

ආණ්ඩුකාරවරු තම කටයුතු ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී තිබෙන ප්‍රඥප්තිමය බලගැන්වීමට අමතරව යම් යම් ආණ්ඩුකාරවරු තම ආකල්ප තුළින් ප්‍රඥප්ති සීමාවන් අභිබවා ගොස් තිබේ. ඔවුහු තමන් ජනාධිපතිවරයාගේ නියෝජිතයන් යන තත්ත්වය ඇති කරගෙන එමගින් පළාතේ ස්වාධිකාරය සහ වගවීම පීඩාවට පත් කරමින් එතුළින් මධ්‍යම ආණ්ඩුවෙන් පත් කරන ලද විධායකය මත විශාල පළාත් අධිකාරීත්වයක් සහ බලයක් ලබා දී තිබේ.

බලය බෙදීමේ පැතිකඩ තුළ ආණ්ඩුකාරවරයාගේ භූමිකාව සහ ආධිපත්‍ය යන ප්‍රශ්නය සලකා බැලිය යුත්තේ රටෙහි සිදුවෙමින් පවතින ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය සහ පශ්චාත් 19 වන සංශෝධනයන් ඇතුළත්වය. රටෙහි විධායක

ජනාධිපතික්‍රමය සාර්ථකව බල රහිත කරමින් යන අවස්ථාවක ජනාධිපතිවරයා විසින් පත් කරන්නෙකු/ නියෝජිතයෙකු වන ආණ්ඩුකාරවරයා වෙත බලතල පැවරීම විධායක ආණ්ඩුකාර ක්‍රමය නොකඩවා පවත්වාගෙන යාමක් වන අතර ඡන්දයෙන් තෝරා පත් කර ගැනීමක් ද සිදුනොවන නිසා මධ්‍යම රජයට වඩා පළාත් මට්ටමේ සිටින නියෝජිතයන් ජනතාවට වඩා සමීප , වගකීමට බැඳී සිටින සහ පිළිතුරු දීමට බැඳී සිටිති.

නිර්දේශ

1. ආණ්ඩුකාරවරයාට තම අභිමතය අනුව කටයුතු කළ හැකිවීම බලාත්මක කර ඇති ප්‍රතිපාදන සංශෝධනය කළ යුතුය. විශේෂයෙන්ම 154 (C) සහ 154 (F) (1) – (3) යන ව්‍යවස්ථා අවලංගු කළ යුතු අතර 1987 අංක 42 දරන පළාත් සභා පනත වෙනුවට නව පනතක් ඉදිරිපත් කළ යුතුය. (PRC නිර්දේශ 9.2.2(i) (a-c)) බලන්න.
2. ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථානුකූලව ආණ්ඩුකාරයා තම අභිමතය අනුව කටයුතු කිරීම අවශ්‍ය වන අවස්ථාවක හැර ආණ්ඩුකාරවරයා නාමික විධායකයෙකු ලෙස කටයුතු කළ යුතු බව නිර්දේශ කෙරෙන අතර ඔහු ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවෙන්ම ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාගේ සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ උපදෙස් මත කටයුතු කළ යුතුය.

(ආණ්ඩුකාරවරයාගේ තනතුර සම්පූර්ණයෙන්ම අහෝසි කිරීමටත් ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා ජනාධිපතිවරයා විසින් පත් කළ යුතු බවත් උතුරු මැද පළාතේ මහ ඇමතිවරයා නිර්දේශ කර තිබේ.)
3. පළාත් රාජ්‍ය සේවය, ජාතික රාජ්‍ය සේවා කොමිසමට සමාන වන මට්ටමේ ස්වාධීන පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමක් යටතට පත් කළ යුතුය.
4. පළාත් පොලිස් සේවය ද ජාතික පොලිස් කොමිසමට සමාන වන මට්ටමේ පළාත් පොලිස් කොමිසමක් යටතට පත් කළයුතුය.
5. පළාත් සභාව විසින් සම්මත කරන ප්‍රඥප්ති සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය අවශ්‍ය වීම ඉවත් කළ යුතුය. (PRC නිර්දේශ 9.2.2(i) (a-c)) බලන්න) වර්තමාන පාර්ලිමේන්තුවේ අනුගමනය කරන ක්‍රියාකලාපය වන පාර්ලිමේන්තුව විසින් සම්මත කරන ලද පනත් කථානායකවරයා විසින් අත්සන් කිරීම පළාත් සභා සම්බන්ධයෙන් ද පළාත් සභාව සම්මත කරන ප්‍රඥප්ති සභාවේ සභාපතිවරයා විසින් අත්සන් කිරීම ලෙස යොදාගත හැකිය.
6. කෙසේ වෙතත් මෙම ප්‍රඥප්ති ව්‍යවස්ථාදායක අධිකරණය විසින් අධිකරණමය සමාලෝචනයකට ලක් කළ යුතුය. ඒ සඳහා එම ප්‍රඥප්ති එහි ව්‍යවස්ථානුකූලභාවය සම්බන්ධයෙන් ඕනෑම අධිකරණයක් ඉදිරියේ අභියෝගයකට ලක් කළ හැකි බව නිර්දේශ කරයි.

විද්වත් මතය :

සමහර විද්වත්හු (5) සඳහා විකල්ප යෝජනා කර ඇත.

ආණ්ඩුකාරවරයාට යම් කිසි ප්‍රඥප්තියකට තම අනුමැතිය ලබා දීම හෝ එය නැවත සලකා බැලීම සඳහා ආපසු එවීමට නිශ්චිත කාල සීමාවක් (උදා:- සති දෙකක්) ලබා දිය යුතුය. නියමිත කාල සීමාව තුළ කිසිවක් නොකළේ නම් ප්‍රඥප්තියට අනුමැතිය ලබා දුන්නා සේ සැලකේ.

පළාත් සභාවක් එවන් නිර්දේශ අන්තර්ගත කර හෝ නොකර ප්‍රඥප්තියක් පනවන්නේ නම් එයට ආණ්ඩුකාරවරයා යම් කිසි නිශ්චිත කාල සීමාවක් තුළ (උදා: සති දෙකක්) තම අනුමැතිය හෝ එහි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථානුකූල භාවය විමසීම සඳහා එය ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයට යොමු කිරීම හෝ කළ යුතුය. ඒ නිශ්චිත කාල සීමාව තුළ ඒ එක් දෙයක් වත් නොකරන්නේ නම් ප්‍රඥප්තිය බලාත්මක වුවා සේ සැලකේ.

7. මූල්‍යමය ඇඟවීමක් සහිත ප්‍රඥප්ති සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය අවශ්‍ය බවට වන නිර්දේශය අහෝසි කළ යුතුය. ඒ වෙනුවට ප්‍රඥප්ති පැනවීමේදී මූල්‍යමය පනත් කෙටුම්පත් හඳුන්වා දීම සඳහා අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ අනුමැතිය ලබා ගත යුතුය.

8. පළාත් ප්‍රඥප්ති ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක් මගින් පෙර හා පසු අධිකරණ සමාලෝචනයකට භාජනය කිරීම. (පොදුවේ අධිකරණ සමාලෝචන සම්බන්ධයෙන් උතුරු පළාතේ පළාත් සභාවේ ඉදිරිපත් කිරීම බලන්න) අධිකරණය පූර්ව සම්පාදන සමාලෝචන ක්‍රියාවලියේදී ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථානුකූලභාවයට පක්ෂව තීන්දු දීම යන කාරණය ඉන් පසුව එන පූර්ව සම්පාදන ක්‍රියාවලියේදී බාධාවක් ලෙස කටයුතු නොකළ යුතුය.

9. ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සමඟ සාකච්ඡා කිරීමෙන් පසුව ජනාධිපතිවරයා විසින් ආණ්ඩුකාරවරයාට පත් කළ යුතුය.

විද්වත් මතය

වඩා හොඳ ක්‍රමය වන්නේ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සමඟ සාකච්ඡා කොට ජනාධිපතිවරයා විසින් ආණ්ඩුකාරවරයාට පත්කිරීමයි.

10. ව්‍යවස්ථාදායක ප්‍රතිපාදන තුළ ආණ්ඩුකාරවරයා තම පත්වීමට නිශ්චිත කාලයකට පෙර (උදා:- වසර දෙකක්) දේශපාලනයේ ක්‍රියාකාරී භූමිකාවක නියැළුණ අයෙකු නොවිය යුතු අතර තම තනතුර දරන කාලසීමාව තුළද දේශපාලනයේ ක්‍රියාකාරී භූමිකාවක නොයෙදිය යුතුය.

11. නාමික/ නාමමාත්‍ර ආණ්ඩුකාරවරයෙක් පළාත් මට්ටමින් ලබා දෙන අතර පළාත තුළ නීතිය සහ සාමය කඩවන ආකාරයේ යම් කිසි සත්‍ය සිදුවීමක් සිදුවූ විට හෝ එවන් තර්ජනාතමක තත්ත්වයකදී පළාත් සභාව මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ සෘජු පාලනයට නතු කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථාවේ ඇති ප්‍රතිපාදන සත්‍ය හෝ සමුපස්ථිත අන්තරාය තත්ත්වයන් සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා ශක්තිමත් කළ යුතුය යන කාරණය වාස්තවිකව තක්සේරු කර බැලීම නිර්දේශ කෙරේ. කෙසේවෙතත්, එවන් තීරණ යම් කිසි නිශ්චිත කාලසීමාවක් තුළ අධිකරණමය සමාලෝචනයකට භාජනය කළ යුතුය.
12. පාර්ලිමේන්තු පනත් වල පළාත් සභාවල කටයුතු සම්බන්ධයෙන් සඳහන් කෙරෙන අවස්ථාවල ‘ආණ්ඩුකාරවරයා/ අමාත්‍ය’ යන නම් වෙනුවට අදාළ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා හෝ අදාළ විෂය භාර පළාත් අමාත්‍යවරයා අදහස් වන ආකාරයට සකස් විය යුතුය.

ස්වාධීන රාජ්‍ය සේවා කොමිසම/ පළාත් වල පරිපාලන ව්‍යුහය

1987 අංක 42 දරන පළාත් සභා පනත පළාත් රාජ්‍ය සේවය සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයාට පුළුල් පරාසයක බලතල පවරා තිබේ. රාජ්‍ය නිලධාරීන් පත් කිරීම, මාරු කිරීම, ඉවත් කිරීම සහ විනය පාලනය යන කටයුතු පනතට අනුව පළාතේ ආණ්ඩුකාරවරයාට පැවරී තිබේ.

පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ නිලධාරීන් සම්බන්ධ සියළු කටයුතු බඳවා ගැනීමේ පටිපාටිය සහ එවන් නිලධාරීන් සම්බන්ධයෙන් වර්ගීකරණ පද්ධති, උසස්වීම් සහ මාරුවීම් ලබා දීමේදී අනුගමනය කළ යුතු මූලධර්ම සහ එවන් නිලධාරීන්ගේ පත්කිරීම්, මාරුකිරීම්, ඉවත් කිරීම් සහ විනය පාලනය යන කටයුතු ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී සහ ඒ සම්බන්ධ බලය පැවරීම යන කාරණාද ඇතුළත්ව පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ නිලධාරීන් සම්බන්ධ සියළු කාරණා තීරණය කිරීමේ බලය පනත තුළින් ආණ්ඩුකාරවරයාට පවරා තිබේ.

පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමක් සඳහා පනතේ ප්‍රතිපාදන තිබුණ ද එය ආණ්ඩුකාරවරයා යටතේ පවතින අනු ආයතනයක් පමණි. පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසම පත් කරන අධිකාරිය වන්නේ ආණ්ඩුකාරවරයා වන අතර එය ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් පවරන බලතල භුක්ති විඳියි. පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමට තම බලය ප්‍රධාන ලේකම්වරයාට හෝ එම පළාතේ වෙනත් රාජ්‍ය නිලධාරීන්ට පැවරිය හැකිය.

ප්‍රධාන ලේකම්වරයාගෙන් හෝ පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ යම් කිසි නිලධාරියෙකුගෙන් පීඩාවට පත්වන ඕනෑම පාර්ශ්වයකට පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසමට අභියාචනා කිරීමේ හැකියාව පනතින් තහවුරු කර තිබේ. එසේම එම පළාතේ පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිසම විසින් කරන ලද පත් කිරීමක්, මාරුකිරීමට කරන ලද නියෝගයක් හෝ විනය කටයුත්තක් සම්බන්ධයෙන් පනවා ඇති යම් නියෝගයක් විවර්තනය කිරීමේ, වෙනස් කිරීමේ හෝ අවලංගු කිරීමේ බලය ආණ්ඩුකාරවරයාට තිබිය යුතුය යනුවෙන් පනත තුළින් තහවුරු කර තිබේ. ඒ අනුව මේ සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයාගේ බලය අභියාචනා ආයතනයක කාර්යයට සමාන වේ.

පළාතේ රාජ්‍ය සේවකයන් පාලනය කිරීමේ අධිකාරිය ආණ්ඩුකාරවරයාට පැවරී තිබෙන බව මෙයින් පැහැදිලි වේ. අපගේ සාකච්ඡා වලින් පෙන්වා දී ඇති පරිදි රටක ජනාධිපතිවරයා පවා මධ්‍යම රජය යටතේ සිටින රාජ්‍ය සේවකයන් සම්බන්ධයෙන් භුක්ති නොවිඳිනා බලයක් ආණ්ඩුකාරවරු භුක්ති විඳිති.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 154 ඇ ව්‍යවස්ථාවට අනුව පළාත් සභාවේ විධායක බලය ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් සෘජුවම හෝ අමාත්‍ය මණ්ඩලය හරහා ක්‍රියාත්මක කරන බව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 154 ඇ ව්‍යවස්ථාව සඳහන් කරයි. 154 ඊ ව්‍යවස්ථාව අනුව මහ ඇමතිවරයා සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලය ආණ්ඩුකාරවරයාට ඔහුගේ කටයුතු ඉටු කිරීමේදී උදව් සහ උපදෙස් ලබා දිය යුතු අතර ආණ්ඩුකාරවරයා, ආණ්ඩුක්‍රම

ව්‍යවස්ථාවෙන් හෝ ඒ යටතේ තම අභිමතය පරිදි කටයුතු කිරීම අවශ්‍ය බව දැක්වෙන අවස්ථාවල හැර, එම උපදෙස් අනුව කටයුතු කළ යුතුය.

ඔහුට යම් කිසි උපදෙසක් දුන්නේ ද එසේ නම් එහි ස්වභාවය කුමක්ද යන්න කිසිදු උසාවියක ප්‍රශ්න කළ නොහැකිය. මෙම වගන්තිය තුළින් පළාත් සභාවේ විධායක කටයුතු සිදු කිරීම සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාට අසීමිත බලයක් ලබා දී තිබේ.

එහි ප්‍රතිඵලයක් වශයෙන් අදාළ අමාත්‍යවරුන්ගේ විධායක බලය ක්‍රියාත්මක කිරීමට සිටින පළාත් අමාත්‍යවරුන්ගේ ලේකම්වරු ආණ්ඩුකාරවරයාගේ නියෝග මගින් පාලනය වේ. ඔවුහු ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයාට වඩා ආණ්ඩුකාරවරයාට අවනත වෙති. සමහර අවස්ථාවල පුහුණු වැඩසටහනක් පැවැත්වීමට පවා තම පූර්ව අනුමැතිය ගන්නා ලෙසට අවධාරණය කරන ආණ්ඩුකාරවරු සිටින බව කාරක සභාවේ අවධානයට ලක් විය.

බොහෝ රාජ්‍ය සේවාවන් දීප ව්‍යාප්ත සේවාවන් ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කිරීම පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ සුමට ක්‍රියාකාරිත්වයට බාධා එල්ල කරයි.

පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ ඵලදායී ක්‍රියාකාරිත්වය ඇති තවත් බාධාවක් වන්නේ තනතුරු ඇති කිරීම සඳහා මහා භාණ්ඩාගාරයේ කළමනාකරණ සේවා දෙපාර්තමේන්තුවේ අනුමැතිය ලබාගැනීමට සිදුවීමයි.

පළාත් සභා පද්ධතිය තුළ අවුරුදු විසි අටක බලය බෙදීමේ අත්දැකීම් තුළින් පෙන්වන කාරණයක් වන්නේ මධ්‍යම රජය සතුව තිබෙන රාජ්‍ය සේවය පළාත් සභා වල රාජ්‍ය සේවයට කුඩම්මාගේ සැලකිලි දක්වනවා පමණක් නොව පළාත් රාජ්‍ය සේවයද පළාත් පාලන ආයතන වලට සම්බන්ධ රාජ්‍ය සේවකයන්ට කුඩම්මාගේ සැලකිලි දැක්වීමයි. පළාත් පාලන ආයතනවල තිබෙන පුද්ගල සේවා අවශ්‍යතා වෙත පළාත් සභා සැලකිය යුතු අවධානයක් නොදක්වන අතර ඔවුහු සම මට්ටමේ රාජ්‍ය නිලධාරීන් ආකාරයට නොසලකනු ලබයි.

නිර්දේශ

1. පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව ජාතික රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව මෙන් ස්වාධීන ආයතනයක් විය යුතුය. එහිදී පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ සාමාජිකයන් පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ විනය කටයුතු සහ මානව සම්පත් සම්බන්ධ කටයුතු හැසිරවීමට හැකිවන අන්දමේ ඉහළ අවංකභාවයක් සහ අවශ්‍ය දැනුම සහ අත්දැකීම් සහිත විය යුතුය.
2. පළාත් සභාවේ මහ ඇමති තුමා සහ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකතුමා පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ සාමාජිකයන් ලෙස පත්කරන පුද්ගලයන් ඒකාබද්ධව නම් කළ යුතුය. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය එවන් නම් කිරීම් අනුමත කළ යුතුය. ආණ්ඩුකාරවරයා එවන් පත්කිරීම් සිදුකළ යුත්තේ ඒවා ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය විසින් අනුමත කිරීමෙන් පසුවය.

3. ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සහ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකතුමාට එකඟත්වයකට පැමිණීමට නොහැකි වූවිට ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා සහ විරුද්ධ පක්ෂයේ නායකතුමා විසින් කරන නිර්දේශ පදනම් කරගෙන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාව විසින් කරන පත්කිරීම් සිදු කළ හැකිය.
4. මහ ඇමතිවරයා සහ විපක්ෂ නායකවරයා ගේ නාම යෝජනා අතර පත් කිරීමට තරම් යෝග්‍ය නොවන සහ ප්‍රමාණවත් නොවන පුද්ගලයන් සිටින බව ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථා මණ්ඩලය කල්පනා කරන්නේ නම් සලකා බැලීම සඳහා නැවතත් නම් යෝජනා කරන ලෙස එයට ඉල්ලා සිටිය හැකිය.
5. ඉන් පසු මහ ඇමතිවරයා සහ විරුද්ධ පක්ෂයෙන් නායකවරයා විසින් නම් කරන නාමයෝජනා අතරින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සභාවට නිර්දේශ ඉදිරිපත් කළ හැකිය. (විද්වත් මතය: එම පුද්ගලයන් පත් කිරීම සඳහා සුදුසු නොවන බවට ඔවුන් කල්පනා කරන්නේ නම් පත් කිරීම සඳහා ඔවුන්ට විකල්ප නම් යෝජනා කළ හැකිය.) මෙම නම් ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථා සභාව විසින් නිර්දේශ කළ පසු ආණ්ඩුකාරවරයාට එම පත්කිරීම් සිදුකළ හැකිය.
6. පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ සේවකයන් පත් කිරීම, උසස් කිරීම, මාරු කිරීම, විනය පාලනය ආදී කටයුතු සහ සේවයෙන් පහ කිරීම ආදිය පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ කාර්යයන් විය යුතුය. (උතුරු පළාතේ පළාත් සභාව සහ නැගෙනහිර පළාතේ මහ ඇමතිවරයා විසින් කරන ලද ඉදිරිපත් කිරීම් බලන්න.)
7. යම් කිසි බලයක් ප්‍රධාන ලේකම්වරයාට හෝ පළාතේ වෙනත් නිලධාරියෙකුට, පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ කාරක සභාවකට හෝ පැවරීමේ හෝ ක්‍රියාත්මක කිරීමේ ක්‍රියා පිළිවෙල පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව විසින් තීරණය කළ යුතුය.
8. මධ්‍යම රජයේ සිදුවන ආකාරයට පළාතේ අමාත්‍ය මණ්ඩලයට පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ නිලධාරීන්ට අදාළ බඳවා ගැනීමේ පටිපාටියේ සිට එවන් නිලධාරීන්ගේ වර්ගාධර්ම පද්ධති සහ උසස්වීම් සහ මාරුවීම් වලදී අනුගමනය කළ යුතු මූලධර්ම ද ඇතුළත්ව සියළු කටයුතු තීරණය කිරීමේ බලය තිබිය යුතුය. (මධ්‍යම පළාතේ මහ ඇමතිවරයාගේ ඉදිරිපත්කිරීම ද බලන්න.)
9. එක් එක් පළාතේ පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවට පළාත් පාලන ආයතනද ඇතුළත්ව අදාළ පළාතේ සේවක අවශ්‍යතාව සහ එම පළාතට අවශ්‍ය වන දීප ව්‍යාප්ත සේවයන්හි සේවක සංඛ්‍යාව ආදිය නිර්ණය කිරීමට බලයක් තිබිය යුතු අතර එය සෑම පළාතකටම සමාන්‍යයෙන් යොදාගන්නා නිර්ණයක මත පදනම් විය යුතුය. (උතුරු පළාත් සභාව සහ උතුරු පළාත් මහ ඇමතිවරයාගේ ඉදිරිපත්කිරීම් බලන්න)

10. සියළුම දීප ව්‍යාප්ත සේවා පුද්ගලයන් නිදහස් කිරීම සහ මාරුකිරීම ජාතික රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව විසින් පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ උපදේශනය සහිතව සිදු කළ යුතුය.
11. මධ්‍යම මට්ටමේ සහ පළාත් මට්ටමේ වෘත්තීය වශයෙන් ඉහළ ප්‍රමිතියක් තබා ගැනීම සඳහා පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවට රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව සහ අනෙකුත් පළාත් වල පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභා සමඟ සම්බන්ධීකරණයක් තිබිය යුතුය.
12. දීප ව්‍යාප්ත සේවය ශ්‍රී ලංකා පරිපාලන සේවය, ශ්‍රී ලංකා ඉංජිනේරු සේවය, රජයේ වෛද්‍ය නිලධාරී සේවාව, ශ්‍රී ලංකා පොලිස් නිලධාරී සේවය, ශ්‍රී ලංකා විද්‍යා නිලධාරීන් සහ ශ්‍රී ලංකා ගණකාධිකරණ සේවය වැනි ආණ්ඩුක්‍රමව්‍යවස්ථාවේ විශේෂයෙන් දක්වා ඇති සේවාවන් කිහිපයකට සීමා විය යුතුය.

කාරක සභාවේ සහිත මන්ත්‍රී ගරු බිමල් රත්නායක මහතාගේ අදහස වන්නේ වර්තමානයේ පවතින දීප ව්‍යාප්ත සේවය එසේම තිබිය යුතු අතර එම සේවාවන්ට අයත් පුද්ගලයන් පළාත් පරිපාලන පද්ධතිය තුළට අන්තර්ග්‍රහණය කළ යුතු බවයි.
13. පළාත් වලට තමන්ගේම වූ පළාත් රාජ්‍ය සේවයක් නිර්මාණය කර ගැනීමටත් පළාතට වෙන් කොට ඇති සියළු විෂය කරුණු එලදායී ලෙස ක්‍රියාත්මක කරවීම සඳහා අවශ්‍ය සියළු සේවාවල සේවක සංඛ්‍යාවන් එයට අන්තර්ග්‍රහණය කිරීමටත් පළාත් වලට බලය තිබිය යුතු අතර එසේ කිරීමේදී එවන් සේවකයන් විසින් ඔවුන් ව අන්තර්ග්‍රහණය කිරීමට ආසන්න පෙර අවස්ථාවේ ඔවුන් භුක්ති විඳි රැකියා කොන්දේසි වලට කිසිදු අඩුවක් නොවන මට්ටමේ කොන්දේසිවලට යටත් කළ යුතුය.
14. පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ සිටින නිලධාරීන් ට ජාතික රාජ්‍ය සේවයේ තම රැකියාව සුරක්ෂිතකර ගැනීමට හෝ ජාතික රාජ්‍ය සේවයට මාරු වීමට අවස්ථාව ලැබිය යුතුය.
15. එක් එක් පළාතේ පළාත් පාලන ආයතන වලට සම්බන්ධ රාජ්‍ය නිලධාරීන් එක්කෝ එම පළාතේ පළාත් රාජ්‍ය සේවයට හෝ පළාත් පාලන ආයතන වල අවශ්‍යතාවට ගැලපෙන ලෙස එක් එක් පළාත් පාලන ආයතන වලට සකස් කළ සේවයකට අයත් විය යුතුය.
16. පළාත් පාලන සේවයේ සිටින සේවකයන්ට පළාත් සේවයේ හෝ ජාතික මට්ටමේ රාජ්‍ය සේවයේ රැකියා ලබා ගැනීමට මාරුවීම් වලට අවස්ථාව ලැබිය යුතුය.
17. දීප ව්‍යාප්ත සේවයට අයත් වන සමාන කාර්ය සහ තනතුරු වල සිටින අයට සෑම අතින් ම සහ දීමනා ගෙවීම අතින් සමාන විය යුතුය. කෙසේවෙතත්

මෙමගින් පළාත් වලට අමතර දිරි දීමනා ලබා දීමට ඇති හැකියාව සීමා නොකෙරේ.

18. පළාත් රාජ්‍ය සේවයට සහ පළාත් පාලන සේවයට අයත් රජයේ නිලධාරීන් සම්බන්ධයෙන් අදාළ පළාතට වැටුප් සහ සේවා කොන්දේසි ලබා දීමේ අයිතිය තිබේ.
19. මෙවන් අවශ්‍යතා අත්හැර දැමීමට අදාළ පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවට ඇති බලය ට යටත්ව පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව විසින් බඳවා ගන්නා සෑම නිලධාරියෙක්ම එම පළාතෙන් වෙනත් පළාතකට මාරු වීමට පෙර අවම කාල සීමාවක් එම පළාතේ සේවය කළ යුතුය.
20. පළාත් රාජ්‍ය සේවයට අයත් අගතියට පත් නිලධාරීන් පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ නිලධාරීන්ගේ තීරණ වලට හෝ පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව හෝ තම දෙපාර්තමේන්තු ප්‍රධානීන් විසින් තම අයිතිවාසිකම් උල්ලංඝනය කිරීමට එරෙහිව පරිපාලන අභියාචන විනිශ්චය සභාවට පැමිණිලි කළ හැකිය. (මධ්‍යම පළාතේ මහ ඇමතිවරයාගේ ඉදිරිපත්කිරීම ද බලන්න)
21. පළාත් පරිපාලන කටයුතු ඉටු කිරීම සඳහා පළාත් කළමනාකරණ සේවයක් තිබිය යුතු අතර පළාත් කළමනාකරණ සේවයේ සාමාජිකයන්ට පළාත් අතර මාරුවීමට හැකියාව තිබිය යුතුය. පළාත් රාජ්‍ය සේවයේ කොන්දේසි දක්වා ඇති සේවා අත්පොත රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ සහ පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාවේ සාමාජිකයන්ගෙන් සමන්විතවන කමිටුවක් මගින් සිදුකළ යුතුය. පළාත් රාජ්‍ය සේවා කොමිෂන් සභාව සතුව අන්තර් පළාත් රාජ්‍ය සේවා විශේෂයෙන්ම පළාත් කළමනාකරණ සේවය අතර ප්‍රමිතිය පවත්වගෙන යාම සඳහා උපරිම බලය සහිත කමිටුවක් තිබීම වැදගත් වේ.
22. බලය විමධ්‍යගත කිරීම එලදායී විය යුතුවාක් මෙන්ම ද්විත්වකරණයෙන් වැළැක්විය යුතුය. මේ සඳහා පළාත් පරිපාලනයේ කොටසක් බවට පත්කරමින් දිස්ත්‍රික් පරිපාලනය ප්‍රතිව්‍යුහගත කළ යුතුය. (මේ දක්වා එය බෙදුණු බලයක් විය.)
23. එමනිසා රජයේ නියෝජිතයන් සහ ප්‍රාදේශීය ලේකම් වරු දීප ව්‍යාප්ත සේවයකට අයත් විය යුතු අතර ඔවුන්ට පිළිවෙලින් අතිරේක ප්‍රධාන ලේකම්වරයෙකුගේ සහ නියෝජ්‍ය ප්‍රධාන ලේකම්වරයෙකුගේ තත්ත්වය ලැබිය යුතුය.
24. සියළුම ග්‍රාම නිලධාරීන් එම පළාතේ පළාත් රාජ්‍ය සේවයට ඇතුළත් කළ යුතුය.
25. ප්‍රධාන ලේකම්වරයා සහ පළාත් අමාත්‍යවරුන්ගේ ලේකම්වරුන් මහ ඇමතිවරයාගේ සහ අමාත්‍ය මණ්ඩලයේ උපදෙස් මත ආණ්ඩුකාරවරයා විසින්

පත් කළ යුතුය. (මධ්‍යම පළාතේ සහ නැගෙනහිර පළාතේ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන්ගේ ඉදිරිපත් කිරීම් බලන්න)

26. සෑම පළාතකටම පළාත් අද්වකාත් දෙපාර්තමේන්තුවක් සහ පළාත් නීති කෙටුම්පත් සම්පාදක දෙපාර්තමේන්තුවක් තිබිය යුතුය. (ඌව පළාතේ මහආමතිවරයා විසින් යෝජනා කරන ලදී)

විද්වත් මතය

ජාතික/මධ්‍යම වශයෙන් ලැයිස්තුගත විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා සෑම පළාතක් තුළම මධ්‍යම ආණ්ඩුවේ කාර්ය මණ්ඩලයක් සිටීම අත්‍යවශ්‍ය බව සමහර විද්වතුන්ගේ මතයයි. එම නියෝජිතයින් මධ්‍යම රජයට වාර්තා කරනු ඇත. මධ්‍යම රජය වෙනුවෙන් පමණක්ම කටයුතු කරන දිස්ත්‍රික් ලේකම්වරයෙක් ජාතික /මධ්‍යම ආණ්ඩුව සම්බන්ධ ලැයිස්තුවේ ඇති විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් පමණක් මධ්‍යම රජයට වාර්තා කිරීම අවශ්‍ය වනු ඇත.

පළාත් සභා හා සම්බන්ධ දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාල හා ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලවල කාර්ය භාරය/ පළාත් සභා සහ පළාත් පාලන ආයතන විසින් නිශ්චිත විෂයයන් හා සම්බන්ධ පාර්ලිමේන්තු නීති ක්‍රියාවට නැංවීම/ ප්‍රතිපත්තිය ක්‍රියාවට නංවන ආකාරය.

පළාත් රාජ්‍ය පාලනය තුළට රාජ්‍ය පාලනයේ සියලු අංශ ඇතුළු නොවන අතර, ඊට ඇතුළු වන්නේ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහතුන්වන සංශෝධනය තුළ නිශ්චිතව දක්වා ඇති කොටස් පමණි. එබැවින් පළාත් රාජ්‍ය පාලනයේ බලසීමාව යටතට නොගැනෙන ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධයෙන් කටයුතු කිරීම සඳහා පළාත් මට්ටමේ කාර්යාල හෝ මුළුමනින්ම පළාත් මට්ටම මහභූර යන දිස්ත්‍රික් මට්ටමේ ශාඛා හෝ ඇත. 1992 අංක 58 දරන ප්‍රාදේශීය සභා පනතේ බලතල හුවමාරු කිරීමට අනුව ඒවායේ නිලධාරීන් විසින් පළාත් සීමාව තුළ ඇති පරිපාලන කාර්යයන් ඉටු කරන නමුත්, ඒවා පළාත් අධිකාරියේ පාලනයෙන් හෝ අධීක්ෂණයෙන් තොරය.

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය වශයෙන් වැදගත්කමක් ඇති තවත් ක්ෂේත්‍රයක් වන්නේ පළාත් පාලන තලයට අයත්වන කරුණුය. ජාතික, පළාත් සහ පළාත් පාලන තලයන් අතර බලතල බෙදීමේ නිරවද්‍ය නොවන සහ අපැහැදිලි තත්ත්වයක් වන අතර, මධ්‍යම සහ පළාත් පාලන ආයතන අතර ඇති සෘජු දේශපාලන, පරිපාලන සහ මූල්‍ය සබඳතා පළාත් සභාවල බලතල බෙදීමේ කාර්යයට හානිකරය. පළාත්සභාවල සම්බන්ධතාවකින් තොරව මධ්‍යම රජය විසින් සෘජුව පළාත් පාලන කටයුතුවල නියැලෙන ප්‍රාදේශීය ලේකම් (ප්‍රා.ලේ.) කාර්යාල ක්‍රමය හරහා මෙම තත්ත්වය තවදුරටත් සංකීර්ණ වේ.

ශ්‍රී ලංකා පරිපාලන ක්‍රමවේදය තුළ දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාල විසින් ඉටු කරනුයේ අතරමැදි කාර්ය භාරයකි. මෙම මට්ටමේ පරිපාලනය විසින් වෙන් කළ විෂයයන් ක්‍රියාත්මක කරන අතර, ජාතික වැඩසටහන් සහ ව්‍යාපෘති සම්බන්ධීකරණය කරයි.

මධ්‍යම රජයෙන් සෘජුවම සිය බලතල ලබා ගන්නා දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාල සහ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල ඉතා බලවත් වන අතර, දිස්ත්‍රික් සහ ප්‍රාදේශීය මට්ටමින් ඊට නිසි යාන්ත්‍රණයක් පළාත් සභා සතුව නොමැත.

බලතල බෙදීමේ සංකල්පයට හානිදායක වන මෙම ද්විත්ව පරිපාලනය බෙහෙවින්ම අසතුටුදායක ක්‍රමයකි. එක් අතකින් මධ්‍යම රජය යටතේ එන ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලය තිබෙන අතර, අනෙක් අතින් පළාත් සභා යටතේ එන පළාත් පාලන ආයතන ඇත. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහතුන්වන සංශෝධනය යටතේ පළාත් සභා වෙත පවරා දී ඇති නිශ්චිත විෂයයක් වන මෙය පළාත් සභාවේ අධීක්ෂණ බලයට යටත්වේ. කෙසේ වෙතත්, පළාත් පාලන මට්ටමේ බොහෝ බලතල තවමත් ඇත්තේ මධ්‍යම රජය යටතේය.

මධ්‍යම රජයේ ක්‍රියාකාරකම්, පළාත් කාර්යයන් සහ යම් දුරකථන රාජ්‍ය නොවන ව්‍යාපෘති ඇතැම් දිස්ත්‍රික් සංවර්ධන කටයුතු සම්බන්ධීකරණය කිරීමේ වගකීම දිස්ත්‍රික් ලේකම් වෙත පැවරී ඇත. ඒ අනුව මධ්‍යම සහ පළාත් පරිපාලනයන් අතර ක්‍රියාකාරකම් සම්බන්ධ කරනු ලබන සම්බන්ධීකාරක කාර්ය භාරය දිස්ත්‍රික් ලේකම් විසින් ඉටු කරනු ලබයි. දිස්ත්‍රික් ලේකම්වරයා විසින් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල අධීක්ෂණය කරන බැවින් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ ක්‍රියාකාරකම් සම්බන්ධයෙන් ද ඔහුට යම් බලපෑමක් කළ හැකිය.

සැබෑ ලෙස ගත් කළ, පළාත් සභා කාර්ය මණ්ඩලයේ බොහෝ පිරිසක් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලවල සේවය කරන හෙයින් ඔවුන් අයත් වන්නේ ද ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලයේ පරිපාලන බලයටය. දිස්ත්‍රික් / ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල සහ පළාත් පරිපාලනයන් අතර, අධිකාරි පටයන් සහ වගකීම් නිශ්චිතව පැහැදිලි කොට නොමැත. එය සුභද්‍රැවිලි ද නැතහොත් ගැටුම්කාරී සබඳතාවක් ද යන්න එක් එක් පුද්ගලයාගේ පෞද්ගලික ආකල්ප මත තීරණය වේ.

ස්වකීය අදහස් ඉදිරිපත් කළ මන්ත්‍රීවරුන් යෝජනා කොට ඇත්තේ, ඉහත සංකීර්ණතා හේතුවෙන් දිස්ත්‍රික් ලේකම් කාර්යාල සහ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල පළාත් සභා පරිපාලනයට යටතට ගත යුතු බවත්, රජය වෙනුවෙන් කළ යුතු නියෝජිත කාර්යයන් ඒවා මඟින් ඉටු කළ යුතු බවත්ය. බලතල බෙදීමේ කාර්යය අර්ථවත් වන්නේ එසේ කළහොත් පමණි.

අන්තර් රාජ්‍ය සබඳතා ව්‍යුහය තුළ දිස්ත්‍රික් සහ ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාලවල කාර්ය භාරය සහ වගකීම් නිශ්චිතව දක්වන ලෙසටත්, රාජ්‍ය පාලනයේ ස්ථිර ත්‍රිත්වයේ සේවා සැපයුම සම්බන්ධීකරණය කිරීම සඳහා අවශ්‍ය ව්‍යුහයන් සහ ක්‍රියාපටිපාටීන් සකස් කරන ලෙසටත් යෝජනා කර තිබුණි.

නිර්දේශ:

1. බලතල බෙදීම එලදායි මෙන්ම ද්විත්වකරණය වීමෙන් තොර විය යුතුය. (උතුරු පළාත් සභාව විසින් ඉදිරිපත් කරන ලද කරුණු බලන්න.) එම අවශ්‍යතාව ඉටු කිරීම සඳහා දිස්ත්‍රික් හා ප්‍රාදේශීය පරිපාලන ප්‍රතිව්‍යුහගත කොට එය පළාත් පරිපාලනයේ කොටසක් බවට පත් කළ යුතු යැයි අප යෝජනා කර සිටිමු. දිස්ත්‍රික් සහ ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරුන් අතිරේක ප්‍රධාන ලේකම් සහ නියෝජ්‍ය ප්‍රධාන ලේකම් ලෙස නම් කළ යුතුය. පළාතක් තුළ සේවයේ යෙදී සිටින සියලු ග්‍රාම නිලධාරීවරුන් අදාළ පළාතේ රාජ්‍ය සේවයට අන්තර්ග්‍රහණය කළ යුතුය.
2. පළාත තුළ සේවයේ නිරතව සිටින දිස්ත්‍රික් ලේකම්වරුන්, ප්‍රාදේශීය ලේකම්වරුන් (පිළිවෙළින් අතිරේක ප්‍රධාන ලේකම් සහ නියෝජ්‍ය ප්‍රධාන ලේකම් ලෙස තනතුරු නාමයන් වෙනස් කරන ලද) සහ ග්‍රාම නිලධාරීවරුන්හට මධ්‍යම රජයේ විෂය පථය යටතේ ගැනෙන කාර්යයන් ඉටු

කිරීමට හැකිවන පරිදි ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා විධිවිධාන සැලසිය යුතුය. උදාහරණ, ඡන්ද නාමලේඛන හා ජාතික හැඳුනුම්පත් සකස් කිරීමේදී අවශ්‍ය සහාය ආදිය.

3. ප්‍රාදේශීය සහ සීමාවන් ප්‍රාදේශීය ලේකම් කාර්යාල සීමාවන් සමඟ සමාන්තික විය යුතුය.

**ජාතික, පළාත්, දිස්ත්‍රික්, පළාත් පාලන ආයතනවල ආදායම එකතු කිරීම සහ
 ආදායම බෙදීම සඳහා වන සූත්‍ර / ආදායම් වගවීම පිළිබඳ ද්විත්ව
 වාර්තාකරණය./ ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනය - ජාතික, පළාත්, දිස්ත්‍රික් හා
 පළාත් පාලන ආයතන**

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහතුන්වන සංශෝධනයේ අරමුණ වූයේ පළාත් වෙත බලය බෙදාදීම වුවත්, මූල්‍ය බලය සැබෑ ලෙස බෙදාදීමක් ඒ තුළින් සිදු නොවීම හරහා බලතල බෙදීම අර්ථ ශුන්‍ය වී ඇත. බස්නාහිර පළාත හැරුණු කොට අනෙකුත් පළාත්වල ඇත්තේ සීමිත සම්පත් ප්‍රමාණයකි. එබැවින් පළාත් සභාවලට සිය වියදම් පියවා ගැනීම සඳහා රජයේ වාර්ෂික ප්‍රදානයන් මත රඳා පැවතීමට සිදුව තිබේ. පළාත් සභා වෙත ලබා දෙන අතාර්ථික හා ප්‍රමාණවත් නොවන මූල්‍ය ප්‍රතිපාදන සම්බන්ධයෙන් දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය පුළුල් විවේචනයන්ට ලක්ව ඇත.

උදාහරණයක් ලෙස 2015 ජාතික අය වැය විශ්ලේෂණය කිරීමේදී පෙනී යන කරුණක් වන්නේ රජයේ මුළු පුනරාවර්තන වියදම් වන රුපියල් මිලියන 1,547,910 අතුරින් පළාත් නවය සඳහා වෙන් කොට තිබුණේ රුපියල් මිලියන 189,600ක් බවයි. මෙය සමස්ත වියදමින් සියයට 12.24කි. එසේම මුළු ප්‍රාග්ධන වියදම වන රුපියල් මිලියන 1,857,090 අතුරින් පළාත් සභා නවය සඳහාම වෙන් කොට තිබුණේ රුපියල් මිලියන 34,077කි. එය සමස්ත ප්‍රාග්ධන වියදමින් සියයට 1.83කි.

එසේ ප්‍රාග්ධන වියදම් වෙන් කිරීම එක්වර ලබා දෙන මුදලක් ලෙස ලබා දෙනු වෙනුවට එක් එක් වියදම් වර්ගය සඳහා වන මුදල නිශ්චය කොට ඇත. ප්‍රාග්ධන වියදම් සඳහා ලබා දෙන වෙන් කිරීම් පවා බාණ්ඩ ගත කොට නිශ්චය කොට ඇති අතර, එය “පළාත් සඳහා විශේෂිත සංවර්ධන ප්‍රදාන” ලෙස හඳුන්වා ඇත. උදාහරණයක් ලෙස සෞඛ්‍ය සේවා සංවර්ධනය සඳහා ලබා දෙන ප්‍රතිපාදන යටතේ ගොඩනැගිලි අලුත්වැඩියා කිරීම සඳහා වියදම් කළ යුතු මුදල් ප්‍රමාණය නිශ්චය කරන අතරම, එය කිනම් දිස්ත්‍රික්කය සඳහා වියදම් කළ යුතු ද යන්න පවා නිශ්චය කොට ඇත. පළාත් සභාවට ඇත්තේ අදාළ දිස්ත්‍රික්කයේ කුමන රෝහලේ ගොඩනැගිලි අලුත්වැඩියා කරනවාද යන්න තීරණය කිරීම පමණි.

මධ්‍යම රජය හා පළාත් සභා අතර සහ පළාත් සභා අතර ආදායම බෙදාහදා ගැනීම නිර්දේශ කිරීමට මුදල් කොමිෂන් සභාවට හැකි විය යුතුය. නමුත්, දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ප්‍රකාරව මුදල් කොමිෂන් සභාව විසින් කරනුයේ රජය විසින් ලබා දුන් ප්‍රතිපාදන පළාත් අතර බෙදාහදා ගැනීම නිර්දේශ කිරීම පමණි. පළාත් සභා වෙත අරමුදල් වෙන් කිරීම මුළුමනින්ම රජයේ අභිමතය පරිදි සිදු වේ. මෙය දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ ඇති බරපතලම දෝෂයකි.

එසේම මුදල් කොමිෂන් සභාවේ නිර්දේශවලට අනුකූලව කටයුතු කිරීමට රජය (ජනාධිපතිවරයා) බැඳී නොමැත.

නිශ්චිත විධායක සහ ව්‍යවස්ථාදායක බලතලවලට අමතරව පාලන යාන්ත්‍රණයකට සිය ප්‍රතිපත්ති ක්‍රියාවලට නැංවීමට සහ පරිපාලන කටයුතු පවත්වා ගෙන යාමට මුදල් අවශ්‍යය. 1987 අංක 42 දරන පළාත් සභා පනත ප්‍රකාරව එක් එක් පළාත් සභාව වෙත වෙන් කරනු ලබන සියලු මුදල් පළාත් අරමුදලක තැන්පත් කළ යුතු අතර, බදු භරභා පළාත් සභාව විසින් එකතු කර ගනු ලබන ආදායම ද එම ගිණුමට බැර කළ යුතුය. එසේම පළාත් සභාවට ඒකාබද්ධ අරමුදලින් ලබා දෙන සියලු ණය මුදල් ද එම ගිණුමට බැර කළ යුතුය. යම් පළාතක පළාත් අරමුදලේ භාරකාරත්වය, එම මුදලට මුදල් ගෙවීම සහ ඊට ආනුශංගික කරුණු ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් සාදනු ලබන නීති මගින් පාලනය වේ.

යම් මුදල් වර්ෂයක් සඳහා පළාත් අරමුදලේ මුදල් වෙන් කිරීමේ පළාත් ව්‍යවස්ථාව සභාවේ සභාහිමුව කිරීමට පෙර ආණ්ඩුකාරවරයා විසින් අනුමත කළ යුතු අතර, සභාව අනුමත කිරීමෙන් අනතුරුව එය පිළිගත යුතුය.

එසේම, ආණ්ඩුකාරවරයාගේ නිර්දේශය නොමැතිව පළාත් සභාවේ මුදල් වියදම් කිරීම හා සම්බන්ධ කිසිදු නීතියක් පළාත් සභාවට සම්මත කළ නොහැක. කිසිදු බද්දක් පැනවීම හෝ අහෝසි කිරීම සඳහා වූ නීතියක් ආණ්ඩුකාරවරයාගේ කැමැත්තෙන් තොරව සම්මත කිරීමට පළාත් සභාවට නොහැකිය. ඒ අනුව පැහැදිලිව පෙනෙන කරුණක් වන්නේ පළාත් සභාවක මුදල් පිළිබඳව පූර්ණ පාලනය ආණ්ඩුකාරවරයා සතු වන බවය. පළාත් සභාවේ මුදල් සම්බන්ධයෙන් ආණ්ඩුකාරවරයාට ඇති අභිමතානුසාරී බලය මගින් බලය බෙදීමේ සංකල්පය නිශේධනය වේ.

දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනය ප්‍රකාරව පළාත් සභාවලට ව්‍යාපාර පිරිවැටුම් බදු එකතු කළ හැකිය. නමුත්, රජය විසින් එකතු කළ අගය මත බදු හඳුන්වා දීමත් සමඟ පළාත් සභාවලට සිය ආදායම අහිමි වී ඇත.

පළාත් සභාවල වියදම්, වගකීම් පූර්ණ වශයෙන් ඉටු කිරීම සඳහා අවශ්‍ය ප්‍රමාණවත් සම්පත් මධ්‍යම රජය විසින් පළාත් සභාවලට ලබා දීම තහවුරු කිරීම සඳහා වන කාර්යක්ෂම ක්‍රමවේදයක් තිබේ නම් පමණක් පළාත් සභාවලට මධ්‍යම රජයේ ප්‍රදාන මත රඳා පැවතීමට සිදුවීම සාධාරණීකරණය කළ හැකිය.

පළාත් සභාවලට ආදායම එකතු කිරීමට ඇති හැකියාව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා රාමුව විසින් දැඩි ලෙස සීමා කොට ඇත. බදු ආදායම් එකතු කිරීම සඳහා පළාත් සභාවලට ඇති බලතල සීමා කිරීමට අමතරව ණය සහ ආයෝජන ලබා ගැනීම සහ විදේශීය ආධාර සහ ආයෝජන මගින් මූල්‍යාධාර සපයනු ලබන ව්‍යාපෘති ක්‍රියාත්මක කිරීම සහ ඒවා ඉල්ලුම් කිරීම සම්බන්ධයෙන් පළාත් සභා වෙත සීමාවන් පනවා ඇත.

අරමුදල් සැපයීමේ සැලසුම් තුළ ඇති විචල්‍යයන් හේතුවෙන් පළාත් පාලන ආයතන වෙත මුදල් වෙන් කිරීමේ ක්‍රමවේදයද අනවශ්‍ය පරිදි සංකීර්ණ වී ඇත. 13 වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ සංශෝධනයට අනුව පළාත් පාලන ආයතන

අධිකෂණය කිරීමේ බලතල ඇත්තේ පළාත් සභාවලටය. කෙසේ වෙතත්, පළාත් පාලන ආයතන වෙත මූල්‍ය ප්‍රතිපාදන සහ ප්‍රදානයන් සිදු කිරීම මධ්‍යම රජය ඉටු කිරීම මඟින් පළාත් සභාවල කාර්යභාරය යටපත් වී ඇත. පළාත් සභා විෂයයන් හා සම්බන්ධ මුද්දර බදු සහ අධිකරණයන් විසින් පනවනු ලබන දඩ ආදායම පූර්ණ වශයෙන් පළාත් පාලන ආයතන සඳහා වෙන් කොට ඇති නමුත් එම බදු සහ දඩ ආදායම එකතු කිරීමේ බලය ඇත්තේ පළාත් සභාවලටය.

ප්‍රමාණවත් නොවන සහ ප්‍රතිපත්ති ගරුක නොවන මූල්‍ය සැලසුම්වල ඇතිවූ බලපෑම හේතුවෙන් පළාත් සභා සහ පළාත් පාලන ආයතනවල සේවා සැපයුම අඩාල වී ඇති අතර එමඟින් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථානුකූලව ස්ථාපිත කොට ඇති ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ආයතන පිළිබඳව මහජන විශ්වාසය පලදු වේ.

අපගේ අදහස් විමසීමවලදී මතු වූ ප්‍රධානතම තර්කය වූයේ මුදල් වියදම් කිරීමේ වගකීම මතු පුද්ගලයින් ආදායම උත්පාදනය කරන පුද්ගලයින් විය යුතු බවයි. එසේ නොවුණ හොත් එතැන සම්බන්ධතාවක් නොමැති බවත්, මූල්‍ය මිථ්‍යාව ලෙස ආර්ථික විද්‍යාඥයින් හඳුන්වන මෙය ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී මූලධර්මයන්ට පටහැනි බවත්, ප්‍රකාශ විය.

දහතුන්වන ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා සංශෝධනයේ නිර්මාණය සහ මූල්‍ය සැලසුම් බලය බෙදීමේ පූර්ණ ප්‍රතිලාභ අත්කර ගැනීම හෝ සමතුලිත ප්‍රාදේශීය සංර්ධන සාක්ෂාත් කර ගැනීම දිශාවට කේන්ද්‍රගත වී නොමැති බැවින් 2000 අගෝස්තු මස ඉදිරිපත් කරන ලද ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා කෙටුම්පත තුළ දක්වා ඇති ආකාරයට පූර්ණ ප්‍රතිනිර්මාණයක් සිදු කිරීමට යෝජනා කරන ලදී.

නිර්දේශ:

1. මධ්‍යම - පළාත් සභා සබඳතා, රජයේ සෑම ස්ථරයක්ම සුවිශේෂී යන මූලධර්මය මත ක්‍රියාත්මක විය යුතුයි.
2. මුදල් කොමිෂන් සභාව විසින් පළාත් සභාවලට මුදල් ප්‍රතිපාදන වෙන් කිරීම සඳහා අවශ්‍ය අනිවාර්යය නිර්ණායක සකස් කිරීම සඳහා පාදක වන මූලධර්ම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව තුළ පැහැදිලිව සඳහන් කළ යුතුය (උතුරු පළාත් සභාවේ අදහස් දැක්වීම බලන්න.). රජයේ ආදායමෙන් අවම වශයෙන් සියයට 40ක් පළාත් සභාව සඳහා වෙන් කළ යුතු බව ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මඟින් නිශ්චය කළ යුතු බව කාරක සභාව නිර්දේශ කරයි. පළාත් සභා සඳහා සියයට 30ක්ද, පළාත් පාලන ආයතන සඳහා සියයට 10ක් (විශේෂඥ මතය: මේ සම්බන්ධයෙන් මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවෙහි නිර්දේශයක් වන්නේ, යෝජනා කොට ඇති ප්‍රතිශතයන් සියයට 18 හා සියයට 7 - මහජන අදහස් විමසීමේ කමිටුවෙහි වාර්තාව 16.2.7 (ආ) සලකා බැලිය හැකිය.)

විශේෂඥ මතය:

ජාතික ආදායම රජයේ ස්ථර තුන අතර සාධාරණ ලෙස බෙදීයාම තහවුරු කිරීම පිණිස මුදල් කොමිෂන් සභාව විසින් අනගුමනය කළ යුතු අනිවාර්ය මාර්ගෝපදේශයන් වෙෙකල්පිත වශයෙන් ඇතුළත් කළ යුතු බව ඇතැම් විශේෂඥයින් යෝජනා කරන ලදී.

මුදල් කොමිෂන් සභාවේ තීරණ බලාත්මක කිරීම රජය විසින් සිදු කළ යුතුය. එය ජාතික ආදායම සම්බන්ධයෙන් පාර්ලිමේන්තුව සතු අවසන් පාලන බලයට අගතියක් සිදු නොවන ආකාරයෙන් සිදු විය යුතුය.

(මුදල් කොමිෂන් සභාව අහෝසි කළ යුතු බවත්, අය වැය ප්‍රතිපාදන සෘජුවම අදාළ පළාත් සභාව වෙත ප්‍රේෂණය කළ යුතු බවත්, උතුරු මැද, නැගෙනහිර සහ වයඹ පළාත්වල ප්‍රධාන අමාත්‍යවරුන් විසින් යෝජනා කරන ලදී)

3. පළාත් නියෝජනය ඇති කිරීම ස්වකීය නිර්දේශ ක්‍රියාත්මක කිරීමට වැඩි බලතල ලබා දීම සහ පළාත් අතර පවතින දැඩි සංවර්ධන සහ ආර්ථික අසමතුලිතතාවන් තුරන් කිරීම සඳහා මුදල් කොමිෂන් සභාව ප්‍රතිව්‍යුහගත කළ යුතුය.
4. මුදල් කොමිෂන් සභාවේ කාර්යයන් සහ නිර්දේශ ඉහළ දැමීම සහ ප්‍රතිපාදන වෙන් කිරීම සම්බන්ධයෙන් මහා භාණ්ඩාගාරය සතු අභිමතානුසාරිබලය සීමා කිරීමේ අවශ්‍යතාව ඉටු කිරීම සඳහා පළාත් සහ මුදල් කොමිෂන් සභාව අතර, විධිමත් සම්බන්ධීකරණ යාන්ත්‍රණයක් ස්ථාපිත කළ යුතුය.
5. පළාත් සභාවට ප්‍රතිපාදන වෙන් කිරීමේ ජාතික අය වැය සමඟ පාර්ලිමේන්තුවේ සභාගත කොට පාර්ලිමේන්තුව විසින් අනුමත කළ යුතුය.
6. රජයේ ස්ථර තුනෙහි බදු අය කිරීම සහ ආදායම් එකතු කිරීම් පිළිබඳ බලතල සීමාවන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාව මගින් පැහැදිලිව දැක්විය යුතු අතර, බදු එකතු කිරීමේ පරිපාලන යාන්ත්‍රණයක් රජයේ එක් එක් ස්ථරයේ මූල්‍ය බලතල කප්පාදු නොකරන බවට එමඟින් වගබලා ගත යුතුය.
7. වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ වෙන් කළ ලැයිස්තුවේ පළමුවන අංකය වන ‘සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය’ ඉවත් කළ යුතු අතර, ජාතික ප්‍රතිපත්ති සම්පාදනයේදී පළාත් නියෝජිතයින්ගේ සහභාගීත්ව තහවුරු කෙරෙන උපදේශකත්ව යාන්ත්‍රණයක් නිර්මාණය කිරීම සඳහා අවශ්‍ය විධිවිධාන සකස් කළ යුතුය.

(මීට සමාන අදහසක් බස්නාහිර පළාතේ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා විසින් ඉදිරිපත් කරන ලදී. අමාත්‍ය මණ්ඩල තීරණ/ චක්‍රලේඛ තුළින් පමණක් ජාතික ප්‍රතිපත්ති සකස් කිරීම නොකළ යුතු බව මධ්‍යම පළාතේ ප්‍රධාන අමාත්‍යවරයා ප්‍රකාශ කරන ලදී.)

මධ්‍යම - පළාත් සභා සබඳතා පිළිබඳ අනු කාරක සභා වාර්තාවේ පරිපූරකය.

මධ්‍යම රජය සහ පළාත් සභා ඒකක අතර යහපත් සබඳතාවක් ගොඩනඟා ගැනීම සඳහා එම ඒකකවල බලතල පැහැදිලි ලෙස නිශ්චය කිරීම අත්‍යවශ්‍ය වන හෙයින්, පහත දැක්වෙන ක්ෂේත්‍ර සම්බන්ධයෙන් නිර්දේශ ඉදිරිපත් කිරීමට කාරක සභාව විසින් තීරණය කරන ලදී. එම ක්ෂේත්‍ර මෙහෙයුම් කමිටුව විසින් සාකච්ඡා කරනු ඇත.

- i. සමගාමී ලැයිස්තුව / වෙන්කළ ලැයිස්තුව
- ii. නීතිය හා සාමය සහ පොලිස් බලතල
- iii. ඉඩම්
- iv. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය

i. සමගාමී ලැයිස්තුව

ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ දහතුන්වන සංශෝධනයට අනුව සමගාමී ලැයිස්තුවේ ඇතුළත් ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක බලතල මධ්‍යම රජයේ සහ පළාත් සභා විසින් එකිනෙකා සමඟ සාකච්ඡා කොට බෙදා හදා ගත යුතුය. මධ්‍යම රජය සියලු පළාත් සභා සමඟ සාකච්ඡා කළ යුතු අතර, පළාත් සභා මධ්‍යම රජය සමඟ සාකච්ඡා කළ යුතුයි. නමුත්, ප්‍රායෝගික වශයෙන් අවස්ථාව එකකදී හෝ දෙකකදී හැරුණු කොට මධ්‍යම රජය සමගාමී ලැයිස්තුව සම්බන්ධයෙන් පළාත් සභා සමඟ සාකච්ඡා කොට නොමැත.

සමගාමී ලැයිස්තුවේ ඇතුළත් බොහෝ විෂයයන් සම්බන්ධයෙන් මධ්‍යම රජය විසින් පූර්ණ බලතල භාවිතා කිරීම හේතුවෙන් සංශෝධනයේ ඇතුළත් බලතල බෙදීමේ සංකල්පයට දැඩි බලපෑමක් එල්ල වී තිබේ. දශක දෙකකට වැඩි කාලයක් තිස්සේ මධ්‍යම රජය ක්‍රියාත්මක කොට ඇත්තේ තමන්ටම ආවේණික වූ පරම බලයකි.

එසේම සමගාමී ලැයිස්තුවේ ඇතුළත් බොහෝ විෂයයන් නීත්‍යනුකූල ලෙස “පළාත් ලැයිස්තුවේ” ඇතුළත් විය යුතු විෂයයන් බව ද, පෙන්වා දෙන ලදී. පුනරුත්ථාපන, සමාජ සේවා, සමාජ සුභසාධන, ළමා හා කාන්තා කටයුතු, දේශීය වෛද්‍ය, ආපදා සහන සේවා සහ කෘෂිකර්ම ආදී අමාත්‍යාංශ මධ්‍යම රජයේ පැවතීම සාධාරණීකරණය කළ නොහැක. මෙම අමාත්‍යාංශ බොහොමයක් විසින් පළාත් පරිපාලනය සතු බලතල සහ කාර්යයන් උල්ලංඝනය කොට ඇත.

එසේම, “සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්තිය” නැමැති මාතෘකාව, පළාත් සභා සතු බලතල පිළිබඳ කලකිරවන සුළු ආකාරයෙන් භාවිතා කොට ඇත. සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් සම්බන්ධයෙන් ජාතික

ප්‍රතිපත්තියක් තිබීම ගැටලු සහගතය; පළාත් හෝ පළාත් පාලන මට්ටමින් ප්‍රතිපත්ති අවශ්‍ය කරන්නාවූ බොහෝ විෂයයන් තිබිය හැකිය. ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක බලතල බෙදීමේ එක් අපේක්ෂාවක් වන්නේ බහුවිධභාවයට ගරු කිරීමයි; ‘ජාතික ප්‍රතිපත්තිය’ නම් පාඨයට මුඛාවිච්චි අනිමි නොකළ යුතුය.

1 වන ලැයිස්තුවේ සහ 11 වන ලැයිස්තුවේ සඳහන් කොට ඇති සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් (පළාත් ලැයිස්තුව සහ සමගාමී ලැයිස්තුව) මධ්‍යම රජයේ විෂයයන් සහ වෙන් කළ ලැයිස්තුවේ කරුණු පිළිබඳව අවධානය යොමු කරන ලදී. මෙමඟින් මධ්‍යම රජයට අනවශ්‍ය වාසියක් අත් කොට දී ඇති බව පෙන්වා දෙන ලදී.

නිර්දේශ:

එබැවින්, සමගාමී ලැයිස්තුව අහෝසි කොට විෂයයන් වෙන් කළ ලැයිස්තුවට ඇතුළත් කළ යුතු බව කාරක සභාව නිර්දේශ කරයි.

“සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් පිළිබඳ ජාතික ප්‍රතිපත්ති” නම් මාතෘකාව වෙන් කළ ලැයිස්තුවෙන් ඉවත් කළ යුතු බවට ද කාරක සභාව නිර්දේශ කරයි.

කිසිදු ලැයිස්තුවක ඇතුළත් කොට නැති සියලු විෂයයන් සහ කාර්යයන් (පළාත් සහ වෙන් කළ ලැයිස්තු) පළාතේ විෂයයන් විය යුතුය.

ii. නීතිය හා සාමය සහ පොලිස් බලතල

පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ සහ වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ 1 වන උපලේඛනයේ දක්වා ඇති නීතිය හා සාමය සහ පොලිස් බලතල පවරා දීම සඳහා අවශ්‍ය පරිපාලනමය කටයුතු කිරීමට අපොහොසත් වීම පිළිබඳ සාකච්ඡාවලදී දීර්ඝ ලෙස කරුණු දක්වන ලදී.

නිර්දේශ:

මේ සම්බන්ධයෙන් පහත දැක්වෙන නිර්දේශ ඉදිරිපත් කරන්නෙමු.

නීතිය හා සාමය පළාත් සභාවල විෂයයක් විය යුතුය. පොලිසිය පරිපාලනය කිරීම මධ්‍යම රජයේ මෙන් ස්වාධීන පළාත් පොලිස් කොමිෂන් සභාවක් තුළින් සිදු විය යුතුය. පරිපාලන කටයුතු සම්බන්ධයෙන් ප.පො.කො. ජාතික පොලිස් කොමිෂන් සභාව සමඟ සමීපව කටයුතු කළයුතුය. සංවිධානාත්මක අපරාධ, මත්ද්‍රව්‍ය හා ත්‍රස්තවාදය ආදී කරුණු ජාතික පොලිස් කොමිෂන් සභාවේ විෂයයන් විය හැකිය. පළාත් තුළ වැරදිකරුවන්හට නඩු පැවරීම සඳහා ස්වාධීන පළාත් අභිචෝදක ජනරාල්වරයෙකු සිටිය යුතුය.

iii. ඉඩම්.

ජනතාවගේ අවශ්‍යතාවන් සහ අපේක්ෂාවන් පිළිබඳ වඩා හොඳ අවබෝධයක් සහිතව පළාත් සභාවලට අදාළව පළාත තුළ ඇති රජයේ ඉඩම් පිළිබඳ අයිතිය තිබිය යුතු බව සාකච්ඡාවලදී ප්‍රකාශ විය.

ඉඩම්, ඉඩම් භුක්තිය, පැවරීම, ඉඩම් පැවරීම, ඉඩම් භාවිතය, ඉඩම් නිරවුල් කිරීම සහ ඉඩම් සංවර්ධනය කිරීම පිළිබඳ අයිතිය පළාත් සභා සතු විෂයයක් බව වත්මන් ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාවේ පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ 18 වන අංකයේ සඳහන් වේ. II වන පරිපූරකය විසින් මෙම අයිතිය බොහෝ දුරට සීමා කොට ඉඩම් පවරා දීම සඳහා අන්තිම කැමැත්ත ඇතුළුව බොහෝ දේ තීරණය කිරීමේ බලය මධ්‍යම රජයට පවරා දී ඇත.

ඉඩම් (ගංගා සහ ජල මාර්ග ඇතුළුව) සම්බන්ධ කරුණු පළාත් සභා ලැයිස්තුවේ මෙන්ම වෙන් කළ ලැයිස්තුවේ ද සඳහන් කොට ඇති බැවින් ඒ පිළිබඳ ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථාමය අපැහැදිලිතාවක් ඇති බව තවදුරටත් ප්‍රකාශ කරන ලදී.

නිර්දේශ:

පළාතක් තුළ ඇති රජයේ ඉඩම්, අදාළ පළාතේ ව්‍යවස්ථාදායක සහ විධායක යාන්ත්‍රණය විසින් පාලනය කළ යුතු විෂයයක් බව අප නිර්දේශ කර සිටිමු. කෙසේ වෙතත්, වෙන් කළ ලැයිස්තුවේ සඳහන් පරිදි මධ්‍යම රජයේ යම් නීත්‍යානුකූල කාර්යයක් සඳහා රජයේ ඉඩමක් නිදහස් කරන ලෙස මධ්‍යම රජයට පළාත් විධායකයන් ඉල්ලා සිටිය හැකි අතර, තම පළාත තුළ පිහිටි එකී ඉඩම අදාළ කාර්යය සඳහා මධ්‍යම රජය වෙත නිදහස් කිරීම පළාත් විධායකයේ වගකීම වේ.

කෙසේ වෙතත්, තම බල ප්‍රදේශය තුළ තිබෙන රජයේ ඉඩම් භාවිතා කිරීමේදී වන ආවරණය, අන්තර් පරම්පරා සාධාරණත්වය, කෘෂිකාර්මික තිරසාරභාවය, ඉඩම් කැබලි කිරීම හා ඉඩම් නොමැති බව ආදී කරුණු සම්බන්ධයෙන් නිසි උපයෝජන පිළිවෙත් අනුගමනය කිරීම සඳහා ඉඩම් කොමිෂන් සභාව විසින් නිකුත් කරන ලද මාර්ගෝපදේශන් පළාත් සභාව විසින් පිළිපැදිය යුතුය.

රජයේ ඉඩම් කොමිෂන් සභාව තුළ මධ්‍යම රජයේ සහ පළාත් සභාවල බැඳියා නියෝජනය කිරීම සඳහා සාධාරණ සාමාජික සංඛ්‍යාවක් සිටිය යුතු අතර, පළාත් සභා නියෝජනය කරන සාමාජිකයින්ගේ කැමැත්තෙන් තොරව කිසිදු තීරණයක් පළාත් සභාව වෙත ආරෝපණය කිරීමට නොහැකි වන සේ එම ආයතනයේ බලතල හා කාර්යයන් නිර්මාණය කළ යුතුය.

එසේම, දැනට පවතින පනත් යටතේ (උදා: මහවැලි පනත, නාගරික සංවර්ධන අධිකාරියේ පනත, වන ආඥා පනත, සංචාරක පනත ආදී) යම් රජයේ ඉඩමක්

ප්‍රකාශයට පත් කිරීම හෝ පවරා ගැනීම අදාළ පළාත් සභාවේ අනුමැතිය මත පමණක් සිදු කළ යුතුය. අන්තර් - පළාත් වාරිමාර්ග යෝජනා ක්‍රම සම්බන්ධයෙන් ද එහා සමාන වගන්ති ඇතුළත් කළ යුතුය.

iv. ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණය

නිර්දේශ:

පළාත් සභාව විසින් සම්මත කරන ලද ව්‍යවස්ථා සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ අනුමැතිය සහ අවසන් තීරණ සහිත නීති සභාගත කිරීම සඳහා ආණ්ඩුකාරවරයාගේ නිර්දේශ අවශ්‍යය යන වගන්ති ඉවත් කිරීම කාරක සභාව විසින් නිර්දේශ කොට ඇති අතර, පළාත් සභාව විසින් සම්මත කරන ලද ව්‍යවස්ථාවල පුර්ව සහ පශ්චාත් අධිකරණ සමාලෝචනයන් සිදු කිරීම සඳහා සහ පළාත් සභාවල විධායක බලතල ක්‍රියාත්මක කිරීමේදී පළාත් සභා සහ මධ්‍යම රජය අතර, ඇති වන ආරාචුල් නිරාකරණය කිරීම සඳහා ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයක් ස්ථාපිත කළ යුතු යැයි කාරක සභාව අදහස් කරයි.

එම ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථා අධිකරණයේ සංයුතිය රටේ පවතින බහු වාර්ගික ස්වභාවය සැලකිල්ලට ගනිමින් එයට සාධාරණ නියෝජනයක් ලැබෙන පරිදි ස්ථාපිත වන බවට ආණ්ඩුක්‍රම ව්‍යවස්ථානුකූලව තහවුරු කළ යුතුය. රටේ ශ්‍රේෂ්ඨාධිකරණය සම්බන්ධයෙන් ද එය එසේ විය යුතුය.

කාරක සභාවේ සාමාජිකයන්

1. ගරු ධර්මලිංගම් සිද්ධාර්ථන් මහතා, පා.ම. (සභාපති)
2. ගරු ඩීලාන් පෙරේරා මහතා, පා.ම.
3. ගරු එච්.එම්.එම්. හරීස් මහතා, පා.ම.
4. ගරු ඩලස් අලහප්පෙරුම මහතා, පා.ම. - අනුකාරක සභාවෙන් ඉල්ලා අස්විය
5. ගරු බිමල් රත්නායක මහතා, පා.ම.
6. ගරු විදුර වික්‍රමනායක මහතා, පා.ම.
7. ගරු මයිල්වාගනම් නිලකරාජා මහතා, පා.ම.
8. ගරු සනත් නිශාන්ත පෙරේරා මහතා, පා.ම.
9. ගරු එස්.එම්. මරික්කාර් මහතා, පා.ම.
10. ගරු රෝහිණි කුමාරි විජේරත්න මහත්මිය, පා.ම.
11. ගරු විජේපාල හෙට්ටිආරච්චි මහතා, පා.ම.

කාරක සභාවට සහභාගී වූ විශේෂඥයන්

මහාචාර්ය ඒ.එම්. නවරත්න බණ්ඩාර මහතා
 එන්. සෙල්වකුමාරන් මහතා
 එස්. කවරාජා මහතා
 පාලිත අබේවර්ධන මහතා
 අශෝක ගුණවර්ධන මහතා
 චින්සන් පතිරාජා මහතා
 ලාල් විජේනායක මහතා
 චමින්ද්‍රි සපරමාදු මහත්මිය
 සුරේන් ප්‍රනාන්දු මහතා

කාරක සභා රැස්වීම්වලට සහභාගී වූ ආරාධිතයන්

ගරු (ආචාර්ය) ජයමපති වික්‍රමරත්න මහතා, පා.ම.
 ගරු ඩී.එස්. රාධකුමාරන් මහතා, පා.ම., අධ්‍යාපන රාජ්‍ය අමාත්‍ය, සභාපති, කඳුරට ජනතා පෙරමුණ
 මහාචාර්ය සූරි රත්නපාල මහතා, ඕස්ට්‍රේලියානු නීති ප්‍රතිසංස්කරණ කොමිෂන් සභාව (ALRC)
 ඔස්ට්‍රේන් ප්‍රනාන්දු මහතා, ආණ්ඩුකාර, නැගෙනහිර පළාත් සභාව
 එම්.පී. ජයසිංහ මහතා, ආණ්ඩුකාර, ඌව පළාත් සභාව
 කේ.සී. ලෝගේස්වරන් මහතා, ආණ්ඩුකාර, බස්නාහිර පළාත් සභාව
 ගරු ජේසලා ජයරත්න මහතා, මහ ඇමති, ඌව පළාත් සභාව
 ගරු ඉසුරු දේවප්‍රිය මහතා, මහ ඇමති, බස්නාහිර පළාත් සභාව
 ගරු ටී. ගුරුකුලරාජා මහතා, අධ්‍යාපන ඇමති, ඌව පළාත් සභාව
 ගරු එස්. කවරාජා මහතා, විරුද්ධ පක්ෂ නායක, ඌව පළාත් සභාව
 ගරු රේණුකා හේරත් මහත්මිය, විරුද්ධ පක්ෂ නායක, මධ්‍යම පළාත් සභාව
 ගරු ආර්.එම්. රත්නායක මහතා, විරුද්ධ පක්ෂ නායක, ඌව පළාත් සභාව
 ගරු එස්.පී. ප්‍රසන්න ෂාමල් සෙනරත් මහතා, විරුද්ධ පක්ෂ නායක, වයඹ පළාත් සභාව
 සෝමවීර වන්දිසිරි මහතා, උප සභාපති, මහජන එක්සත් පෙරමුණ
 නිස්ස ජයවර්ධන මහතා, ලේකම්, මහජන එක්සත් පෙරමුණ
 ජී.වී.ඩී. නිලකසිරි මහතා, නියෝජ්‍ය ලේකම්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වාමාංශික පෙරමුණ
 සරත් රණසිංහ මහතා, සභකාර ලේකම්, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී වාමාංශික පෙරමුණ

மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள் பற்றிய உபகுழு அறிக்கை

முன்னுரை

தவிசாளர் உள்ளடங்கலாக 11 உறுப்பினர்களைக் கொண்ட உபகுழுவின் நியமனத்தின் பின்னர், உபகுழு 2016 மே 27, 2016 ஜூன் 9, 2016 ஜூன் 23, 2016 ஜூலை 8, 2016 ஜூலை 21, 2016 ஆகஸ்ட் 11 மற்றும் 2016 ஆகஸ்ட் 24 ஆகிய திகதிகளில் ஏழு தடவைகள் கூடியுள்ளது.

வழிப்படுத்தும் குழுவின் அங்கீகாரத்துக்குட்பட்டு திரு என். செல்வகுமாரன், திரு. எஸ். தவராஜா, திரு பாலித அபேரத்ன மற்றும் திரு எஸ். விஜயசந்திரன் ஆகியவர்களை நிபுணர்கள் என்ற வகையில் குழுவுக்கு உதவியளிப்பதற்காக நியமிப்பதற்கு உபகுழு அதன் முதலாவது கூட்டத்தில் தீர்மானித்தது. ஆளுநர்களையும் முதலமைச்சர்களையும் மாகாண சபைகளின் எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களையும் தெரிவுசெய்யப்பட்டு அழைக்கப்பட்டவர்களையும் அவர்களது சமர்ப்பிப்புகளை வழங்குவதற்காக அழைப்பதற்கும் உபகுழு தீர்மானித்தது. பின்னர் திரு என். செல்வகுமாரன், பேராசிரியர் நவரத்ன பன்டார, சமிந்திரி சபரமாதா, திரு அசோக குணவர்தன, திரு வின்ஸ்டன் பதிராஜ் மற்றும் சுரேன் பர்னாந்து ஆகியவர்களும் நிபுணர்களாக உபகுழுவுக்கு உதவியளிப்பதற்கு வழிப்படுத்தும் குழுவால் நியமிக்கப்பட்டார்கள்.

2016 ஜூன் 23ஆந் திகதி நடைபெற்ற இரண்டாம் கூட்டத்தின் போது கௌரவ (கலாநிதி) ஜயம்பதி விக்ரமரத்ன, பா.உ., ஏனைய விடயங்களுடன் உபகுழுவின் நோக்கெல்லை பற்றியும் விளக்கினார். தேசிய அரசாங்கத்துக்கும் அதே போல மாகாண சபைகளுக்கும் உள்ளூர்திகார சபைகளுக்கும் இடையிலான உறவுகள் தொடர்பாக நடவடிக்கை மேற்கொள்வதற்காக மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள் பற்றிய உபகுழுவொன்றை அரசியலமைப்புச் சபையின் வழிப்படுத்தும் குழு விதந்துரைத்தது என்று அவர் கூறினார்.

உபகுழு பின்வரும் விடயப் பரப்புகளை முதலில் பரிசீலனை செய்வதற்குத் தீர்மானித்தது:

1. உள்ளூர்திகார சபைகள்: தத்துவங்களும் பணிகளும் மற்றும் கிராம இராச்சிய எண்ணக்கருக்கள்
2. மாகாண நிறைவேற்று/ நிறைவேற்றுக் குழு முறைமை.
3. ஆளுநரின் தத்துவங்களும் சட்டவாக்கத்தில் அவரது வகிபாகமும்
4. சுயாதீன பகிரங்க சேவை ஆணைக்குழு/ மாகாணங்களின் நிருவாகக் கட்டமைப்புகள்
5. மாகாண சபைகள்/ மாகாண சபைகளாலும் உள்ளூர்திகார சபைகளாலும் குறிப்பிட்ட விடயங்கள் மீதான பாராளுமன்றச் சட்டங்களின் அமுலாக்கம்/ கொள்கை அமுலாக்க முறை ஆகியவை தொடர்பில் மாவட்ட செயலகத்தினதும் பிரதேச செயலகங்களினதும் வகிபாகம்
6. வருவாய் சேகரிப்பும் வருவாய் பங்கீட்டுக்கான சூத்திரமும்/ வருவாய் வகைப்பொறுப்புக்கிணங்க இரட்டை அறிக்கையிடல்/ கொள்கை வகுத்தல் - தேசிய, மாகாண, மாவட்ட, உள்ளூர்திகார சபைகள்.

எனினும், சமர்ப்பிப்புகள் கிடைத்த பின்னர் பின்வரும் பகுதிகளையும் உபகுழு பரிசீலிக்க வேண்டுமென்று தீர்மானிக்கப்பட்டது:

- i. ஒருங்கியை நிரல்/ ஒதுக்கிய நிரல்
- ii. சட்டமும் ஒழுங்கும் மற்றும் பொலிசு அதிகாரங்கள்
- iii. காணி
- iv. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

இந்த அறிக்கையின் பின்னிணைப்பில் உபகுழுக் கூட்டத்தின் போது சமூகமளித்திருந்த உபகுழு உறுப்பினர்களும் நிபுணர்களும் அழைப்பினர்களும் பெயர்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.

குழு உறுப்பினர்களான கௌரவ விதூற விக்கிரமநாயக்க பா.உ., மற்றும் கௌரவ சனத் நிசாந்த பெரேரா பா.உ., ஆகியவர்கள் தங்களையும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யும் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் குழுவொன்றால் வழிப்படுத்தும் குழுவுக்கு எழுத்துமூல சமர்ப்பிப்பு முன்வைக்கப்பட்டது என்றும் 2016.08.11ஆந் திகதி உறுப்பினர்களுக்கு மத்தியில் விநியோகிக்கப்பட்ட குழுவின் வரைவு அறிக்கைக்கு பதிலளிக்க இரண்டு வார காலம் அவர்களுக்குத் தேவை என்றும் தெரிவித்தனர். எனினும் எங்களுக்கு இந்த அறிக்கையை ஆகஸ்ட் 30ஆந் திகதிக்கு முன்னர் சமர்ப்பிக்க வேண்டியிருந்ததால் அவர்கள் பதிலளிக்கும் வரையில் எங்களுக்கு காத்திருக்க முடியவில்லை. அவர்களின் பிரதிநிதிகளுடாக நேரடியாகவே வழிப்படுத்தும் குழுவுக்கு அவர்களின் அவதானங்களை தெரிவிக்குமாறு நாம் யோசனை தெரிவித்தோம்.

தனது கட்சியான மக்கள் விடுதலை முன்னணி வழிப்படுத்தும் குழுவுக்கு அறிக்கையொன்றை சமர்ப்பிக்கும் என்று குழு உறுப்பினரான கௌரவ பிமல் ரத்நாயக்க பா.உ., கூறினார். எனினும், அறிக்கையின் ஒரு விதப்புரை சம்பந்தமாக அவர் குறிப்பிட்ட விரிவான ஒரு கருத்து மாற்றுக் கருத்தொன்றாக அந்தப் பிரிவில் வழங்கப்பட்டுள்ளது. (விதப்புரை 12 இன் கீழ் சுயாதீன பகிரங்க ஆணைக்குழு / 18 ஆம் பக்கத்தின் மாகாணங்களின் நிருவாகக் கட்டமைப்பு)

மேலே குறிப்பட்டவைகளுக்குட்பட்டு தொடர்கின்ற அத்தியாயங்களில் பல்வேறுபட்ட விடயத் தலைப்புகளின் கீழ் வழங்கப்பட்டுள்ள விதப்புரைகள் தொடர்பாக பொதுவான இணக்கப்பாடு குழு உறுப்பினர்கள் மத்தியில் காணப்படுகிறது. சில விதப்புரைகளுடன் சேர்த்து உறுப்பினர்களாக உள்ள நிபுணர்களின் கருத்தும் சரிவெழுத்தில் தரப்பட்டுள்ளதுடன் அது நிபுணர் கருத்து மாத்திரமேயாகும் என்பதுடன் குழுவின் விதப்புரைகளின் ஒரு பகுதியாக கருத முடியாது.

ஒவ்வொரு விடயத் தலைப்பின் கீழும் நாங்கள் ஆரம்பத்தில் வாய்மூலமாகவும் எழுத்துமூலமாகவும் சமர்ப்பிப்புகளை முன்வைத்த உறுப்பினர்கள், நிபுணர்கள் மற்றும் அழைக்கப்பட்டவர்கள் தெரிவித்த கருத்துக்களுடன் விடயத்தை தெளிவுபடுத்த முயற்சித்த பின்னர் எமது விதப்புரைகள் பற்றிய கருத்துக்களில் உள்ள திறமானங்களின் நியாயவாதத்தை அடிப்படையாக வைத்து உருவாக்கப்பட்டுகின்ற வகையிலேயே இந்த அறிக்கையின் அறிக்கையிடும் வடிவமைப்பு உள்ளது. எமது விதப்புரைகளை நாம் மேற்கொள்ளும் போது 'அரசியலமைப்புச் சீர்திருத்தம் பற்றிய மக்கள் பிரதிநிதித்துவக் குழுவின் அறிக்கை' மீது எமது உன்னிப்பான கவனத்தை செலுத்தியதுடன் தேவையானபோது மாட்டேற்றுக் குறிப்புகளும் வழங்கப்பட்டுள்ளன.

போதிய நேரம் இல்லாத காரணத்தினால் நாங்கள் இந்த அறிக்கையை துரிதமாக செய்தோம். ஆகவே ஏதேனும் விடுபாடுகள் இருப்பின் அவற்றுக்காகவும் மற்றும் ஏதேனும் அச்சுப்பிழைகள் காணப்பட்டின் அவற்றுக்காகவும் வருந்துகிறோம்.

15. சித்தார்த்தன்

தவிசாளர் - மத்திய- சுற்றயல் உறவுகள் பற்றிய உபகுழு

அறிமுகம்

‘மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள்’ என்ற பதத்தின் வரைவிலக்கணமும் நோக்கெல்லையும் சவாலுக்குரியது. மேலும் நிதி பற்றிய உபகுழுவினதும் பகிரங்க சேவை பற்றிய உபகுழுவினதும் விடயப் பரப்புகளுக்கு பொதுவாகவுள்ள விடயமும் காணப்படும் என உபகுழு கூறியது. மேலும், சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு, மற்றும் பொலிசு அதிகாரம் மற்றும் காணி ஆகிய விடயப் பரப்புகள் வழிப்படுத்தும் குழுவின் நோக்கெல்லைக்கு கீழ்வருகின்ற போதிலும் மத்திய-சுற்றயல் உறவுகளில் விளைவுகளை ஏற்படுத்துகிறது.

அரசாங்கத்தின் வித்தியாசமான மட்டங்களுக்கு அதிகாரம் பகிரப்படும் போதே மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள் பற்றிய கேள்வி எழுகின்றது. அதிகாரப் பகிர்வை மேற்கொள்வது வித்தியாசமான மட்டங்களில் அலகுகளுக்கிடையிலான விடயப்பரப்பை இனங்காண்பதற்கும் ஒதுக்குவதற்கும் மற்றும் சட்டத்தைப் பிரயோகித்தல், ஆட்சித்துறை, நீதித்துறை மற்றும் நிதியியல் அதிகாரங்கள் ஆகியன தொடர்பாக மத்திய அரசுக்கும் சுற்றயல் அலகுகளுக்குமிடையில் வரையறைகளை நிர்ணயிப்பதற்குமாகும். தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டு ஒதுக்கப்பட்ட விடயப்பரப்புகளும் மற்றும் அரசாங்கத்தின் பல்வேறு மட்டங்களின் அதிகாரப் பிரயோகம் மீதான வரையறைகளும் மத்திய-சுற்றயல் உறவுகளைப் பிழையின்றி புரிந்துகொள்வதற்கு இன்றியமையாதவைகளாகும்.

எமது நாட்டின் தற்போதைய அரசியலமைப்பு ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டிருக்கும் சூழமைவில், 1988ஆம் ஆண்டு மாகாண சபைகள் தாபிக்கப்பட்டதுடன் மூன்று ஆளுகை மட்டங்கள் உருவாகின. இந்த ஒவ்வொரு மட்டத்தினதும் வாக்காளர் தொகுதியின் தன்மையும் அவற்றுக்கிடையிலான உறவும் அவற்றிற்கும் மத்திய அரசாங்கத்துக்குமிடையிலான உறவும் முக்கிய அம்சங்களாகும்.

அரசியலமைப்பிலுள்ள ஏற்பாடுகள், அதிலும் குறிப்பாக அரசியலமைப்புக்கான 13ஆம் திருத்தச் சட்டம் மற்றும் உரிய பாராளுமன்ற சட்டங்கள் நாட்டின் மாகாண சபைகளின் சீரான செயற்பாட்டிற்கான முட்டுக்கட்டைகளாகும் என்பதை குழுவின் முன்னிலையில் சமர்ப்பிப்புகளை முன்வைத்த நிபுணர்களும் அழைப்பு விடுக்கப்பட்ட ஏனையவர்களும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். மத்திக்கும் மாகாணங்களுக்குமிடையிலான சரியான செயற்பாடினமைக்கும் ஆரோக்கியமற்ற உறவுகளுக்கும் பிரதான சில காரணங்களாக அரசியலமைப்பின் தன்மை, ஒருங்கியை நிரல், ஒதுக்கிய நிரலில் குறிப்பிடப்படுகின்ற தேசியக் கொள்கை மற்றும் ஆளுநரின் அதிகாரம் மற்றும் மத்திய நிதியியல் கட்டுப்பாடு ஆகியவை எடுத்துக்காட்டப்பட்டுள்ளன. மாகாண சபைகளின் வினைத்திறனான செயற்பாட்டிற்கு ஒரு தடையாக இருக்கும் அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சித் தன்மையையும் தவிசாளர், சில குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அழைக்கப்பட்டோர் குறிப்பிட்டார்கள். தற்போதைய அரசியலமைப்புச் சட்டம் மத்திய-சுற்றயல் உறவுகளில் மத்திய அரசுக்கு முறையற்ற அனுகூலத்தை வழங்குகின்றது என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டது. அதிகமான முதலமைச்சர்களாலும் மாகாணங்களின் எதிர்க்கட்சி தலைவர்களாலும் விபரிக்கப்பட்டதைப் போல எமது நாட்டின் 28 வருடகால அதிகாரப்பகிர்வு அனுபவம் இந்த முறையின் திருத்தத்துக்கான தேவையை சான்றுரைத்துள்ளது.

உரிய பாராளுமன்ற சட்டங்களில் வரைவிலக்கணம் கூறப்பட்டுள்ள நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் உள்ளூர்திகார சபைகளுக்கு உள்ளன. எனினும் அவற்றின் அதிகார வட்டத்துக்குள் இருந்து துணை விதிகளை இயற்றுவதற்கான அதிகாரம் முன்பு பாராளுமன்றத்தின் அங்கீகாரத்துக்குட்பட்டிருந்ததுடன் தற்போது மாகாண சபையின் அங்கீகாரத்துக்கு உட்படுகிறது. மாகாண விடயங்களில் முத்திரைக் கட்டணம் மற்றும் நீதிமன்ற குற்றப்பணம் போன்றவற்றின் வருவாய்களின் முக்கிய ஆக்கக்கூறுகளை சேகரிப்பதற்காக உள்ளூர்திகாரசபைகளுக்கு பிரத்தியேகமாக அளிக்கப்பட்டிருக்கும் அதிகாரம் மாகாண சபையைச் சாரும். மருவிய நீதிமுறை விசாரணைகளுக்குப் பின்னர் உள்ளூர்திகார சபைகளை கலைப்பதற்கான அதிகாரம் உள்ளடங்கலாக அவற்றின் நிருவாகத்தை மேற்பார்வைசெய்வதற்கு மாகாண சபைகளுக்கு அரசியலமைப்புரீதியாக தத்துவமளிக்கப்பட்டுள்ளது.

மத்திய அரசாங்கம், மாகாண சபைகள் மற்றும் உள்ளூர்திகார சபைகள் என அரசாங்கம் மூன்று மட்டங்களைக் கொண்டிருந்து அத்தோடு அவற்றிற்காக குறித்த விடயப் பரப்புகளில் சில அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட்டிருந்தாலும் ஒவ்வொரு மட்டமும் அடுத்த உயர் மட்டத்தின் அதிகாரத்துக்கும் கீழ்ப்படுத்தலுக்கும் உட்பட்டது என்பதை குழுவால் உய்த்தறியக் கூடியதாக இருந்தது. இந்த சூழ்நிலையில் மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள் தெளிவான அதிகார வட்டங்களுக்கிடையிலான இடைத்தொடர்பை விடவும் கூம்பக அதிகாரப்படிநிலை இணைப்பொன்றையே ஒத்திருக்கிறது.

சுற்றயல் அலகின் மற்றுமொரு மட்டமாக கிராம இராச்சிய எண்ணக்கரு அல்லது ஆகக் கீழ் மட்டத்தில் அதிகாரம் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்ற விடயத்துக்கான யோசனையும் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதாவது ஆகக் குறைந்த மட்டத்தில் மேற்கொள்ள முடியுமான எந்த நிருவாகமும் குறித்த குழுவுடனோ அல்லது அலகுடனோ விட்டுவிடப்பட வேண்டும் என்பதுடன் மீதமுள்ளதே அதற்கு அடுத்த மட்டங்களுக்கு செல்ல வேண்டும் என்ற கீழ் மட்டத்துக்கான அதிகாரப் பரவலாக்கக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் இந்த யோசனை அமைந்துள்ளது. இந்தக் கருத்தானது அரசியல் அதிகாரத்தை மத்தியில் இருந்து மாகாண மட்ட அலகுகளுக்கு மாற்றும் தற்போதைய மாதிரிக்கு முரணானது. அத்தகைய முறைமையொன்றில் வித்தியாசமான மட்டங்களுக்கிடையிலான உறவுகள் சுமுகமாக இருக்கும்.

மேலே குறிப்பிடப்பட்ட அனைத்து காரணிகளையும் பல்வேறு கண்ணோட்டங்களிலும் வித்தியாசமான பரிமாணங்களிலும் பரிசீலனை செய்த பின்னர் குழு, அதன் உறுப்பினர்களின் பொது உடன்பாட்டுடன், மத்திய-சுற்றயல் உறவுகள் பற்றிய அதன் விதப்புரைகளை கீழ்வரும் அத்தியாயங்களில் விளக்கப்பட்டுள்ளதைப் போன்று வழங்க முயற்சித்துள்ளது.

உள்ளூர் அதிகாரசபைகள்: தத்துவங்களும் தொழிற்பாடுகளும்

1. உள்ளூர் அதிகாரசபைகள்

உப குழுவின் பெரும்பாலான உறுப்பினர்களின் அபிப்பிராயங்களும் உப குழுவின் முன் மேற்கொள்ளப்பட்ட சமர்ப்பிப்புகளும், உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் பலப்படுத்தப்பட வேண்டுமென்ற கருத்தை வெளிப்படுத்தின. உள்ளூர் அதிகாரசபைகளால் தற்போது வழங்கப்படுவதை விட அதிகமானவற்றை மக்கள் அவற்றிடமிருந்து எதிர்பார்க்கின்றனர். மக்களின் பங்குபற்றலுடன் பாரிய அளவிலான அதிகாரத்தைக் கொண்ட சிறிய உள்ளூர் அதிகாரசபை அலகுகள் காணப்பட வேண்டும் என்ற கோரிக்கையைக் கொண்ட சமர்ப்பிப்பொன்றும் காணப்பட்டது.

துணைத் தேசிய மட்டத்தில் பிரதேச செயலாளராலும் மத்தியில் மத்திய அமைச்சினாலும் பிரதிநிதித்துவம் செய்யப்படும் மத்தியுடனான உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் உறவு, நேரடியானது என்பதுடன் மாகாண நிருவாகத்தினால் (உள்ளூராட்சி ஆணையாளரினூடாக) மத்தியஸ்தம் செய்யப்படுவதில்லை. தற்போதுள்ள இவ்வாயத்தம் உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் நேர்மையை பாதிப்பது மாத்திரமன்றி மாகாணசபையின் வகிபங்கு மற்றும் தொழிற்பாடு ஆகியவற்றையும் பாதிக்கின்றது.

உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் ஆட்சியின் மூன்றாவது மட்டம் ஒன்றை அமைக்கின்றதாயின், அவை தமது விடயப் பிரதேசங்கள் மீது அதிகாரம் கொண்டிருக்க வேண்டுமென்பதுடன் தமது செலவினத்தை சமாளிப்பதற்காக வரிகள் சேகரிப்பதற்கான அரசிறை அதிகாரத்தையும் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். மாறுபடும் அதிகாரங்கள் மற்றும் தொழிற்பாடுகளைக் கொண்ட உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் பல்வேறு வகைகள் சட்டத்தினால் ஏற்பாடு செய்யப்படலாம்.

பல்லினங்கள் வாழும் இலங்கையைப் போன்றதொரு நாட்டில், தாம் மிகப்பெரும்பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களில் அரசியல் அதிகாரத்தைப் பிரயோகிப்பதற்கு பல்வேறு சமூகங்களுக்கு உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் வாய்ப்பினை வழங்குகின்றன. உதாரணமாக, முசலி, பேருவளை மற்றும் அக்குறணை ஆகிய உள்ளூர் அதிகாரசபைகளில் முஸ்லிம்களும்; லாஹூகல மற்றும் பன்வில ஆகிய பிரதேச சபைகளில் மலையகத் தமிழர்களும் பெரும்பான்மையைக் கொண்டுள்ளனர், பொத்துவிலில் சிங்களப் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட பிரதேச சபையொன்று உள்ளது; கல்முனையில் தமிழ்ப் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட பிரதேச சபையொன்று உள்ளது மற்றும் வவுனியாவில் சிங்களப் பெரும்பான்மையைக் கொண்ட பிரதேச சபையொன்று உள்ளது. ஏனையோரால் சூழப்பட்ட கூட்டங்களாக வாழும் சிறுபான்மை சமூகங்கள் தமது சொந்த அலுவல்களை நிருவகிப்பதற்கு அரசியல் அதிகாரசபைகளின் சிறிய அலகுகள் வாய்ப்புகளை வழங்குகின்றன என்பதை இவையனைத்தும் தாராளமாக எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

தாபிக்கப்பட்ட நிதியிடல் ஏற்பாடுகளில் காணப்படும் வேறுபாடுகள் காரணமாக உள்ளூராட்சி மன்றங்களுக்கான நிதி ஏற்பாடும் தேவையற்ற விதத்தில் சிக்கலுக்குள்ளாகியுள்ளது. உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் மீதான மாகாண

மேற்பார்வையை மாகாண நிரல் தெளிவாக ஏற்பாடு செய்கின்றது. ஆனால், மத்தியின் நிதி நிபந்தனைத்தன்மை மாகாணத்தின் வகிபங்கினை பாதிக்கின்றது எனக் குறிப்பிடப்பட்டது.

பரந்தளவிலான தொழிற்பாடுகளைக் கொண்ட, தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட உள்ளூர் அதிகாரசபைகளுக்குச் சமாந்தரமான நிறுவனமொன்றான பிரதேச செயலகம், மக்களின் பார்வையில் உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் மேன்மையிலிருந்துதாழ்வாகப் பார்க்கப்படுகின்றது.

நிதி திரட்டுவதற்கான கொள்திறன் போதாமையின் தவிர்க்க முடியாத விளைவாகமத்திய வரவுசெலவுத்திட்ட ஒதுக்கீடுகள், திணைக்களரீதியான நிதியிடல் மற்றும் மத்திய பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் மற்றும் மாகாணசபை உறுப்பினர்கள் ஆகியோரின் ஒதுக்கீடுகள் என்பவற்றில் உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் தங்கியிருக்கின்றன.

பிரதேச மட்டத்தில், மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களின் சேவை விநியோகத் தொடரை இணைக்கும் மத்திய மையம் பிரதேச செயலகமாகும். உள்ளூர் அதிகாரசபைகளுடன் ஒப்பிடும்போது பிரதேச செயலகங்கள் அதிக வளங்களையும் திறன் மிக்க மனித வளங்களையும் கொண்டுள்ளன. உள்ளூர் அதிகாரசபைகளை ஓரம் தள்ளி, சேவை விநியோகம் மற்றும் சமூக ஆதரவுக் கொடுப்பனவுகள் ஆகியவைபிரதேச செயலகங்கள் மூலம் வழங்கப்படுகின்றன.

தற்போதுள்ள உள்ளூராட்சி முறைமை தோட்டத்துறையிலுள்ள மனிதக் குடியேற்றங்களை முழுமையாகக் கூட்டிணைப்பதில்லை என்பதுடன் தோட்டப்புற சனத்தொகை தங்கள் பிரதேசங்களிலுள்ள உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் சேவைகளை அணுக முடிவதில்லை.

விதப்புரைகள்

1. மாகாணசபையின் கீழ் தொழிற்படும் அரசாங்கத்தின் மூன்றாவது மட்டம் ஒன்றாக உள்ளூர் அதிகாரசபைகளை அங்கீகரித்தல்.
2. உள்ளூர் அதிகாரசபைகளுக்கு மேலும் தத்துவங்களையும் அதிகாரத்தையும் பரவலாக்கல். துணைத்தொழிற்பாட்டு நெறி பிரயோகிக்கப்படல் வேண்டும், அதாவது மிகத்தாழ்ந்த மட்டத்தினால் கையாளப்படக்கூடிய எவையும் அதற்கு உரித்தாக்கப்பட வேண்டும்.
3. உள்ளூர் அதிகாரசபைகளால் ஏற்கனவே நிருவகிக்கப்படும் விடயங்களுக்கு மேலதிகமாக, முன்பள்ளிகள், மின்சார விநியோகம் மற்றும் நீர் வழங்கல் மற்றும் சமூக சேவைகள் போன்ற விடயங்கள் பரவலாக்கப்படலாம். உள்ளூராட்சிக்குப் பரவலாக்கப்பட்ட விடயங்களைக் குறித்துரைக்கும் (நிருவாகத் தொழிற்பாடுகள் மாத்திரம் பரவலாக்கப்பட்டுள்ளவை தொடர்பானவற்றையும் உள்ளடக்கிய) தனியான உள்ளூராட்சி நிரலொன்றை அரசியலமைப்பு அங்கீகரித்தல் வேண்டும். (PRC அறிக்கையின் விதப்புரை 9.2.2 (iv) (இ) உள்ளூராட்சி நிரலொன்றைக் குறிப்பீடு செய்கின்றது)

4. முகவராண்மைத் தொழிற்பாடுகள் சிலவற்றை கையாள்வதற்கு அல்லது மத்தியினதும் மற்றும் மாகாணசபைச் சட்டங்கள் மற்றும் நியதிச்சட்டங்கள் ஆகியவற்றினதும் அமுல்படுத்தும் முகவராண்மையொன்றாக செயற்படுவதற்கு உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் அரசியலமைப்பு ரீதியாக வலுவூட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். உதாரணம், சுற்றாடற் சட்டங்கள், கரையோரப் பாதுகாப்பு, சமுர்த்தி நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள், சுரங்கத்தொழில், முன்பள்ளிகள் போன்றன.
5. தமது செலவினங்களை சமாளிப்பதற்கான போதிய நிதி வளங்கள் உள்ளடங்கலாக போதிய சுயாதீனத்தை உள்ளூர் அதிகாரசபைகள் கொண்டிருத்தல் வேண்டுமென்பதுடன் அது அரசியலமைப்பினால் உத்தரவாதமளிக்கப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். இவ்வாறாக, விசேட கருத்திட்டங்களுக்காக மானியங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளும் வேளை தமது சொந்த வருமானத்தை சேகரிப்பதற்கும் அவை வலுவூட்டப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். ஒருமுகப்படுத்தப்பட்ட வரி சேகரிப்பு முறைமையொன்று மிகவும் உகந்ததெனக் கருதப்பட்டால், மாகாண சபைகள் அதனைக் கையாள முடியுமென்பதுடன் உரிய உள்ளூர் அதிகாரசபைகளுக்கு அந்நிதிகள் உடனடியாகமாற்றப்படுதல் உறுதிசெய்யப்பட வேண்டும்.
6. உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் அரசியலமைப்பு, தேர்தல், வடிவம், கட்டமைப்பு மற்றும் அதிகாரங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசு சீரான முறைமையை விதித்துரைக்க முடியுமென்பதுடன் தேசிய தராதரங்களின் பிரகாரம் உள்ளூர் அதிகாரசபை நிறுவனங்களை இற்றைப்படுத்தல் மாகாண சபைகளின் அதிகாரங்களுக்குட்பட்டதாக அமைதல் வேண்டும்.
7. உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் பல்வேறு வகைகளினதும் (இரு வகைகள் விரும்பத்தக்கது) மற்றும் அவற்றின் மாறுபடும் அதிகாரங்கள் மற்றும் தொழிற்பாடுகள் ஆகியவற்றினதும் அளவுகோல்களுக்கான ஏற்பாடுகளை வழங்கும் சட்டமொன்று, தற்போதுள்ள உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைக் கட்டளைச் சட்டங்கள் மற்றும் பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் ஆகியவற்றை கோவைப்படுத்துவதன் மூலம் ஆக்கப்படலாம். அளவுகோல்கள் தேவை அடிப்படையில் அமைதல் வேண்டுமென்பதுடன் இரு திறத்தவர்களின் சனத்தொகை, நிலப்பரப்பு, கிடைக்கப்பெறும் உட்கட்டமைப்பு போன்றவற்றை உள்ளடக்கியிருத்தல் வேண்டும். உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் சிறிய அலகுகள் மிகவும் பயனுறுதியுடையவாக காணப்படும்.
8. தொகுக்கப்பட்ட சீரான அளவுகோல்களின் பிரகாரம் உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் எல்லைகளை மீள நிர்ணயம் செய்வதற்காக மாத்திரமன்றி சீரான வகையில் கிராம அலுவலர் மற்றும் பிரதேச செயலர் பிரிவுகளின் நிருவாக எல்லைகளை மீள நிர்ணயம் செய்வதற்கும் மற்றும் பிரதேச சபை எல்லைகள் பிரதேச செயலகங்களின் எல்லைகளுடன் இசைவாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்தவும் ஓர் "எல்லை நிர்ணய ஆணைக்குழு" பரிந்துரைக்கப்படுகின்றது.
9. தோட்டத் துறையின் மனிதக் குடியேற்றம் கிராம முறைமையின் பகுதியொன்றாகவும் உள்ளூர் அதிகாரசபைகளின் பகுதியொன்றாகவும்

பிரகடனப்படுத்தப்படல்வேண்டும். 1987ஆம் ஆண்டின் 15ஆம் இலக்க பிரதேச சபைகள் சட்டம், குறிப்பாக பிரிவுகள் 2(1), 33, 19 (xiv), 19 (xxii) மற்றும் 134 (4) ஆகியவை, நீக்கப்படல் வேண்டும். (PRC அறிக்கையின் பக்கம் 80, பிரிவு 10.2ஐப் பார்க்க.)

10. அபிவிருத்தி மற்றும் ஏனைய நடவடிக்கைகளில் உள்ளூர் அதிகாரசபைகளுக்கு ஆலோசனை வழங்கும், உதவும் மற்றும் அவற்றுடன் ஒருங்கிணைப்புச் செய்யும்சுயாதீனமான சமூக மட்டக்குழுவொன்றாக கிராம இராச்சியத்தைத் தாபித்தல். (கிராம இராச்சியம் பற்றிய அறிக்கையொன்று கீழே தரப்பட்டுள்ளது)

2. கிராம இராச்சிய எண்ணக்கரு

பகிரங்கக் கலந்தாலோசனை மற்றும் ஈடுபாடு ஆகியவை ஊக்குவிக்கப்பட வேண்டும் என்னும் எண்ணக்கரு எமது கலந்தாராய்வுகளின்போது பரிசீலிக்கப்பட்டது.

தீர்மானம் மேற்கொள்ளல் செயன்முறையில் மக்களின் நேரடியான பங்குபற்றலை கிராம இராச்சிய மாதிரியால் உறுதிப்படுத்த முடியும். உள்ளூர் மன்றங்களிலுள்ளபிறழ் தொழிற்பாடுடைய அதிகாரவர்க்க ஆட்சி மற்றும் மலிவுற்ற ஊழல் ஆகியவற்றிலிருந்து மீள்வதற்கான மூலமொன்றாக இது உணர்ந்தறியப்படுகின்றது. சுற்றயல் அபிவிருத்தி மற்றும் ஏனைய நடவடிக்கைகளின் அலுவல்களில், ஏனையோரால் சூழப்பட்ட சிறு கூட்டங்களாக இணைந்து வாழும் இன, மத மற்றும் ஏனைய சிறுபான்மைக் குழுக்களின் துடிப்பான மற்றும் நேரடிப் பங்குபற்றலுக்கும் இது வாய்ப்பினை வழங்கும்.

கிராமங்களின் அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள், அப்பிரதேச மக்களுடனான கலந்தாலோசனை அல்லது அவர்களது பங்குபற்றல் எதுவுமின்றி மாவட்ட, மாகாண மற்றும் மத்திய அமைச்சு மட்டங்களில் அரசியல்வாதிகளாலும் அதிகாரவர்க்கத்தினராலும் முன்னெடுக்கப்பட்டு திட்டமிட்டு நிறைவேற்றப்படுகின்றன என்னும் புலனுணர்வொன்று காணப்படுகின்றது. உள்ளூர் அதிகாரசபைகள், மாகாண சபைகள் மற்றும் தேசிய அரசாங்கம் ஆகியவற்றின் நடவடிக்கைகளுக்கு கிராம இராச்சியம் உதவவும் ஆலோசனை வழங்கவும் கண்காணிக்கவும் முடியும்.

விதப்புரைகள்

1. கிராம மட்டத்தில் நியதிச்சட்டரீதியாகத்தாபிக்கப்படும் கிராம இராச்சிய நிறுவனங்கள், மூன்று அல்லது நான்கு கிராம அலுவலர் பிரிவுகளைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். உள்ளூராட்சி அதிகாரசபைகளின் நடவடிக்கைகளுக்கு உதவுதல், ஆலோசனை வழங்குதல் மற்றும் கண்காணித்தல் ஆகியவற்றின் மூலம் அவற்றின் செயற்பாடுகளுக்கு இவை தூண்டுதலாகத் தொழிற்பட முடியும். அபிவிருத்தி நடவடிக்கைகள் தொடர்பிலும் கிராம இராச்சிய நிறுவனங்கள் விதப்புரைகளைச் செய்யலாம் (PRC அறிக்கை, விதப்புரை 10.2, பக்கம் 80ஐப் பார்க்க).

2. மேற்கூறப்பட்ட நோக்கங்களுக்காக கிராம இராச்சிய நிறுவனங்களைத் தாபிப்பதற்காக(மேற்கூறப்பட்டவாறு) சட்டங்களை ஆக்குவதற்கு அரசியலமைப்பு பாராளுமன்றத்திற்கு ஏற்பாடு செய்தல் வேண்டும்.
3. கிராம இராச்சிய நிறுவனங்கள் தொடர்பான சட்டகம் தேசிய சட்டத்தினால் அமைக்கப்படலாம் என்பதுடன் அத்தகைய சட்டம் மாகாண சபை மற்றும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களைப் பாதிக்கக் கூடாது.

மாகாண நிறைவேற்று/ நிறைவேற்றுக் குழு முறைமை

வரவு செலவுத்திட்டங்கள் நிறைவேற்றப்படும்போதெல்லாம் கட்சி நிலைப்பாடுகளின் பிரகாரம் மாகாண சபை உறுப்பினர்கள் வாக்களிக்கின்றபோதும், பெரும்பான்மையான நியதிச்சட்டங்கள் ஏகமனதாக நிறைவேற்றப்படுகின்றன. மாகாணசபை உறுப்பினர்களுக்கிடையே ஒருங்கிசைவான சூழ்நிலையொன்று காணப்படுகின்றது. இதனால், மாகாண நிறைவேற்றுத்துறைக்கு பலகட்சி நிறைவேற்று முறைமை சிறப்பாகப் பொருந்தும் என்னும் பரிந்துரைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சட்டகமொன்றின் கீழ் பதின்மூன்றாவது திருத்தம் செயற்படல்; மாகாணங்களுக்கு குறித்தொதுக்கப்பட்ட விடயங்களின் மீதான சட்டவாக்க மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரப் பிரயோகம் குறித்த அரசியலமைப்புத்தெளிவின்மை; நிறைவேற்று அதிகாரத்தை ஒருமுகப்படுத்திய அதிகாரமுள்ள நிறைவேற்று சனாதிபதி (19ஆவது திருத்தம் வரை); மற்றும் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அரசிறை அதிகாரம் ஆகியவைமாகாண சபை முறைமையினூடான அர்த்தமுள்ள பரவலாக்கமொன்றிற்கான பிரதான தடைகள் என சமர்ப்பிப்புகள் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. தவிசாளர், சில குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அழைக்கப்பட்டோர் ஆகியோரால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட கருத்துக்களின் பிரகாரம் அரசியலமைப்பின் ஒற்றையாட்சி இயல்பும் ஒரு முட்டுக்கட்டையாகும்.

மாகாண சபைகள் கட்டாயமான வரவு செலவுத்திட்டமொன்றை வருடாந்தம் நிறைவேற்றுகின்றபோதும், மேல் மாகாண சபை உள்ளடங்கலான ஒன்று அல்லது இரண்டு மாகாண சபைகளைத் தவிர, ஏனைய அனைத்து சபைகளும் குறிப்பிட்ட அறிவுறுத்தல்கள்; அளவுகோல்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மானியங்களையும் நிதிகளையும் செலவிடப்படுவதற்கான விதத்தை ஆளும் சுற்றறிக்கை அறிவுறுத்தல்கள்; மற்றும் வெளிப்படையான விபரங்களைக் கொண்டுள்ள மீண்டுவரும் செலவினத்துக்கான ஒதுக்கீடு ஆகியவற்றைக்கொண்டதிறைசேரியால் வழங்கப்படும் குறித்த மாகாண அபிவிருத்தி நிதியத்தின் ஒதுக்கீட்டை வெறுமனே அங்கீகரிக்கின்றன. இம்மானியங்கள் எவ்வாறு செலவிடப்படலாம் என்பதைத் தீர்மானிப்பதற்கு மிகக் குறைந்தளவிலான தற்றுணிபை மாகாணங்கள் கொண்டுள்ளன.

மட்டுப்படுத்தப்பட்ட சட்டவாக்க, நிறைவேற்று மற்றும் அரசிறை அதிகாரத்தைக் கொண்ட, மத்தியினால் கட்டுப்படுத்தப்படும் மாகாண சபை முறையொன்றில், ஏகமனதாக நியதிச்சட்டங்களை நிறைவேற்றுவதலைஒத்திசைவெனப்பொருள் கொள்ள முடியாது. இது அதிகாரமின்மைக்கெதிரான ஒருமைப்பாட்டின் அறிகுறியொன்றாக இருக்கலாம்.

உண்மையான அதிகாரப் பகிர்வு ஏற்பாடொன்றில், தனிவேறான சட்டவாக்க மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரத்தைப் பிரயோகிக்கும் மாகாணமொன்றின் பயனுறுதி மிக்க தொழிற்பாட்டிற்கு ஓர் உயிர்ப்பான சனநாயக ஆட்சி முறைமை முன் தேவைப்பாடொன்றாகும்.

சனநாயகத்தின் உறுதியான செயற்பாட்டிற்கு ஆரோக்கியமான எதிர்க்கட்சியொன்று அவசியம். மாறாத எச்சரிக்கை நிலையுடன், ஆட்சி செய்யும் குழுவின் கொள்கை

நடவடிக்கைகள், நிகழ்ச்சித்திட்டங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றை எப்போதும் கூர்மையாகக் கவனிக்கின்ற விழிப்பான எதிர்க்கட்சியொன்று இருந்தாலன்றி, ஆளும் குழு மந்தமாகவும் சுறுசுறுப்பற்றதாகவும் இருக்க நேரிடும் என்பதை இது குறிப்பாக உணர்த்துகின்றது. ஆளும் குழுவினால் இழைக்கப்படும் தவறுகளை வெளிப்படுத்த எப்போதும் தயாராகவுள்ள மற்றும் அக்குழுபுரிந்த செயல்கள் மற்றும் செய்யாமைகளை வெளிச்சத்திற்குக் கொண்டுவருகின்ற துடிப்பான எதிர்க்கட்சியொன்று இருக்கும்போது, தனது பிரசைகளுக்கு வினைத்திறனுடைய பலமான சேவை விநியோகத்தை வழங்கும் தனது கடமையின் செயலாற்றுகையிலிருந்து ஆளும் குழு தளர்வடைதலும் கவனயீனமாக இருத்தலும் கடினம்.

இலங்கை 1931 முதல் சுதந்திரம் அடையும் வரையில் நிறைவேற்றுக்குழு முறைமையிலான ஆட்சியொன்றின் அனுபவத்தை கொண்டிருந்தது. சுதந்திரத்திற்கு பின்னர் முதலாவது அரசியலமைப்பை எமக்கு வழங்கிய சோல்பரி ஆணைக்குழுவானது இம்முறையிலான ஆட்சியை முன்னைய பந்திகளில் விபரிக்கப்பட்டுள்ள காரணங்களால் நிராகரித்தது.

விதப்புரைகள்:

1. மேற்படி விடயங்களை கருத்திலெடுத்த குழு கட்டாய அனைத்துகட்சி முறைமையொன்றை விதந்துரைக்கவில்லை. (அதாவது, அமைச்சர்கள் சபை) அவ்வாறான முறைமையொன்று விசேடமாக பகிரப்பட்ட அதிகாரத்தை குறைப்பதற்கு வழிவகுக்கலாம் என்பதால், மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அவ்வாறான முறைமையொன்று கருதப்படவில்லை. [பொதுமக்கள் கருத்தறியும் குழு (பொ.க.கு) உறுப்பினர்கள் சிலர் மாகாணங்களில் அனைத்துகட்சி நிர்வாகிகளை விதப்புரை செய்துள்ளனர். பொ.க.கு வின் 34 ஆம் பக்க 7.1.2 ஆம் இலக்க விதப்புரை]

நிபுணத்துவ அபிப்பிராயம்

அனைத்துகட்சி முறைமையை அனுமதிக்கும் ஏற்பாட்டை ஏற்படுத்தினால், மேலதிக அமைச்சர்கள் சிலர் நியமனம் செய்யப்படவும் அரசியலமைப்பு அனுமதி அளிக்கக்கூடும்.

2. இருப்பினும், அனைத்து கட்சிக்குழு முறைமையானது (பாராளுமன்றத்தில் தாபிக்கப்பட்டதன் பின்னர் உருவாக்கப்படும்) வெறும் ஆலோசனை வகிபாகத்திற்கு மட்டும் வரையறை செய்யப்படாது மேற்பார்வை பணிகளையும் உள்ளடக்கும் வகையில் வலுவூட்டப்படல் வேண்டும்.

ஆளுநரின் தத்துவங்களும் சட்டவாக்கத்தில் அவரின் வகிபாகமும்.

ஆளுநர்களின் தற்போதைய தத்துவங்கள் அளவுக்கு அதிகமாகவுள்ளதென்றும், அவை குறைக்கப்படல் வேண்டும் எனவும் சமர்ப்பணங்களை முன்வைத்த மாகாணசபை முதலமைச்சர்கள் மற்றும் எதிர்க்கட்சி தலைவர்கள் ஆகியோரின் ஒத்திசைவான கருத்துகளுடன் உபகுழு இணக்கப்பாட்டைக் கொண்டிருந்தது.

பதின்மூன்றாம் திருத்தம் மற்றும் 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாணசபைகள் சட்டம் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத ஆளுநருக்கு மாகாணங்களின் நிறைவேற்று மற்றும் சட்டவாக்கப் பணிகளில் தடையிடவும், கட்டுப்பாடு விதிக்கவும் மற்றும் ஒழுங்கமைக்கவும் பெரும் தத்துவங்களை அளிக்கின்றது. அத்தகைய தத்துவங்களுடனான ஆளுநரின் நிலை மாகாணத்தின் சட்டவாக்கம் மற்றும் நிறைவேற்றுத் தத்துவங்கள் மீது மத்திய அரசின் ஆதிக்கத்தை பிரதிநிதித்துவப்படுத்துகின்றது. இவ்வகையான கட்டமைப்பு மற்றும் அதிகாரப்பகிர்வு அதிகாரப்பகிர்வின் குறிக்கோள், நோக்கம் மற்றும் அதிகாரம் ஆகியவற்றின் சட்டவாக்கம் மற்றும் நிறைவேற்றுத் தத்துவங்களின் அடிப்படையை தகர்க்கின்றது.

மாகாண சபைகள் சட்டம் மாகாண பகிரங்கச்சேவை அலுவலர்களை நியமித்தல், இடமாற்றம் செய்தல், சேவையைவிட்டு அகற்றுதல் மற்றும் ஒழுக்காற்று கட்டுப்பாட்டிற்கு உட்படுத்தல் போன்ற தத்துவங்களை ஆளுநருக்கு அளிக்கின்றது. மேலும் இச்சட்டம் ஆட்சேர்ப்புத்திட்டம் அத்தகைய அலுவலர்களுக்கான நடத்தைக்கோவை, பதவியுயர்வு மற்றும் இடமாற்றம் மேற்கொள்வதில் பின்பற்றவேண்டிய கொள்கைகள் மற்றும் மாகாண பகிரங்கச்சேவை தத்துவங்களை நிறைவேற்றும் நடைமுறை மற்றும் அவற்றை ஒதுக்குகள் ஆகிய விடயங்களை வகுத்தல் உட்பட மாகாண பகிரங்க உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்பான விடயங்களை வழங்குதல் மற்றும் தீர்மானித்தல் முதலிய அதிகாரங்களை ஆளுநருக்கு அளிக்கின்றது.

ஆளுநர் நிறைவேற்று அதிகாரத்தை நேரடியாகவோ அல்லது அமைச்சர்கள் சபை அல்லது அவருக்கு கீழ் பணிபுரியும் அலுவலர்கள் ஊடாக நிறைவேற்ற வேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டை 13ம் திருத்தத்தின் உறுப்புரை 154C வழங்குகின்றது. 'அவருக்கு கீழ் பணிபுரியும் அலுவலர்கள்' என்ற சொற்கூறு மாகாண பகிரங்கச்சேவை அலுவலர்கள் / உறுப்பினர்கள் ஆகியோரை குறிக்கின்றது. இதனால் அமைச்சர்கள் சபையின் தீர்மானங்களை நடைமுறைப்படுத்த வேண்டுமென எதிர்பார்க்கப்படும் மாகாண நிறைவேற்றுத்துறையின் பகிரங்க அலுவலர்கள் மீது அது எவ்விதமான அதிகாரத்தையும் செலுத்த முடியாமலுள்ளது என்பதைக் காணமுடிகின்றது. அவர்கள் ஆளுநரின் பணிப்புரைகளுக்கு இணங்கவேண்டிய கடப்பாட்டை கொண்டுள்ளனர். எனவே அவர்கள் மாகாண நிறைவேற்றுத்துறைக்கு விசுவாசமாக இருக்கவேண்டுமென்பதை எதிர்பார்க்க முடியாது.

முதலமைச்சர் மற்றும் அமைச்சர்கள் ஆகியோரின் பணியானது மாகாண ஆளுநர் அவரது அதிகாரங்களை நிறைவேற்றுவதற்கான உதவியையும், ஆலோசனையையும் வழங்கவேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டை 13 ஆம் திருத்தத்தின் உறுப்புரை 154F வழங்குகின்றது.

மேலும் ஆளுநர் பணிகளை நிறைவேற்றும் வேளையில், தற்றுணிவின்பேரில் செயலாற்றலாமென அரசியலமைப்பின் பிரகாரம் வேண்டப்படும் சூழ்நிலையைத் தவிர, அத்தகைய ஆலோசனைக்கு இணங்க அவர் செயலாற்றல் வேண்டும். ஆளுநர் அவரின் தற்றுணிவின்பேரில் செயலாற்றக்கூடிய விடயமா அல்லது செயலாற்ற முடியாத விடயமாவென்ற பிரச்சினை எழும்வேளையில் ஆளுநரின் தீர்மானமே இறுதியாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய தீர்மானத்தின் ஏற்புடைமைபற்றி எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் கேள்வியெழுப்பப்படல் முடியாது.

மேலும், நியதிச்சட்டமொன்று நிதியுடன் சம்பந்தப்பட்டு இருப்பின் அத்தகைய நியதிச்சட்டத்தை அதன் பரிசீலனைக்காக ஆளுநரின் பரிந்துரையின்றி மாகாணசபையில் அறிமுகப்படுத்தமுடியாது. நிதியுடன் தொடர்புபடாத நியதிச்சட்டமென வகைப்படுத்தக்கூடிய எந்தவொரு நியதிச்சட்டமும் இருக்கமுடியாது.

மாகாணசபையால் செய்யப்படும் ஒவ்வொரு நியதிச்சட்டமும் ஆளுநரின் ஒப்புதலின் பின்னரே நடைமுறைக்கு வரவேண்டும். ஆளுநரால், ஒன்று அல்லது ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட ஏற்பாடுகள் அரசியலமைப்புக்கு முரணாகவுள்ளது என்ற காரணத்தை சுட்டிக்காட்டி அவற்றை ஒப்புதலின்றி மீள்பரிசீலனைக்காக பரிந்துரைசெய்து திருப்பி அனுப்பமுடியும். பாராளுமன்றத்தால் இயற்றப்படும் சட்டங்கள் தொடர்பில் இத்தகைய அதிகாரத்தை சனாதிபதியும் தேசிய மட்டத்தில் கொண்டிருக்கவில்லை. எனவே இவ்வதிகாரம் மாகாணமட்டத்தில் எதற்கு?

மாகாணசபை ஆளுநரின் பரிந்துரைகளை கூட்டிணைக்காது நியதிச்சட்டத்தை இயற்றும்வேளையில் ஆளுநர் அவரின் ஒப்புதலை வழங்குதல் கட்டாயமில்லை. ஆளுநர் நியதிச்சட்டத்துடன் இணங்காதவிடத்து அதன் அரசியலமைப்புத்தன்மை தொடர்பில் தீர்மானமொன்றைப்பெறும் முகமாக உயர்நீதிமன்றத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்துவதற்காக அவர் அதனை சனாதிபதிக்கு அனுப்பவேண்டும். அதன் விளைவாக ஆளுநர்கள் நியதிச்சட்டங்களின் சில ஏற்பாடுகள் அரசியலமைப்புக்கு முரணாகவுள்ளன என்ற அபிப்பிராயத்தை எப்போதாவது கொண்டிருப்பின், அத்தகைய நியதிச்சட்டங்கள், அரசியலமைப்பில் விதிக்கப்பட்டுள்ளவாறு, அரசியலமைப்புத்தன்மை பற்றிய தீர்மானத்தை பெறுவதற்கான நடைமுறைக்கு உட்படுத்தப்படவில்லை.

ஆளுநர்கள் பணிகள் பிரயோகத்தில் கொண்டுள்ள நியதிச்சட்ட அதிகாரமளிப்பு செயற்பாட்டிற்கு மேலதிகமாக சில ஆளுநர்கள் அவர்களின் அணுகுமுறைரீதியாக நியதிச்சட்ட வரம்பையும் மீறிச்செயற்பட்டுள்ளனர். அவர்கள் சனாதிபதியின் பிரதிநிதிகள் தாமே என்ற நிலைபாட்டை எடுத்துள்ளதுடன், இந்நிலைபாடானது மத்தியில் நியமிக்கப்பட்டுள்ள நிறைவேற்றுத்துறையின் கைகளில் இறுதியான மாகாண தத்துவத்தையும், அதிகாரத்தையும் சுமத்தி மாகாண சுயாட்சி மற்றும் பொறுப்புக்கூறலைக் குறைக்கின்றது.

அதிகாரப்பகிர்வு தொடர்பில் ஆளுநரின் வகிபாகம் மற்றும் ஆதிக்கம் சம்பந்தப்பட்ட ஒட்டுமொத்த பிரச்சினையானது நாட்டில் இடம்பெறும் அரசியலமைப்பு சீர்திருத்தம், 19 ஆம் திருத்தத்திற்கு பிந்தியகாலம் உள்ளிட்ட முன்னேற்றங்களின் அடிப்படையில்

பரிசீலனைக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படல் வேண்டும். நிறைவேற்று சனாதிபதி முறைமையானது தொடர்ச்சியாக கலைக்கப்பட்டுவரும் நிலையில் சனாதிபதியால் நியமிக்கப்படும் / அமர்த்தப்படும் ஆளுநருக்கு அந்த வகையில் தேர்ந்தெடுக்கப்படாதவர், அதிகாரங்களை அளித்தல் என்பது நிறைவேற்று ஆளுநர் முறைமையொன்றை தொடர்வதாகும். மக்களுடன் மிகவும் நெருக்கமாக இருக்கும் மாகாணங்களின் பிரதிநிதிகள் மத்திய அரசாங்கத்தைவிட மக்களுக்கே பொறுப்பாகவும், பொறுப்புக்கூற வேண்டியவர்களாகவும் உள்ளனர்.

விதப்புரைகள்:

1. ஆளுநர் தற்றுணிவின்பேரில் செயற்படும் வகையில் அதிகாரமளிக்கும் ஏற்பாடுகள் சீர்திருத்தப்படல் வேண்டும். குறிப்பாக அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 154C மற்றும் 154F (1) - (3) நீக்கப்படல் வேண்டும். அத்துடன் 1987 ஆம் ஆண்டின் 42 ஆம் இலக்க மாகாணசபைகள் சட்டமானது புதிய சட்டமொன்றால் மாற்றீடு செய்யப்படல் வேண்டும். [பொதுமக்கள் கருத்தறியும் குழு (பொ.க.கு) பரிந்துரைகள் 9.2.2 (i) (a - c)ஐ பார்க்க]
2. இதுவரையில் ஆளுநர் தற்றுணிவின்பேரில் செயற்படும் அரசியலமைப்பு ஏற்பாட்டைத்தவிர, முதலமைச்சர் மற்றும் அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனையின்பேரில் செயற்படும் பெயரளவில் நியமிக்கப்பட்ட தலைவராக இருந்து செயலாற்ற வேண்டுமென பரிந்துரை செய்யப்படுகின்றது.
(வடமத்திய மாகாண முதலமைச்சர், ஆளுநரின் பதவி ஒட்டுமொத்தமாக ஒழிக்கப்பட வேண்டுமெனவும், முதலமைச்சர் சனாதிபதியால் நியமிக்கப்பட வேண்டுமெனவும் பரிந்துரை செய்துள்ளார் என்பதை கவனத்தில் கொள்ளல் வேண்டும்)
3. மாகாண பகிரங்கசேவையானது தேசிய பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவைப் போன்ற சுயாதீன மாகாண பகிரங்கசேவை ஆணைக்குழுவொன்றின் கீழ் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும்.
4. மாகாண பொலிஸ் சேவையானது தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழு போன்ற சுயாதீன ஆணைக்குழுவொன்றின் கீழ் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும்.
5. நியதிச்சட்டங்கள் மாகாணசபையால் நிறைவேற்றப்படுவதற்கான ஆளுநரின் ஒப்புதல் இல்லாதொழிக்கப்படல் வேண்டும் (பொ.க.கு வின் பரிந்துரைகள் 9.2.2 (i) (a - c) ஐ பார்க்க) பாராளுமன்றத்தில் நிறைவேற்றப்பட்ட சட்டமூலத்திற்கு கௌரவ சபாநாயகரின் கையொப்பத்தை பெற்றுக்கொள்ளும் செயற்பாடு போன்று மாகாண சபைகளில் நிறைவேற்றப்பட்ட நியதிச்சட்டங்களுக்கு சபைத் தவிசாளரின் கையொப்பத்தை பெற்றுக்கொள்ளும் செயற்பாடு மாகாணசபைகள் சார்பிலும் ஏற்றுக்கொள்ளல் வேண்டும்.
6. இருப்பினும், நியதிச்சட்டங்கள் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் நீதித்துறை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும். அந்த விடயத்தில் நியதிச்சட்டங்கள் அவற்றின் அரசியலமைப்புத்தன்மை தொடர்பில் நாட்டிலுள்ள எந்தவொரு நீதிமன்றத்திலும் சவாலுக்கு உட்படுத்தலாமென பரிந்துரைக்கப்படுகின்றது.

நிபுணத்துவ அபிப்பிராயம்

நிபுணர்களில் சிலர் (5) ற்கு மாற்றீடொன்றாக முன்வைத்த ஆலோசனைகள்:

ஆளுநர் நியதிச்சட்டம் ஒன்றுக்கு ஒன்றில் ஒப்புதல் அளிப்பதற்கு அல்லது மீள் பரிசீலனைக்காக திருப்பி அனுப்புவதற்கு குறித்துரைக்கப்பட்ட கால அளவொன்று (உதாரணம் இரண்டு கிழமைகள்) அவருக்கு வழங்கப்படல் வேண்டும். குறித்துரைக்கப்பட்ட கால அளவுக்குள் இரண்டுமே இடம்பெறாவிட்டால் நியதிச்சட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டுள்ளதாக கருதப்படுதல் வேண்டும்.

மாகாண சபையானது அவ்வாறான பரிந்துரைகளை கூட்டிணைத்தோ அல்லது கூட்டிணைக்காமலோ நியதிச்சட்டத்தை இயற்றும் சந்தர்ப்பத்தில் ஆளுநர் அதற்கு குறித்துரைக்கப்பட்ட கால எல்லைக்குள் (உதாரணம் இரண்டு கிழமைகள்) ஒன்றில் ஒப்புதல் அளித்தல் வேண்டும் அல்லது அதன் அரசியலமைப்புத் தன்மையை பரிசீலனை செய்வதற்காக அதனை அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்திற்கு ஆற்றுப்படுத்தல் வேண்டும். இரண்டுமே இடம்பெறாவிட்டால் நியதிச்சட்டத்திற்கு ஒப்புதல் அளிக்கப்பட்டுள்ளதாக கருதப்படல் வேண்டும்.

7. நிதி சம்பந்தமான நியதிச்சட்டங்களுக்கு தேவைப்படும் ஆளுநரின் பரிந்துரை நீக்கப்படல் வேண்டும். அதற்குப் பதிலாக நியதிச்சட்டங்கள் இயற்றுவது தொடர்பில் நிதிச் சட்டமூலங்கள் அறிமுகம் செய்வதற்காக அமைச்சர்கள் சபையின் அங்கீகாரம் பெறப்படல் வேண்டும்.
8. மாகாண நியதிச்சட்டங்கள், அரசியலமைப்பு நீதிமன்றமொன்றால் முந்தைய மற்றும் பிந்தைய நீதித்துறை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும். (வடமாகாண மாகாணசபையின் பொதுவான நீதித்துறை மீளாய்வு பற்றிய சமர்ப்பணத்தையும் பார்க்க) நீதிமன்றமானது சட்டம் இயற்றல் பற்றிய முந்திய மீளாய்வு நடைமுறையின்போது அரசியலமைப்புத்தன்மை சார்பாக தீர்ப்பளித்துள்ளது என்ற விடயமானது சட்டம் இயற்றல் பற்றிய அடுத்துவரும் மீளாய்வு நடைமுறைக்கு தடையாக அமையக்கூடாது.
9. ஆளுநர் சனாதிபதியால் முதலமைச்சரின் இணக்கப்பாட்டுடன் நியமிக்கப்படல் வேண்டும்.

நிபுணத்துவ அபிப்பிராயம்

ஆளுநர் சனாதிபதியால் முதலமைச்சரின் ஆலோசனையுடன் நியமிக்கப்படல் வேண்டும் என்பது சிறந்ததொரு முறையாகும் என சில நிபுணர்கள் ஆலோசனை வழங்கினர்.

10. ஆளுநர் அவரது நியமனத்திற்கு முன்னர் குறித்துரைக்கப்பட்ட கால அளவுக்கு (உதாரணம் இரண்டு வருடங்கள்) அரசியலில் முனைப்பான வகிபாகம் ஒன்றை வகித்திருக்கக்கூடாது மற்றும் பதவிக்காலத்தில் அரசியலில் முனைப்பான வகிபாகமொன்றை வகிக்கவும் முடியாதெனவும் ஏற்பாடு அரசியலமைப்பு ரீதியில் அமைய வேண்டும்.

11. மாகாண மட்டத்தில் பெயரளவு / பெயரளவிலான ஆளுநர் பதவிக்கான ஏற்பாட்டை செய்யும் வேளையில் மாகாணத்தில் சட்டம் மற்றும் ஒழுங்கு சீர்குலைந்து இருப்பின் அல்லது அதற்கான அச்சுறுத்தல் இருப்பின் மாகாண அரசாங்கத்தை மத்திய அரசாங்கத்தின் நேரடியான ஆட்சியில் கொண்டு வருவதற்கான மத்திய அரசாங்கத்தின் அதிகாரம் சம்பந்தமாக அரசியலமைப்பிலுள்ள ஏற்பாடுகள் உண்மையான அல்லது நிகழக்கூடிய உண்மையான காரணங்களை மதிப்பீடு செய்வதற்காக வலுவூட்டப்படல் வேண்டுமென பரிந்துரை செய்யப்படுகின்றது. இருப்பினும், அத்தகைய தீர்மானம் குறித்துரைக்கப்பட்ட காலத்திற்குள் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தால் நீதித்துறை மீளாய்வுக்கு உட்படுத்தப்படல் வேண்டும்.
12. மாகாண பணிகள் சம்பந்தமான பாராளுமன்ற சட்டங்களில் ஆளுநர் / அமைச்சர் ஆகியோருக்கான குறிப்புகள் சம்பந்தப்பட்ட முதலமைச்சர் அல்லது சம்பந்தப்பட்ட விடயப்பரப்புக்கு பொறுப்பாகவுள்ள மாகாண அமைச்சர் என பொருள் கொண்டிருப்பதாக கருதப்படல் வேண்டும்.

சுயாதீன பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு / மாகாணங்களின் நிர்வாகக் கட்டமைப்புகள்

மாகாணப் பொதுச்சேவை தொடர்பானவற்றில் 1987 ஆம் ஆண்டு 42 ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டமானது ஆளுநருக்கு பரந்துபட்ட அதிகாரங்களை வழங்குகிறது. அச்சட்டத்தின் பிரகாரம் மாகாணப் பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்களை நியமித்தல்> இடமாற்றுதல்> பதவி நீக்குதல்> ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்படுத்துகை என்பன மாகாணத்தின் ஆளுநரிடம் ஒப்படைக்கப்படுகிறது.

மாகாணப் பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்புடைய எல்லா விடயங்களையும் ஆளுநரே தீர்மானிப்பதற்கு ஆட்சேர்ப்பு; திட்டங்களை உருவாக்குதல் உட்பட உத்தியோகத்தர்களுக்கான நடத்தைக் கோவையை உருவாக்குதல்> பதவி உயர்வுகள் இடமாற்றங்களை மேற்கொள்வதில் பின்பற்றவேண்டிய கொள்கைகளை உருவாக்குதல்> அவ் உத்தியோகத்தர்களின் நியமனம் இடமாற்றம் பதவிநீக்கம் ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்படுத்துகையின் அதிகாரத்தை பகிர்ந்தளித்தல் மற்றும் செயற்படுத்துதலுக்கான செயன்முறைகளையும் ஆளுநரே தீர்மானிப்பதற்கு; சட்டம் ஏற்பாடுகளைக் கொண்டுள்ளது.

மாகாணப் பொதுச்சேவைஆணைக்குழு (PPSC) ஒன்றுக்கான ஏற்பாடுகள் சட்டத்தில் இருந்தபோதிலும் அது ஆளுநருக்கு கீழேயேயான ஒரு துணையமைப்பாக மாத்திரமே உள்ளது. (PPSC) யினை நியமிக்கும் அதிகாரியாக ஆளுநர் இருப்பதுடன் அது ஆளுநரின் பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரத்தை அனுபவிக்கிறது. அதற்குப் பதிலா (PPSC) ஆனது அதன் அதிகாரங்களை பிரதம செயலாளருக்கும் ,மாகாணத்தின் அரசு உத்தியோகத்தர்களுக்கும் பரவலாக்குவதற்கு அனுமதிக்கப்படுகிறது.

பிரதம செயலாளர் அல்லது மாகாணப் பொதுச் சேவையின் யாதும் ஒரு உத்தியோகத்தரின் தீர்மானித்தினால் துன்பப்படும் எந்தத் தரப்பும் PPSC இடம் மேன்முறையீடு செய்வதற்கான உரிமையைக் கொண்டிருப்பதற்குச் சட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இம் மாகாணத்தின் மாகாண பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவால் செய்யப்பட்ட ஒரு நியமனம் இடமாற்ற உத்தரவு, அல்லது பதவிநீக்கம் அல்லது ஒழுக்காற்று விடயத்துடன் தொடர்புடைய வேறும் ஏதும் கட்டளை என்பவற்றை மாற்ற, மாற்றம் செய்ய அல்லது இரத்துச் செய்ய ஆளுநர் அதிகாரம் கொண்டிருப்பதையும் இது மேலும் ஏற்பாடுகளைக் கொண்டிருக்கிறது. இது தொடர்பாக ஆளுநரின் அதிகாரமானது ஒரு மேன்முறையீட்டு அமைப்புக்கு ஒப்பானதாக உள்ளது.

மாகாணத்தின் அரசு உத்தியோகத்தர்களைக் கட்டுப்படுத்தும் அதிகாரம் ஆளுநரிடம் கையளிக்கப்பட்டிருப்பது இந்த ஏற்பாடுகளிலிருந்து தெளிவாகிறது. எமது கலந்துரையாடல்களின்போது சுட்டிக்காட்டப்பட்டவாறாக அரசு உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்பாக ஆளுநர் அனுபவிக்கும் அதிகாரங்களானவை நாட்டின் ஜனாதிபதி கூட (மத்தியில்) செயற்படுத்தாதவைகளாக உள்ளன.

அரசியலமைப்பின் உறுப்புரை 154 C ஆனது மாகாண சபையின் நிறைவேற்று அதிகாரமானது ஆளுநரால் நேரடியாகவோ அல்லது 154 F உறுப்புரையின் பிரகாரம் அமைச்சர்கள் சபை ஊடாகவோ செயற்படுத்தப்படும். முதலமைச்சரும் அமைச்சர்கள் சபையும் தொழிற்பாடுகளை செயற்படுத்துவதில் ஆளுநருக்கு உதவி அளிப்பதுடன் ,மதியுரை அளிப்பார்கள். அத்துடன்; தனது தற்றுணிபுடன் தொழிற்பாடுகளை செயற்படுத்துவதற்கு அரசியலமைப்பின் கீழ் அல்லது சூழ்நிலைகளால் அவ்வாறு

வேண்டப்படும் நிலைமைகள் தவிர்ந்த நிலைகளில் ஆளுநர் ,அவ் அறிவுரைகளின் பிரகாரம் செயற்படுவார்.

மேலும் ஏதும்; மதியுரை அவருக்கு வழங்கப்பட்டிருக்கிறதா என்ற கேள்வி அவ்வாறாயின் அவ்வாறான அறிவுரையின் தன்மையானது எந்த நீதிமன்றத்திலும் கேள்விக்கு உட்படுத்தக்கூடிய ஒரு விடயமல்ல. இந்த உறுப்புரையானது ஆளுநருக்கு மாகாண சபையின் தொழிற்பாடுகளை நிறைவேற்றும் செயற்பாட்டில் தடங்கலற்ற அதிகாரத்தை வழங்குகிறது.

இதன் பிரகாரம் மாகாண அமைச்சர்களின் செயலாளர்களாகிய ,உரிய அமைச்சர்களினால் பணிக்கப்பட்டவாறாக நிறைவேற்றுத் தொழிற்பாடுகளை மேற்கொள்ளவேண்டியவர்கள்> ஆளுநரிடமிருந்தான பணிப்புக்களினால் கட்டுப்படுத்தப்படுகின்றனர். அவர்கள் முதலமைச்சர்களைக் காட்டிலும் ஆளுநருக்கே மிகவும் கடப்பாடு உடையோராய் உள்ளனர். ஒருபயிற்சி நிகழ்ச்சித்திட்டத்தை நடத்துவதற்கு கூட அவர்களது முன் அங்கீகாரம் பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருப்பது தொடர்பாக ஆளுநர்கள் வற்புறுத்துவதாக உதாரணங்கள் உள்ளதாக உபகுழுவின் கவனத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது.

அநேகமான பொதுச்சேவை யினை முழுத்தீவு சேவையாகப் பிரகடனப்படுத்துவது ,மாகாணப் பொதுச்சேவையின் இங்கிதமான தொழிற்பாட்டுக்கான இன்னுமொரு தடையாக உள்ளது.

மாகாணப் பொதுச்சேவையின் செயல்விளைவுள்ள தொழிற்பாட்டின் மற்றொரு வரையறையாக இருப;பது என்னவெனில் தொழில் நிலைப் பிரிவு உருவாக்கத்திற்காக திறைசேரியின் முகாமைத்துவ சேவைத் திணைக்களத்தின் (MSD) யின் அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ளவேண்டிய தேவையிருப்பதாகும். மாகாண சபை சபை முறைமையுடனான 28 வருட பரலாக்கல் அனுபவங்களானவை ,மாகாண சபைகளின் பொதுச்சேவைகளுக்கு மாற்றான் தாய் மனப்பான்மை நடத்துகையை அளிப்பவைகள் மத்தியிலுள்ள பொதுச்சேவை மாத்திரமல்ல> ஆனால் மாகாணப் பொதுச்சேவையும் உள்ளூராட்சிச் சபையுடன் தொடர்புடைய அரசாங்க உத்தியோகத்தர்களை நோக்கி மாற்றான் தாய் மனப்பான்மையை காட்டுகிறது என்பதாகும். உள்ளூராட்சிகளின் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கு பாரதூரமான பரிசீலிப்புக்களை மாகாண சபைகள் கொடுப்பதில்லை என்பதுடன் சமதையான அரசு உத்தியோகத்தர்களாக அவர்களை நடத்துவதும் இல்லை.

விதப்புரைகள்

1. தேசிய பொதுச்சேவை ஆணைக்குழு போன்று PPSC யும் ஒரு சுயாதீன அமைப்பாக உருவாக்கப்படவேண்டும். இந்தவகையில் PPSC களின் உறுப்பினர்கள் மாகாணப் பொதுச்சேவையின் ஒழுக்காற்று மற்றும் மனிதவள விடயங்களைக் கையாளுவதற்கு வேண்டியஅறிவு மற்றும் அனுபவத்துடன் உயர் நேர்மைத்தன்மையுடன் இருக்கவேண்டும்.
2. மாகாண சபையின் முதலமைச்சரும் ,எதிர்;கட்சித் தலைவரும் மாகாணப் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவின் உறுப்பினர்களாக நியமிக்கப்படவேண்டிய ஆட்களைக் கூட்டாக பரிந்துரைக்கவேண்டும். அரசியலமைப்புச் சபை அப் பரிந்துரைப்புக்களை அங்கீகரிக்கும். அரசியலமைப்புச் சபையினால் அவைகள் அங்கீகரிக்கப்பட்ட பிற்பாடே ஆளுநர் அவ்வாறான நியமனங்களைச் செய்வார்.

3. CM மற்றும் LO இணங்கிப் போகாத நிலைகளில் ,ஊஆ மற்றும் டுழு என்போரால் செய்யப்பட்ட பரிந்துரைகளில் இருந்து ,அரசியலமைப்புச் சபையின் தீர்மானங்கள் மீது நியமனங்கள் செய்துகொள்ளப்படக்கூடியவை.
4. CM மற்றும் LO ஆல் பரிந்துரைக்கப்பட்டவர்களில் இருந்து நியமிக்கப்படுவதற்குப் போதியதாக தகுதியானஆட்கள் இல்லாதிருக்கிறார்கள் என்ற கருத்தை அரசியலமைப்புச்சபை கொண்டிருக்கும் சமயத்தில் பரிசீலிப்புக்காக பெயர்களை மீளச் சமர்ப்பிக்குமாறு அது அவர்களைக் கேட்கமுடியும்.
5. CM மற்றும் LO செய்யப்பட்ட பரிந்துரைப்பு செயற்பாடுகளில், அரசியலமைப்புச் சபையானது சிபார்சுகளைச் செய்யும் என்பதுடன் (நிபுணத்துவக் கருத்து: அல்லது நியமனத்திற்கு ஆட்கள் பொருத்தமற்றவர்கள் எனக் கருத்துக் கொண்டிருக்குமாயின் அது நியமனத்திற்காக மாற்று ஆட்களைச் சிபார்சுசெய்யும்.) அரசியலமைப்புச் சபைகளால் அவைகள் சிபார்சுசெய்யப்படும் பொழுது அந்த நியமனங்களை ஆளுநர் மேற்கொள்வார்.
6. PPSஇன் பணியாளர்களின் நியமனம், பதவிஉயர்வு, இடமாற்றம், ஒழுக்காற்றுக் கட்டுப்படுத்துகை, பதவிநீக்கம் என்பன மாகாணப் பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவுக்கான விடயங்களாக இருக்கும். (வட மாகாண சபையின் மற்றும் கிழக்கு மாகாண சபையின் முதலமைச்சரின் சமர்ப்பிப்புக்களைப் பார்க்குக)
7. பிரதம செயலாளருக்கோ அல்லது வேறும் ஏதும் மாகாண சபையின் உறுப்பினர்களுக்கோ அல்லது PPSC இன் குழுவுக்கோ ஏதும் அவர்களின் அதிகாரங்களைச் செயற்படுத்துதல் மற்றும் பகிர்த்;தளித்தலுக்கான செயன்முறைகளானவை PPSC இனால் தீர்மானிக்கப்படவேண்டும்.
8. மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தளவில் மாகாணத்தின் அமைச்சர்கள் சபையே மாகாணப் பொதுச்சேவை உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்பான எல்லா விடயங்களையும் ஆட்சேர்ப்புத் திட்டங்களை உருவாக்கல் உட்பட மற்றும் அவ் உத்தியோகத்தர்களின் நடத்தைக்கோவை ,பதவிநிலை இடமாற்றங்களைச் செய்வதில் பின்பற்றவேண்டிய கொள்கைகளைஉருவாக்குவது உட்பட எல்லா விடயங்களையும் தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கும். (மத்திய மாகாண முதலமைச்சரின் சமர்ப்பிப்பை பார்க்குக)
9. ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் PPSC ஆனதுஉரிய மாகாணங்களின் பணிநிலைப் பிரிவுத் தேவையைத் தீர்மானிப்பதற்கு உள்ளூராட்சி சபைகளின் பணிநிலைத் தேவையுட்பட மற்றும் எல்லா மாகாணங்களுக்கும் சமதையாக பிரயோகிக்கக்கூடிய அளவுகோல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு அந்த மாகாணத்திலுள்ள தீவுபூரான சேவையாட்கள் மற்றும் உள்ளூராட்சியின் பணிநிலைப் பிரிவுத் தேவைகள் உட்பட்டவற்றை தீர்மானிப்பதற்கான அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கவேண்டும் (வட மாகாண மாகாண சபை மற்றும் வடமத்திய மாகாண முதலமைச்சரின் சமர்ப்பிப்புக்களைப் பார்க்குக)
10. தீவுபூரான சேவையாட்களின் விடுவிப்புமற்றும் இடமாற்றங்கள் என்பன PPSCகளுடன் கலந்தாலோசித்து தேசிய பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவினால் தீர்மானிக்கப்படுகிறது.

11. மத்தியிலும் மாகாணங்களிலும் பொதுவான தொழில்வாண்மை நியமங்களை உறுதிப்படுத்தும் முகமாக PPSCஆனது PSC யுடனும் ஏனைய மாகாணங்களின் PPSCஉடனும் ஒருங்கிணைப்பைக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.
12. தீவுபூரான சேவைகளானவை அரசியலமைப்பில் விதந்துரைக்கப்பட்டவாறாக இலங்கை நிர்வாக சேவை, இலங்கை பொறியியல் சேவை, இலங்கை மருத்துவ உத்தியோகத்தர்கள் சேவை, இலங்கை பொலிஸ் உத்தியோகத்தர்கள் சேவை, இலங்கை விஞ்ஞான உத்தியோகத்தர்கள் மற்றும் இலங்கை கணக்காளர் சேவை போன்ற சில தெரிவுசெய்யப்பட்ட சொற்ப சேவைகளுக்கு வரையறுக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும்.
தற்போதைய தீவுபூரான சேவையானது தொடர்ந்திருக்கவேண்டும் , இந்தச் சேவையைச் சேர்ந்த ஆட்கள் மாகாண நிர்வாக முறைமைக்குள் உள்ளீர்க்கப்படவேண்டும் என்ற கருத்தை குழுவின் உறுப்பினரும் பாராளுமன்ற உறுப்பினருமான கௌரவ திரு. பிமல் ரத்நாயக்க கொண்டிருக்கிறார்.
13. மாகாணங்கள் தமக்கு சொந்தமான மாகாண பொதுச் சேவைகளை உருவாக்குவதற்கும், மாகாணங்கள் அதற்கென ஒதுக்கிக்கொண்ட விடயப்பரப்புகளின் விளைத்திறனான தொழிற்பாட்டுக்குத் தேவையான எல்லா சேவையாட்களையும், அவர்களின் உள்வாங்குகைக்கு முன்பாக அப்பணியாளர்களினால் செய்யப்பட்ட வேலையின் நியதிகளுக்கு குறைவுபடாதவகையில் இருக்கத்தக்கதாக அவர்களை உள்வாங்கிக் கொள்வதற்கும் அதிகாரத்தைக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.
14. PPS பணியாளர்களுக்கு அதில் வேலைவாய்ப்பை பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கோ அல்லது NPS க்கு இடமாற்றப்படுவதற்கோ சந்தர்ப்பம் இருக்கவேண்டும்.
15. ஒவ்வொரு மாகாணத்தினதும் உள்ளூராட்சி சபையுடன் தொடர்புடைய பொது உத்தியோகத்தர்கள் அந்த மாகாணத்தின் மாகாணப் பொதுச் சேவைக்கு சொந்தமானவர்களாக இருக்கமுடியும் அல்லது உள்ளூராட்சி சேவைகளின் தேவைகளைப் பூர்த்திசெய்துகொள்வதற்காக ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் ஒரு பிறிதான உள்ளூராட்சிசேவையை உருவாக்கிக் கொள்ளமுடியும்.
16. LGS இன் பணியாளர்கள் வேலைவாய்ப்பை அதில் நாடுவதற்கு அல்லது PPS இற்கோ NPS இற்கோ இடமாற்றப்படுவதற்கான சந்தர்ப்பத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
17. ஒத்தவகைப்பாட்டையும் தரநிலையையும் கொண்டுள்ள தீவுபூரான சேவையைச் சேர்ந்த பொது உத்தியோகத்தர்கள் எல்லா விடயங்களிலும் சமதையானதாக இருக்கவேண்டும் என்பதுடன், சமதையான அளவு பதிலுபகாரம் செய்யப்படுபவர்களாகவும் இருக்கவேண்டும். எவ்வாறாயினும் மேலதிக ஊக்குவிக்குப்புக்களை மாகாணங்கள் வழங்குவதற்கான உரிமையில் இது பாரபட்சம் செய்யமாட்டாது.
18. மாகாணப் பொதுச்சேவையைச் சேர்ந்த பொது அரசு உத்தியோகத்தர்கள் தொடர்பானவற்றில் உரிய மாகாண சபைகளானவை பிரதியுபகாரங்கள் மற்றும் சேவை நிபந்தனைகளைத் தீர்மானிப்பதற்கான உரிமையைக் கொண்டிருக்கும்.

19. இடமாற்றம் தொடர்பான தேவைப்பாடுகளை தளர்த்திவிடுவதற்காக உரிய PPSCகளின் தற்றுணிப்புக்கு உட்பட்டு ஒருமாகாணத்தின் PPSC ஆல் ஆட்சேர்ப்பு செய்யப்பட்ட ஒவ்வொரு பொது உத்தியோகத்தரும் மாகாணத்திற்கு வெளியிலே இடமாற்றத்தை பெற்றுக்கொள்வதற்கு முன்பாக குறைந்தபட்ச காலப்பகுதிக்கு அம் மாகாணத்தில் சேவையாற்ற வேண்டும்.
20. மாகாணப் பொதுச்சேவையைச் சேர்ந்த துன்புறும்பொதுப் பணியாளர்கள் PPSCயின் தீர்மானங்களுக்கு எதிராக நிர்வாக மேன்முறையீட்டு நியாயசபைக்கு மேன்முறையீடு செய்யமுடியுமென்பதுடன், PPSCயினால் அல்லது அவர்களின் திணைக்களத் தலைவர்களினால் தமது உரிமைகள் மீறப்படுவதற்கு எதிராக நிவர்த்திசெய்கையினை நாடமுடியும். (மத்திய மாகாண முதலமைச்சரின் சமர்ப்பிப்பை பார்க்குக)
21. மாகாண நிர்வாகத்தைக் கையாளுவதற்காக ஒரு மாகாண முகாமைத்துவ சேவை PMS இருக்கவேண்டுமென்பதுடன், PMSஇன் உறுப்பினர்கள் மாகாணங்களுக்கிடையில் இடமாற்றம் செய்யப்படவேண்டும். PMS களின் சேவை நிபந்தனைகளைக் கட்டிக்காட்டும் சேவைக் கையாடானது PSC மற்றும் PPSCகளின் பிரதிநிதிகளை உள்ளடக்கிய கூட்டுக் குழுவால் தயாரிக்கப்பட வேண்டும். மாகாண பொது சேவைகளிடையே விசேடமாக மாகாண முகாமைத்துவ சேவைகளுக்கிடையே பொதுவான நியமங்களைப் பேணிக்கொள்வதற்காக PPSCஆனது ஒரு உச்சகுழுவைக் கொண்டிருக்க வேண்டும்.
22. அதிகாரப் பரவலாக்கமானது செயற்றிறன் மிக்கதாக மாத்திரம் இருக்காமல் இருமை இல்லாமலும் இருக்கவேண்டும். இந்த நோக்கத்திற்காக மாவட்ட நிர்வாகமானது (பரவலாக்கப்பட்ட அதிகாரங்களுடன் தொடர்புபடும் வரையில்) மாகாண நிர்வாகத்தின் அங்கமாகும் வகையில் மீள்கட்டமைக்கப்படல் வேண்டும் என நாம் முன்மொழிகின்றோம்.
23. எனவே, அரசாங்க அதிபர்களும் பிரதேச செயலாளர்களும் அகில இலங்கைச் சேவைக்குரியவர்களாக இருக்கவேண்டும் என்பதுடன் முறையே மேலதிக பிரதம செயலாளர் மற்றும் பிரதிப் பிரதம செயலாளர் தரத்தினைக் கொண்டிருக்கவேண்டும்.
24. மாகாணத்திலுள்ள சகல கிராம சேவை உத்தியோகத்தர்களும் அந்த மாகாணத்தின் மாகாண அரச சேவைக்கு உள்வாங்கப்படல் வேண்டும்.
25. பிரதம செயலாளரும் மாகாண அமைச்சர்களின் செயலாளர்களும் முதலமைச்சர் மற்றும் அமைச்சர்கள் சபையின் ஆலோசனையின் பேரில் ஆளுநரினால் நியமிக்கப்படல் வேண்டும். (மத்திய மாகாண முதலமைச்சரினதும் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சரினதும் தெரிவிப்புரைகளையும் பார்க்க.)
26. ஒவ்வொரு மாகாணமும் மாகாணச் சட்டத்தரணிகள் திணைக்களத்தினையும் மாகாணச் சட்ட வரைஞர் ஒருவரினையும் கொண்டிருக்கவேண்டும். (ஊவா மாகாண முதலமைச்சரினால் ஆலோசனையாக முன்வைக்கப்பட்டது.)

நிபுணத்துவ அபிப்பிராயம்:

மத்தியானது தேசிய/ மத்திய பட்டியல் விடயங்கள் தொடர்பில் செயற்படுவதற்கு மாகாணத்தினுள் அதன் சொந்தப் பணியாளர்களை அல்லது பிரதிநிதிகளைத் தேவைப்படுத்தும் என நிபுணர்களில் சிலர் ஆலோசனை முன்வைத்தனர். இவ்வாறான பிரதிநிதித்துவங்கள் மத்திய அரசாங்கம் அறிக்கையிடும். மத்திய அரசாங்கம் சார்பில் இவ்வாறான தேசிய/ மத்திய பட்டியல் விடயங்கள் தொடர்பில் மாத்திரம் செயற்பட்டு மத்திய அரசாங்கம் அறிக்கையிடும் மாவட்டச் செயலாளர் அவசியமாக இருக்கலாம்.

மாகாண சபைகளுக்கு எதிர்நிலையான மாவட்டச் செயலகத்தினதும் பிரதேச செயலகங்களினதும் வகிபாத்திரம்/ குறிப்பிட்ட விடயங்களில் மாகாண சபைகளினாலும் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகளினாலும் பாராளுமன்றச் சட்டங்கள் அமுல்படுத்தப்படல் கொள்கை அமுலாக்கல் முறை.

மாகாண ஆளுகையானது அரசாங்கத்தின் சகல துறைகளையும் உள்ளடக்கவில்லை. ஆனால், அரசியலமைப்பிற்கான 13வது திருத்தத்தில் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ளவற்றினை மாத்திரம் உள்ளடக்குகின்றது. இதன்காரணமாக, மாகாண ஆளுகையின் தகுதிவாய்ந்த பரப்பின் கீழ் வராத துறைகள் மாகாண மட்டத்தில் வேறான அலுவலகங்களைக் கொண்டுள்ளன. அல்லது முற்று முழுவதும் மாகாண மட்டத்தினை விட்டு விலகி அவற்றின் கிளைகளை மாவட்ட மட்டத்தில் கொண்டுள்ளன. 1992ஆம் ஆண்டின் 58ஆம் இலக்கப் பிரதேச செயலாளர்கள் சட்டம் அதிகாரங்களின் மாற்றத்தின்படி இந்த அதிகாரிகள் மாகாண எல்லையினுள் நிர்வாகச் செயற்பாடுகளை நிறைவேற்றுகின்றனர். ஆனால், இச்செயற்பாடுகளுக்கு மாகாண அதிகார சபைகளின் கட்டுப்பாடோ அல்லது மேற்பார்வையோ இருப்பதில்லை.

அரசியலமைப்பு ரீதியாக முக்கியத்துவம் பெறும் மற்றும் மற்றுமொரு விடயம் உள்ளூராட்சி அடுக்கு அல்லது மட்டம் தொடர்பானதாகும். தேசிய, மாகாண மற்றும் உள்ளூர் மட்டங்களுக்கிடையில் அதிகாரங்களின் விநியோகமானது துல்லியமற்றதாகவும் தெளிவற்றதாகவும் உள்ளது எனவும் நேரடியான நிர்வாக, நிதி மற்றும் அரசியல் மத்தி - உள்ளூர் உறவுகள் மாகாணங்களின் பரவலாக்கத்திற்கான விசேட ஈடுபாட்டிற்குக் குந்தகமானது எனவும் உணரப்பட்டுள்ளது. பிரதேச செயலாளர்கள் (DS) முறைமை இந்தச் சூழ்நிலையினை மேலும் மோசமாக்குகின்றது. இதன்மூலம் மத்திய அரசாங்கமானது மாகாண சபைகளிற்கு வாய்ப்பளிக்காது உள்ளூர் மட்டத்தில் நேரடியாகச் செயற்படுகின்றது.

இலங்கை நிர்வாக முறைமையில் மாவட்டச் செயலகமானது ஓர் இடைநிலை மட்டத்தினை வகிக்கின்றது. இந்த மட்டத்திலான நிர்வாகமானது ஒதுக்கப்பட்ட விடயங்களை நிறைவேற்றுவதுடன் தேசிய நிகழ்ச்சித் திட்டங்களையும் கருத்திட்டங்களையும் ஒருங்கிணைக்கின்றது.

மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து நேரடியாக அதிகாரத்தினைப் பெறும் மாவட்டச் செயலாளர்களும் பிரதேச செயலாளர்களும் மிகவும் சக்தி வாய்ந்தவர்களாக இருப்பதுடன் இதற்குரிய விதத்தில் சமமான பதவிகளை மாகாண சபைகள் மாவட்ட மட்டத்திலும் பிரதேச மட்டத்திலும் கொண்டிருக்கவில்லை.

இந்த இருமை நிர்வாகமானது மிகவும் திருப்தியற்ற முறைமையாக இருப்பதுடன் இது அதிகாரப் பரவலாக்கம் எனும் கருத்தியலைக் கீழறுக்கின்றது. ஒரு புறத்திலே மத்திய அரசாங்கத்தின் கீழ் பிரதேச செயலகங்கள் உள்ளன. மறுபுறத்திலே மாகாண சபைகளின் கீழ் உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள் உள்ளன. அரசியலமைப்பிற்கான 13வது திருத்தத்தில் குறித்துரைக்கப்பட்டுள்ள பரவலாக்கப்பட்டுள்ள விடயங்களுள்

ஒன்றாக இவை மாகாண சபைகளின் மேற்பார்வைக் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் உள்ளன. எவ்வாறாயினும், உள்ளூர் மட்டத்தில் அதிகமான அதிகாரம் இன்னும் மத்திய அரசாங்கத்திடமே உள்ளது.

மத்திய அரசாங்கச் செயற்பாடுகள், மாகாணச் செயற்பாடுகள் குறிப்பிட்ட மட்டத்திற்கு அரசு சார்பற்ற கருத்திட்டங்கள் உள்ளடங்கலாக மாவட்டத்திலே அபிவிருத்திச் செயற்பாடுகளை மாவட்டச் செயலாளர் ஒருங்கிணைக்கின்றார். எனவே, மத்திய மற்றும் மாகாண நிர்வாகங்களின் செயற்பாடுகளை இணைக்கும் ஒருங்கிணைப்பாளர் வகிபாத்திரத்தினை மாவட்டச் செயலாளர் வகிக்கின்றார். மாவட்டச் செயலாளர் பிரதேச செயலகங்களை மேற்பார்வை செய்கின்ற காரணத்தினால், அவற்றின் செயற்பாடுகளின் மீதும் அவர் குறிப்பிட்ட செல்வாக்கினைக் கொண்டுள்ளார்.

யதார்த்தத்தில், மாகாணப் பணியாளர்களில் பெரும்பான்மையானவர்கள் பிரதேச செயலகத்தில் கடமையாற்றுவதுடன் அவர்கள் நிர்வாக ரீதியாக அவர்களின் கட்டுப்பாட்டிலேயே உள்ளனர். மாவட்ட/ பிரதேச செயலாளர்களுக்கும் மாகாண நிர்வாகத்திற்கும் இடையிலான கட்டளை மற்றும் பொறுப்புக்களின் எல்லையானது தெளிவாக வரையறை செய்யப்படவில்லை. இணக்கம்மிக்க உறவாயினும் மிகவும் முரண்படும் உறவாயினும் அது ஈற்றில் தனிநபர்களின் தனிப்பட்ட மனப்பாங்கிலேயே வந்து முடிகின்றது.

மேற்குறிப்பிட்டுள்ள சிக்கல்தன்மை காரணமாக, மாவட்டச் செயலாளர்களும் பிரதேச செயலாளர்களும் மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் முகவரண்மைக் கடமைகளை நிறைவேற்றும் அதேவேளை, அவர்கள் மாகாண நிர்வாகத்தின் கீழ்க் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும் என உறுப்பினர்கள் ஆலோசனைகளை முன்வைத்துள்ளனர். அப்போதுதான் பரவலாக்கம் அர்த்தம்மிக்கதாக இருக்கும்.

அரசாங்கத்திற்குட்பட்ட உறவுகளின் சட்டத்தினுள் மாவட்ட மற்றும் பிரதேச செயலகங்களின் வகிபாத்திரங்களையும் பொறுப்பினையும் வரையறை செய்யுமாறும் அரசாங்கத்தின் மூன்று பரப்புக்களினதும் சேவை விநியோகத்தின் ஒருங்கிணைப்பிற்கெனக் கட்டமைப்புக்களுக்காகவும் செயன்முறைகளுக்காகவும் செயல்விதிகளுக்காகவும் ஏற்பாடுகளை வழங்குமாறு ஆலோசனைகள் முன்வைக்கப்பட்டன.

விதப்புரைகள்

1. அதிகாரப் பரவலாக்கமானது செயற்றிறன் மிக்கதாக மாத்திரம் இருக்காமல் இருமை இல்லாமலும் இருக்கவேண்டும். (வட மாகாண சபையின் தெரிவுப்புரைகளையும் பார்க்க). இந்த நோக்கத்திற்காக, மாவட்ட மற்றும் பிரதேச நிர்வாகமானது மாகாண நிர்வாகத்தின் அங்கமாகும் வகையில் மீள்கட்டமைக்கப்படல் வேண்டும் என நாம் முன்மொழிகின்றோம். மாவட்டச் செயலாளர்களும் பிரதேச செயலாளர்களும் முறையே மேலதிகப் பிரதம செயலாளர்களாகவும் பிரதிப் பிரதம செயலாளர்களாகவும் மீள

நியமிக்கப்படவேண்டும். ஒரு மாகாணத்திலுள்ள சகல கிராம சேவை உத்தியோகத்தர்களும் அந்த மாகாணத்தின் அரச சேவைக்கு உள்வாங்கப்படல் வேண்டும்.

2. மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆளுகைக்குள் வரும் செயற்பாடுகளை நிறைவேற்றுவதற்கு மாகாணத்தின் மாவட்டச் செயலாளர்களையும் பிரதேச செயலாளர்களையும் (முறையே மேலதிகப் பிரதம செயலாளர்கள் எனவும் பிரதிப் பிரதம செயலாளர்கள் எனவும் மீள் நியமனம் செய்யப்பட்ட) கிராம சேவை உத்தியோகத்தர்களையும் இயலுமாக்குவதற்கு அரசியலமைப்பு ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும். உதாரணம்: வாக்காளர் பட்டியல்களைத் தயாரித்தல், தேசிய அடையாள அட்டையினைத் தயாரித்தல். நிலையத்தினால் அவ்வாறு அதிகாரம் பிரித்து வழங்கப்பட்டால்.
3. பிரதேச சபை எல்லைகள் பிரதேச செயலகங்களின் எல்லைகளுடன் அடுத்தடுத்ததாக இருக்கவேண்டும்.

வருமானச் சேகரிப்பு மற்றும் வருமானப் பிரிவிற்கான சூத்திரம்/ வருமான வகைப்பொறுப்புத் தொடர்பில் இருமை அறிக்கையிடல் கொள்கை உருவாக்கம் – தேசிய, மாகாண, மாவட்ட, உள்ளூராட்சி அதிகார சபைகள்.

மாகாணங்களுக்கு அதிகாரங்களைப் பரவலாக்குவதையே 13வது திருத்தம் நோக்கமாகக் கொண்டிருந்தது. ஆனால், இப்பரவலாக்கத்தில் உண்மையான அரசிறைப் பரவலாக்கம் இல்லை. இப்பரவலாக்கமின்றி அதிகாரப் பரவலாக்கம் அர்த்தமற்றதாகும். மேல் மாகாணம் தவிர்ந்த ஏனைய மாகாணங்கள் மிகவும் வரையறுக்கப்பட்ட நிதி வளங்களையே கொண்டுள்ளன. இந்த மாகாணங்கள் அவற்றின் செலவுகளைச் சமாளிப்பதற்கு வருடாந்த அரசாங்க மானியங்களிலேயே தங்கியுள்ளன. 13வது திருத்தம் தொடர்பான பரந்தளவிலான விமர்சனங்கள் மாகாண சபைகளுக்கு நிதி ஒதுக்கீடு செய்வது தொடர்பானவையாகும். ஒதுக்கீடுகள் தர்க்கரீதியாகப் பொருந்தாதவையும் போதாதவையுமாகும்.

உதாரணமாக, 2015ஆம் ஆண்டு வரவு செலவுத்திட்டத்தினை நோக்குகையில், அரசாங்கத்தின் மொத்த மீண்டெழும் செலவினம் ரூபா 1,547,910 மில்லியனாகும். இதில் ஒன்பது மாகாண சபைகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூபா 189,600 மில்லியனாகும். இது மொத்தச் செலவின் 12.24 விழுக்காடாகும். இதேபோன்று மொத்த மூலதனம் ரூபா 1,857,090 மில்லியனாகும். இதில் ஒன்பது மாகாண சபைகளுக்கும் ஒதுக்கப்பட்ட தொகை ரூபா 34,077 மில்லியனாகும். இது மொத்தச் செலவின் 1.83 விழுக்காடாகும்.

மேலும், மூலதனச் செலவு ஒதுக்கீடானது பெருந்தொகைத் தவணைக் கொடுப்பனவாக வழங்கப்படுவதில்லை. மாறாக, ஒவ்வொரு வகைச் செலவிற்குமான தொகை குறித்துரைக்கப்படுகின்றது. மூலதனச் செலவிற்கான ஒதுக்கீடு கூட வகைப்படுத்தப்பட்டுத் தொகையானது குறித்துரைக்கப்படுகின்றது. இது “மாகாணத்திற்கெனக் குறித்துரைக்கப்பட்ட அபிவிருத்தி மானியம்” எனக் குறிப்பிடப்படுகின்றது. உதாரணமாக, சுகாதாரத் திணைக்கள ஒதுக்கீட்டின் கீழ்க் கட்டடத் திருத்தங்களுக்காகச் செலவிடவேண்டிய தொகை கூட அது எந்த மாவட்டத்தில் செலவழிக்கப்பட வேண்டுமோ அதனுடன் சேர்த்துக் குறித்துரைக்கப்படும். அந்த மாவட்டத்தில் எந்த வைத்தியசாலையில் திருத்தம் மேற்கொள்ளப்படல் வேண்டும் என்பதை மட்டும் மாகாண சபை தீர்மானிக்கும்.

வருமானத்தினை மத்திக்கும் மாகாணங்களுக்கிடையிலும் பகிர்வதை நிதி ஆணைக்குழு பரிந்துரைக்கக் கூடியதாக இருக்கவேண்டும். மாறாக, அரசாங்கத்தினால் ஒதுக்கப்படும் பணத்தினை மாகாணங்களுக்கு மத்தியில் பகிர்வதற்காகப் பரிந்துரைப்பதற்கே 13வது திருத்தம் நிதி ஆணைக்குழுவிற்கு ஏற்பாடுகளை வழங்குகின்றது. மாகாண சபைகளுக்குப் பணத்தினை ஒதுக்குவது மத்தியின் ஏக தற்றுணிவாக இருக்கின்றது. இது 13வது திருத்தத்திலுள்ள பிரதான குறைபாடுகளுள் ஒன்றாக இருக்கின்றது.

மேலும், அரசாங்கமானது (ஜனாதிபதி) நிதி ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைகளுக்கு இயைபுறுவதற்கான கடப்பாட்டினைக் கொண்டிருக்கவில்லை.

தனித்துவமான நிறைவேற்று அதிகாரம் மற்றும் சட்டவாக்க அதிகாரத்திற்கு மேலதிகமாக, ஆளுகைச் சபைக்கு அதன் கொள்கைகளையும் நிர்வாகத்தினையும் மேற்கொள்வதற்கு நிதி தேவைப்படுகின்றது. 1987ஆம் ஆண்டின் 42ஆம் இலக்க மாகாண சபைகள் சட்டத்திற்கு அமைவாக ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் ஒதுக்கப்படும் பணமானது, மாகாண நிதியமொன்றில் வைப்புச் செய்யப்படும். மாகாணத்தில் வரிகள் மூலம் சேகரிக்கப்படும் சகல வருமானங்களும் திரட்டிய நிதியிலிருந்து மாகாணத்திற்கு வழங்கப்படும் சகல கடன்களும் இந்த நிதியத்திலேயே வைப்புச் செய்யப்படும்.

மாகாணமொன்றின் மாகாண நிதியின் காப்புப் பொறுப்பாக இருத்தல், அத்தகைய நிதி தொடர்பான பண ரீதியான கொடுப்பனவுகள், அதனோடு தொடர்புடைய ஏனைய விடயங்கள், அல்லது துணையானவைகள் மற்றும் அத்தகைய விடயங்கள் ஆளுநரினால் உருவாக்கப்பட்ட விதிகளினால் ஒழுங்கமைக்கப்படல் வேண்டும்.

குறிப்பிட்ட நிதியாண்டு ஒன்றிற்கான மாகாண நிதி ஒதுக்கத்திற்கான மாகாண நியதிச் சட்டம் சபையில் சமர்ப்பிக்கப்படுவதற்கு முன்னர் ஆளுநரினால் விதப்புரை செய்யப்பட்டிருத்தல் வேண்டும். மற்றும் சபை ஒப்புதல் அளித்ததன் பின்னர் இணக்கம் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும்.

ஆகவே, ஆளுநரின் விதப்புரைகள் இன்றி மாகாண நிதியிலிருந்தான செலவுகளுடன் தொடர்புடைய எத்தகைய நியதிச் சட்டத்தையும் மாகாண சபை நிறைவேற்ற முடியாது. மேலும், ஆளுநரின் இணக்கமின்றி வரிகளை விதித்தல் அல்லது அவற்றை இல்லாதொழித்தல் தொடர்பான எத்தகைய நியதிச் சட்டங்களையும் மாகாண சபை நிறைவேற்ற முடியாது.

எனவே, மாகாண நிதி தொடர்பில் ஆளுநருக்கு பூரணமான கட்டுப்பாடு இருக்கிறது என்பது தெட்டத்தெளிவாகிறது. மாகாண சபைகள் நிதி தொடர்பில் ஆளுநருக்குக் காணப்படுகின்ற தடையற்ற தற்றுணியின் காரணமாக அதிகாரப் பரவலாக்கம் என்ற எண்ணக்கரு மீண்டும் இல்லாதொழிக்கப்பட்டுள்ளது.

13ஆவது திருத்தத்தின் பிரகாரம் வியாபார புரள்வு வரியை சேகரிப்பதற்கான தகுதி மாகாண சபைகளுக்கு உண்டு. அரசாங்கம் சேர்ப்பெறுமதி வரியை அறிமுகப்படுத்தியதன் காரணமாக மாகாண சபைகள் தமது வருமானத்தை இழந்தன.

மாகாண சபைகள் தமது செலவுசார் பொறுப்புகளை முழுமையாக நிறைவேற்றுவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தினால் போதியளவு வளங்கள் மாகாணங்களுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன என்பதை உறுதி செய்வதற்கான வினைத்திறன்மிக்க பொறிமுறையொன்று நடைமுறையில் இருக்கும் பட்சத்தில் மாத்திரமே மத்திய அரசாங்கத்தில் மாகாண சபைகள் தங்கியிருப்பதை நியாயப்படுத்த முடியும்.

மாகாண சபைகள் வருமானம் ஈட்டுவதற்கான ஆற்றல்களை அரசியல் அமைப்பு வரைவுச் சட்டகங்கள் கடுமையாக மட்டுப்படுத்துகின்றன. மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ள மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ள வரி சேகரிப்பு அதிகாரங்களுக்கு மேலதிகமாக, கடன்களைப் பெற்றுக்கொள்ளல், முதலீடுகள், வெளிநாட்டு உதவி மற்றும் முதலீடுகளினால் நிதியிடப்பட்ட நிர்வாக ரீதியான கருத்திட்டங்களையாவது ஆகக் குறைந்தது நாடுதல் ஆகியனவும் மட்டுப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

நிதியிடல் ஏற்பாடுகளில் தாபிக்கப்பட்ட வேறுபாடுகளின் காரணமாக உள்ளூராட்சி மன்ற அமைப்புகளுக்கான நிதி ஏற்பாடுகள் தவிர்க்க முடியாத வகையில் சிக்கல் மிக்கதாகக் காணப்படுகின்றது. 13ஆவது திருத்தத்தின்படி உள்ளூராட்சி அதிகார அமைப்புகளை மேற்பார்வை செய்வது மாகாண சபைகளுக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளது. இருப்பினும், உள்ளூராட்சி அதிகார அமைப்புகளுக்கான நிதி ஒதுக்கீடு மற்றும் நன்கொடைகள் ஆகியன மத்திய அரசாங்கத்திடமே காணப்படுகின்றன. இது மாகாண சபைகளின் வகிபாகத்தை குறைமதிப்பீடு செய்கிறது. மாகாண சபை விடயங்களான முத்திரை வரி, நீதிமன்ற தண்டப்பணம் ஆகிய வருமானங்கள் முழுமையாக உள்ளூராட்சி அதிகார அமைப்புகளினாலே கையாளப்படுகின்றன. ஆனால், அத்தகைய வரிகளையும் தண்டப்பணங்களையும் சேகரிப்பதற்கான அதிகாரம் மாகாண சபைகளிடம் காணப்படுகின்றன.

போதாத அல்லது கொள்கையற்ற நிதியிடல் ஏற்பாடுகளின் சிதைக்கவல்ல தாக்கமானது மாகாண மற்றும் உள்ளூர் மட்ட சேவை விநியோகங்களை ஊறுபடுத்துகின்றன. இதன் காரணமாக அரசியலமைப்பு ரீதியாக தாபிக்கப்பட்ட சனநாயக நிறுவனங்கள் மீதான மக்கள் நம்பிக்கை வீழ்ச்சியடைவதற்கு இவை இட்டுச் செல்கின்றன.

செலவிடுவதற்கு உண்மையில் பொறுப்புள்ள மக்களே வருமானத்தை ஈட்டக்கூடிய மக்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். இதுவே எமது கலந்தாராய்வுகளின் பொழுது நாம் வெளிப்படுத்திய மகுட வாசகமாகும். அவ்வாறு இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் பிரிவுகள் ஏற்படுமென குறிப்பிடப்பட்டது. இதனை நிதி மாயை என பொருளியலாளர்கள் குறிப்பிடுகின்றனர். இது சனநாயக விழுமியங்களை குறைமதிப்பீடு செய்கிறது.

அதிகாரப் பரவலாக்கலின் முழுமையான நன்மைகள் மற்றும் “சமத்துவ பிராந்திய அபிவிருத்தி” பயணத்திற்கான பங்களிப்பு ஆகியவற்றை அடைவதற்கு 13ஆவது திருத்தத்தின் கீழான வடிவமைப்பு, நிதி ரீதியான ஏற்பாடுகள் ஆகியன அனுமதிக்கவில்லை.

இத்தருணத்தில் 2000 ஆகஸ்ட் அரசியலமைப்பு சட்டமூலத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட உருவாக்குதல்களைக் கருத்திற்கொண்டு முழுமையான மீள்வடிவமைத்தல் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டுமென ஆலோசிக்கப்பட்டது.

விதப்புரைகள்

1. அரசாங்கத்தின் ஒவ்வோர் அடுக்கும் மாவட்டம் என்ற கொள்கையானது மத்திய அரசாங்க, மாகாணங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகளை வழிப்படுத்த வேண்டும்.
2. மாகாணங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீட்டிற்காக நிதி ஆணைக்குழுவினால் உருவாக்கப்பட வேண்டிய கட்டாய நெறிமுறைகள் தொடர்பான கோட்பாடுகளானது தெளிவாக அரசியல் அமைப்பு மூலம் எடுத்துரைக்கப்படல் வேண்டும். (வட மாகாண மாகாண சபையினால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட சமர்ப்பணத்தைப் பார்க்க) அரசாங்கத்தின் வருமான சேகரிப்பில் ஆகக் குறைந்தது 40% ஆவது மாகாண சபைகளுக்கு ஒதுக்கப்பட வேண்டுமென அரசியலமைப்பு பரிந்துரை செய்ய வேண்டுமெனக் குழு விதந்துரைக்கிறது; 30% மாகாண சபைகளுக்கு, 10% உள்நூராட்சி அதிகார அமைப்புகளுக்கு (நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம்: இது தொடர்பில் மக்கள் கருத்தறியும் குழுவினால் (ம.க.கு) தெரிவிக்கப்பட்ட விதப்புரைகளில் ஒன்றானது, 18% மற்றும் 7% என வீதங்கள் தொடர்பில் பிரேரிக்கப்பட்டுள்ளது - ம.க.கு அறிக்கை 16.2.7(இ) பரிசீலிக்கப்படல் வேண்டும்.)

நிபுணர் கருத்து

- அரசாங்கத்தின் மூன்று அடுக்குகளுக்கு மத்தியில் தேசிய வருமானம் 'நியாயமான' முறையில் விநியோகிக்கப்படுவதை உறுதிசெய்ய முகமாக நிதி ஆணைக்குழு பின்பற்ற வேண்டிய கட்டாய வழிகாட்டிகள் மாற்றீடாக காணப்படல் வேண்டுமென சில நிபுணர்கள் பிரேரித்தனர்.
- நிதி ஆணைக்குழுவின் தீர்மானங்கள் தொடர்பில் அரசாங்கம் உரிய நடவடிக்கை எடுத்தல் அவசியமாகும். தேசிய நிதி மீதான பாராளுமன்றத்தின் இறுதிக் கட்டுப்பாட்டிற்கு எத்தகைய பங்கத்தையும் இது ஏற்படுத்தக்கூடாது.

(நிதி ஆணைக்குழு இல்லாதொழிக்கப்பட வேண்டுமெனவும், வரவு செலவுத் திட்ட ஒதுக்கீடுகள் நேரடியாக சம்பந்தப்பட்ட மாகாண சபைகளுக்கு நேரடியாக அனுப்பிவைக்கப்பட வேண்டுமெனவும் வட மத்திய மாகாண, கிழக்கு மாகாண, வடமேல் மாகாண முதலமைச்சர்கள் ஆலோசனை தெரவித்தனர்.)

3. மாகாண பிரதிநிதித்துவங்களை ஏற்படுத்தும் முகமாகவும், அதனது விதப்புரைகளை நடைமுறைப்படுத்துவதற்கு ஏற்ற விதத்தில் அதிக அதிகாரங்களைக் கொண்டதாகவும், மாகாணங்களுக்கிடையில் காணப்படுகின்ற பாரிய அளவிலான பொருளாதார, அபிவிருத்தி ஏற்றத்தாழ்வுகளை சமனிலைப்படுத்துவதன் அடிப்படையில் நிறைவேற்றக்கூடியதாக நிதி ஆணைக்குழு மீள் உருவாக்கப்படல் வேண்டும்.
4. மாகாணங்களுக்கும், நிதி ஆணைக்குழுவிற்கும் இடையிலான முறைசார்ந்த பிணைப்புப் பொறிமுறையானது ஆணைக்குழுவின் வேலைகளையும்

விதப்புரைகளையும் மேம்படுத்தும் மற்றும் ஒதுக்கீடுகள் மீது மத்திய அரசாங்கத் திறைசேரிக்குக் காணப்படுகின்ற தற்றுணிபைக் கட்டுப்படுத்தும்.

5. மாகாணங்களுக்கான நிதி ஒதுக்கீடுகள் தேசிய வரவு செலவுத்திட்டத்துடன் சேர்த்து பாராளுமன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டு அதனால் ஒப்புதல் அளிக்கப்படல் வேண்டும்.
6. அரசாங்கத்தின் மூன்று அடுக்குகள் தொடர்பிலான வரிவிதித்தல், வருமானம்சார் அதிகாரங்கள் பற்றி அரசியலமைப்பு தெளிவாக வரையறை செய்தல் வேண்டும். ஏதாவது நிர்வாக ரீதியான சேகரித்தல் பொறிமுறையானது, சம்பந்தப்பட்ட அரசாங்க அடுக்குகளின் நிதி ரீதியான அதிகாரத் தகுதியைக் குறைத்துவிடக்கூடாது. அத்தகைய சேகரித்தல் பொறிமுறை, ஏற்பாடுகள் ஆகியன சம்பந்தப்பட்ட மாகாணங்களின் பங்குகளாக சேர்க்க நிகழுகின்றபொழுது அவை நேரடியாக சம்பந்தப்பட்ட மாகாணத்தில் வரவு வைக்கப்படல் வேண்டும்.
7. தற்போதைய அரசியலமைப்பின் ஒதுக்கிய நிரலிலுள்ள 1ஆவது விடயமான “சுகல விடயங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள்” அகற்றப்பட்டு, தேசிய கொள்கை உருவாக்கத்தின்பொழுது மாகாண பிரதிநிதிகளின் பங்குபற்றுதலுடன் கூடிய கலந்தாராய்வுப் பொறிமுறையை உறுதிப்படுத்தக்கூடிய ஏற்பாடுகள் மேற்கொள்ளப்பட வேண்டும். (மேல் மாகாண முதலமைச்சரும் இதனையொத்த சமர்ப்பணத்தை மேற்கொண்டிருந்தார். வெறுமனே அமைச்சரவைத் தீர்மானங்கள் / சுற்றுநிருபங்கள் ஆகியவற்றின் மூலமாக தேசிய கொள்கைகள் உருவாக்கப்படக்கூடாது என மத்திய மாகாண முதலமைச்சர் சமர்ப்பணத்தை மேற்கொண்டிருந்தார்.)

மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாணங்களுக்கிடையிலான தொடர்புகள் பற்றிய உபகுழு அறிக்கைக்கான அனுபந்தம்

மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாணங்களுக்கிடையிலும் ஆரோக்கியமான தொடர்புகளுக்கு இட்டுச் செல்கின்ற, மத்திய அரசாங்க மாகாண கூறுகளுக்கிடையிலான அதிகாரம் தொடர்பில் தெளிவான வரையறைகள் இருக்கவேண்டுமென்ற நோக்கத்தின் அடிப்படையில், இத்தகைய கருப்பொருள் விடயங்கள் தொடர்பில் வழிப்படுத்தும் குழு விடயங்களைக் கையாள வேண்டிய நிலை காணப்பட்ட பொழுதிலும்கூட, பின்வரும் விடயங்கள் தொடர்பில் விதப்புரைகளை மேற்கொள்வதற்கு குழு தீர்மானித்தது.

- I. ஒருங்கியை நிரல் / ஒதுக்கிய நிரல்
- II. சட்டமும் அதிகாரமும், பொலிஸ் அதிகாரங்கள்
- III. காணி
- IV. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

I. ஒருங்கியை நிரல்

13ஆவது திருத்தத்தின் பிரகாரம் ஒருங்கியை நிரலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள விடயப் பரப்புகள் தொடர்பிலான சட்டவாக்க மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரங்கள் ஒருவர் மற்றவருடன் கலந்தாலோசித்ததன் பின்னர் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும் மாகாணங்களுக்கும் இடையில் பகிரப்படல் வேண்டும். மத்திய அரசாங்கம் சகல விடயங்கள் தொடர்பில் மாகாணங்களுடனும் அதேபோல் மாகாணங்கள் சகல விடயங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கத்துடனும் ஆலோசிக்க வேண்டும். ஆனால், ஒருசில சந்தர்ப்பங்களைத் தவிர, மாகாணம் கையாளுகின்ற ஒருங்கியை விடயங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கம் மாகாணங்களை கலந்தாலோசிக்கவில்லை.

ஒருங்கியை நிரலில் பட்டியலிடப்பட்டுள்ள பெரும்பாலான விடயங்கள் தொடர்பில் மத்திய அரசாங்கம் தனது முழுமையான அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்தலானது, திருத்தத்தில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரப் பரவலாக்கல் எண்ணக்கருவிற்கு மற்றுமொரு பிரதான தடையாகக் காணப்படுகிறது. இரண்டு தசாப்தத்திற்கு மேற்பட்ட அனுபவத்தின் அடிப்படையில் நோக்குகையில் மத்திய அரசாங்கமானது இதனை தனக்குரிய விடயமாகவே பயன்படுத்தியுள்ளது.

மேலும் ஒருங்கியை நிரலில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள பல்வேறு விடயங்கள் 'மாகாணப் பட்டியலில்' உள்ள சட்டபூர்வமான செயற்பாடுகள் எனக் குறிப்பிடப்பட்டன. புனர்வாழ்வு அமைச்சு, சமூக சேவைகள் அமைச்சு, பெண்கள் மற்றும் சிறுவர்கள் அமைச்சு, சுதேச மருத்துவ அமைச்சு, அனர்த்த நிவாரணம் மற்றும் விவசாய அமைச்சு போன்றவை ஒருங்கியை நிரல் மற்றும் தேசிய கொள்கை ஆகிய பாதுகாப்புக் கவசங்களைத் தவிர வேறுவிதமாக இத்தகைய மத்திய அமைச்சுகளின் இருப்பை நியாயப்படுத்த முடியாது. இத்தகைய பல மத்திய அரசாங்க அமைச்சுகள், மாகாண நிர்வாகத்தின் அதிகாரங்களையும் செயற்பாடுகளையும் மீறியுள்ளன.

அதேபோல் “சகல விடயங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பான தேசிய கொள்கை” என்ற கவர்ச்சிகரமான தலைப்புகள் போன்றன மாகாணங்களுக்கு பகிர்ந்தளிக்கப்பட்ட அதிகாரங்கள் தொடர்பில் அதிருப்தியை ஏற்படுத்துவதற்காகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சகல விடயங்கள் மற்றும் செயற்பாடுகள் தொடர்பில் தேசியக் கொள்கை காணப்படுவது கேள்விக்குறியாக உள்ளது.

மாகாண அல்லது உள்ளூர் அதிகார மட்டத்திலான கொள்கைகள் தேவைப்படும் பல விடயங்களும் பணிகளும் காணப்படும். வேறுபாடு, சிறப்பியல்புகள் ஆகியவற்றிற்கு மதிப்பளிப்பதே சட்டவாக்க மற்றும் நிறைவேற்று அதிகாரப் பகிர்வின் நோக்கங்களில் ஒன்றாகும்; ‘தேசியக்கொள்கை’ எனும் அடிப்படையின்கீழ் இவை இழக்கச் செய்யப்படக்கூடாது.

“நிரல் 1 அல்லது நிரல் 111 (மாகாணசபை நிரல், ஒருங்கியை நிரல்) இல் குறித்துரைக்கப்படாத எல்லா விடயங்களும் பணிகளும்” மத்திய அரசாங்கத்தின் விடயம் சார்ந்தவை எனும் ஒதுக்கிய நிரலில் உள்ள விடயம் தொடர்பாக விசனம் தெரிவிக்கப்பட்டது. இது மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஏற்புடையதல்லாத அனுகூலத்தை வழங்கியுள்ளதாக சுட்டிக்காட்டப்பட்டது.

விதப்புரை

எனவே, ஒருங்கியை நிரல் நீக்கப்பட்டு விடயங்கள் சம்பந்தப்பட்ட நிரலில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்டுள்ளது என குழு சிபார்சு செய்கிறது.

“சகல விடயங்கள், பணிகள் ஆகியவற்றின் மீதான தேசியக்கொள்கை “ எனும் அத்தியாயத் தலைப்பு ஒதுக்கிய நிரலில் இருந்து நீக்கப்படவேண்டுமெனவும் குழு சிபார்சு செய்கிறது.

ஏதேனும் நிரலில் (மாகாணசபை மற்றும் ஒதுக்கிய நிரல்கள்) குறித்துரைக்கப்படாத சகல விடயங்களும் பணிகளும் மாகாணத்தின் விடயம் சார்ந்தவையாக இருத்தல் வேண்டும்.

ii. சட்டமும் ஒழுங்கும் மற்றும் பொலிஸ் அதிகாரங்கள்

மாகாணசபை நிரல் மற்றும் தற்போதைய அரசியலமைப்பின் பின்னிணைப்பு 1 இல் காட்டப்பட்டவாறான சட்டமும் ஒழுங்கும் மற்றும் பொலிஸ் தொடர்பான அதிகாரங்களை வழங்குவதற்கு அவசியமான நிருவாக ஒழுங்குகளை மேற்கொள்வதற்குத் தவறியமை பற்றி கலந்தாராய்வுகளின்போது அநேகரால் எழுப்பப்பட்டது.

விதப்புரை

இவ்விடயம் தொடர்பாக பின்வரும் சிபார்சுகளை நாங்கள் மேற்கொள்ள விரும்புகிறோம்.

சட்டமும் ஒழுங்கும் மாகாணத்தின் விடயமாக இருக்கவேண்டியுள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்தில் உள்ளது போல் சுயாதீன மாகாண பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் (PPC) மூலமாக பொலிஸ் நிருவாகம் இருக்கவேண்டும். சுயாதீன மாகாண பொலிஸ்

ஆணைக்குழு நிருவாக விடயங்களில் தேசிய பொலிஸ் ஆணைக்குழுவின் அன்னியோனியமாக ஒத்துழைத்துப் பணியாற்றும் மாகாணத்தில் உள்ள குற்றவாளிகளுக்கு எதிராக வழக்குத் தொடுப்பதற்கு சுயாதீனமான மாகாண வழக்குத் தொடுநர் தலைமையதிபதி காணப்படவேண்டும்.

iii. காணி

மக்களின் கரிசனைகள் மற்றும் அபிலாசைகள் பற்றி குரல்தரவல்ல மாகாண அதிகாரத்தின்பால் மாகாணத்தில் உள்ள அரசு காணிகள் மீதான உரிமை இருக்கவேண்டுமென கலந்தாராய்வுகளின்போது கூறப்பட்டது.

காணியின் அல்லது மீதான உரிமைகள், காணி உரிமைக்கால மாற்றம் மற்றும் காணியைப் பராதீனப்படுத்தல், காணிப்பயன்பாடு, காணி நிர்ணயம் மற்றும் காணிச் சீர்திருத்தம் ஆகியன மாகாணத்தின் விடயம் சார்ந்தது என தற்போதைய அரசியலமைப்பில் உள்ள மாகாண சபை நிரலின் 18 ஆவது விடயம் கூறுகின்றபோதிலும், பின்னிணைப்பு 11 அதன் உரிமையை பாரிய அளவில் மட்டுப்படுத்துவதுடன் காணி ஏற்பாட்டிற்கான இறுதி இசைவு உட்பட பல விடயங்கள் பற்றி தீர்மானம் மேற்கொள்வதற்கென மத்திய அரசுக்கு அதிகாரத்தையும் வழங்குகிறது.

மாகாண சபை நிரல் மற்றும் (ஆறுகள், நீர்வழிகள் ஆகியவற்றுடனான) ஒதுக்கிய நிரலில் சொல்லப்பட்டவாறு காணி தொடர்பாக அரசியலமைப்பில் தெளிவின்மை காணப்பட்டதாகவும் கூறப்பட்டது.

விதப்புரை

மேற்சொல்லப்பட்டதன் காரணமாக மாகாணத்தில் உள்ள அரசு காணி மாகாணத்தின் சட்டவாக்க மற்றும் நிறைவேற்று அமைப்புகளினால் கையாளப்படவேண்டிய விடயமாக இருத்தல்வேண்டுமென சிபார்சு செய்வதற்கு நாங்கள் விரும்புகிறோம். எனினும், ஒதுக்கிய நிரலில் குறித்துரைக்கப்பட்டவாறு மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்ட ரீதியான பாவனைக்காக ஏதேனும் அரசு காணித்துண்டொன்றை விடுவிக்குமாறு மாகாண நிறைவேற்றுத்துறை அதிகாரியைக் கோரும் அதிகாரம் மத்திய அரசாங்கத்திடம் இருத்தல் வேண்டுமென்பதுடன் அந்த நோக்கத்திற்காக அம்மாகாணத்தில் உள்ள அத்தகைய அளவிலான அரசு காணியை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு விடுவிப்பது மாகாண நிறைவேற்றுத்துறையின் கடமையாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

எனினும், அதன் ஆள்புலத்தினுள் உள்ள அரசு காணியை உபயோகிக்கையில் காட்டுப் பிரதேசம், சந்ததியினருக்கிடையிலான ஒப்புரவு, கமத்தொழில் ரீதியாக நிலைத்து நிற்கும் தன்மை, காணி துண்டாடுதல், காணியற்ற நிலைமை ஆகிய இதர விடயங்களைக் கருத்திற்கொண்டு, முறையான பயன்பாட்டு நடவடிக்கைகள் தொடர்பாக காணி ஆணையாலரால் வழங்கப்பட்ட கொள்கை வழிகாட்டல்களுக்கு மாகாணசபை இணங்கியொழுகவேண்டும்.

அந்த மாகாணப் பிரதிநிதிகளின் இணக்கப்பாடின்றி ஏதேனும் மாகாணத்தின் மீது அத்தகைய நிறுவனத்தின் தீர்மானம் அத்துமீறத் திணிக்கப்படமுடியாது என்ற

வழிமுறையில் அத்தகைய நிறுவனத்தின் தத்துவங்களையும் கடமைகளையும் முறைப்படுத்தி மாகாணங்களைப் போன்று மத்திய அரசாங்கத்தின் விருப்புகளையும் பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும் சம அளவிலான உறுப்பினர்களை அரசாங்க காணி ஆணைக்குழு கொண்டிருக்கவேண்டும். மேலும், நடைமுறையில் உள்ள பாராளுமன்றச் சட்டங்களின் (உ+ம் : மகாவலிச் சட்டம், நகர அபிவிருத்தி அதிகாரசபைச் சட்டம், காட்டுக் கட்டளைச் சட்டம், சுற்றுலாத்துறைச் சட்டம் போன்றவை) கீழ் ஏதேனும் அரசகாணியை பிரகடனம் செய்தல் அல்லது சுவீகரித்தலை சம்பந்தப்பட்ட மாகாண சபையின் உடன்பாட்டுடன் மட்டுமே மேற்கொள்ளலாம். அதேவாசகம் மாகாணங்களுக்கு இடையேயான நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் தொடர்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவேண்டும்.

iv. அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம்

விதப்புதைகள்

மாகாண சபைகளால் நிறைவேற்றப்படும் நியதிச் சட்டங்கள் மற்றும் நிதிசார்ந்த தாக்கங்களைக் கொண்டுள்ள நியதிச் சட்டங்களைச் சமர்ப்பிப்பதற்குத் தேவைப்படும் ஆளுநரின் சிபார்சுடானான இசைவு தொடர்பில் ஆளுநரின் தத்துவத்தை நீக்குவதற்கு குழு சிபார்சு செய்துள்ளமையால், மாகாணசபைகளினால் நிறைவேற்றப்படும் நியதிச் சட்டங்களின் நீதிமுறை முன்மீளாய்வு மற்றும் நீதிமுறை பின் மீளாய்வுக்காகவும், மத்திய அரசாங்கம் மற்றும் மாகாணங்களுக்கிடையிலும் மாகாணங்களுக்கு மத்தியிலும் தமது நிறைவேற்றுப் பணிகள் தொடர்பாக ஏற்படும் ஏதேனும் பிணக்குகளைத் தீர்த்துவைப்பதற்காகவும் அரசியலமைப்பு நீதிமன்றம் அங்கு தாபிக்கப்படவேண்டுமெனக் குழு கருதுகிறது.

அரசியலமைப்பு நீதிமன்றத்தின் ஆக்க அமைவு நாட்டின் பல்லினப் பண்புகளின் நியாயமான பிரதிநிதித்துவத்தை அரசியலமைப்பு ரீதியாக உறுதிப்படுத்தவேண்மென சிபார்சு செய்யப்பட்டுள்ளது. இதேநிலைமை நாட்டின் உயர்நீதிமன்றம் தொடர்பிலும் காணப்படல் வேண்டும்.

பின்னிணைப்பு
மத்திய அரசாங்கத்துக்கும் மாகாணங்களுக்கும்மிடையிலான
தொடர்புகள் பற்றிய உப-குழு

குழு உறுப்பினர்கள்

1. கௌரவ தருமலிங்கம் சித்தார்த்தன், பா.உ. (தவிசாளர்)
2. கௌரவ டிலான் பெரேரா, பா.உ.
3. கௌரவ எச்.எம்.எம். ஹர்ஸ், பா.உ.
4. கௌரவ டலஸ் அழஹப்பெரும, பா.உ. (உபகுழுவிருந்து இராஜினாமா செய்துள்ளார்.)
5. கௌரவ பிமல் ரத்நாயக்க, பா.உ.
6. கௌரவ விதுற விக்ரமநாயக்க, பா.உ.
7. கௌரவ மயில்வாகனம் திலகராஜா பா.உ.
8. கௌரவ சனத் நிசாந்த பெரேரா, பா.உ.
9. கௌரவ எஸ்.எம். மரிக்கார், பா.உ.
10. கௌரவ (திருமதி) ரோஹினி குமாரி விஜேரத்ன, பா.உ.
11. கௌரவ விஜேபால ஹெட்டியாரச்சி, பா.உ.

குழு நிபுணர்கள்

1. பேராசிரியர் ஏ.எம். நவரட்ண பண்டார
2. திரு. என். செல்வகுமரன்
3. திரு. எஸ். தவராஜா
4. திரு. பாலித அபேவர்தன
5. திரு. அசோக குணவர்தன
6. திரு. வின்ஸ்ரன் பதிராஜா
7. திரு. லால் விஜேநாயக்க
8. MS. சமிந்றி சபறமது
9. திரு. சுரேன் பர்னாந்து

குழுக்கூட்டங்களில் பங்கேற்பதற்கு அழைக்கப்பட்டவர்கள்:

1. கௌரவ (கலாநிதி) ஜயம்பதி விக்ரமரத்ன, பா.உ.
2. கௌரவ வீ.எஸ். இராதாகிருஷ்ணன், பா.உ., கல்வி இராஜாங்க அமைச்சர், மலையக மக்கள் முன்னணித் தலைவர்
3. பேராசிரியர் சுரி ரத்னபால, அவுஸ்திரேலிய சட்ட மறுசீரமைப்பு ஆணைக்குழு (ALRC) உறுப்பினர்
4. திரு. ஒஸ்ரின் பர்னாந்து, ஆளுநர், கிழக்கு மாகாண சபை
5. திரு. எம்.பி. ஜயசிங்ஹ, ஆளுநர், ஊவா மாகாண சபை
6. திரு. கே.சி. லோகேஸ்வரன், ஆளுநர், மேல்மாகாண சபை
7. கௌரவ பெசல ஜயரத்ன, முதலமைச்சர், வட மத்திய மாகாண சபை
8. கௌரவ இசுறு தேவபிரிய, முதலமைச்சர், மேல் மாகாண சபை
9. கௌரவ ரி. குருகுலராசா, கல்வி அமைச்சர், வட மாகாண சபை
10. கௌரவ எஸ். தவராசா, எதிர்க்கட்சித் தலைவர், வட மாகாண சபை
11. கௌரவ (திருமதி) ரேனகா ஹேரத், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், மத்திய மாகாண சபை
12. கௌரவ ஆர்.எம். ரத்நாயக்க, எதிர்க்கட்சித் தலைவர், ஊவா மாகாண சபை

13. கௌரவ எஸ்.பி. பிரசன்ன சமால் சேனரத், எதிர்க்கட்சித் தலைவர், வடமேல் மாகாண சபை
14. திரு. சோமவீர சந்திரசிற்றி, உப தலைவர், மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி
15. திரு. ஜி.வி.டி. திலகசிற்றி, பிரதிச் செயலாளர், சனநாயக இடது சாரி முன்னணி
16. திரு. சரத் ரணசிங்ஹ, உதவிச் செயலாளர், சனநாயக இடதுசாரி முன்னணி

REPORT OF THE SUB-COMMITTEE ON CENTRE-PERIPHERY RELATIONS

Preface

Consequent to the appointment of the sub-Committee consisting of 11 members, including the Chairman, the sub-Committee met seven Times on 27th May 2016, 9th June 2016, 23rd June 2016, 8th July 2016, 21st July 2016, 11th August 2016 and 24th August 2016.

The sub-Committee at its first meeting decided to appoint Mr. N. Selvakkumaran, Mr. S. Thavarajah, Mr. Palitha Abeyarathna and Mr. S. Vijesandiran as experts to assist the Committee, subject to approval by the Steering Committee. The sub-committee also decided to invite Governors, Chief Ministers, Leaders of Opposition of the Provincial Councils and other selected invitees to make their submissions. Subsequently the Steering Committee assigned Mr. N. Selvakkumaran, Prof. Navaratne Bandara, Ms. Chamindry Saparamadu, Mr. Asoka Gunawardane, Mr. Winston Pathiraj, Mr. Lal Wijenayake and Mr. Suren Fernando also as experts, to assist the sub-Committee.

At the second meeting held on 23rd June 2016, Hon. (Dr.) Jayampathy Wickramaratne, MP inter-alia explained the scope of the sub-Committee. He explained that the Steering Committee of the Constitutional Assembly recommended that a subcommittee on Centre-Periphery Relations to deal with the relationship between National Government as well as the Provincial Councils and Local Government Authorities.

The sub-Committee initially decided the following subject areas for its consideration:

1. Local Authorities: Powers and Functions and Grama Rajya Concepts.
2. Provincial Executive / Executive Committee System.
3. Powers of the Governor and his/ඇල role in Legislation.
4. Independent Public Service Commission / Administrative structures of the provinces.
5. Role of the District Secretariat and the Divisional Secretariats vis-a-vis the Provincial Councils / Implementation of Parliamentary Laws on Specified Subjects by the Provincial Councils and Local Authorities / Manner of Implementation of policy
6. Revenue collection and the Formulae for Division of Revenue / Dual Reporting in terms of Revenue Accountability / Policy Making -National, Provincial, District, Local Authorities.

However, after receiving submissions, it was decided that the sub-committee should also consider the following areas:

- I. Concurrent List / Reserved List
- II. Law and Order and Police Powers

III. Land

IV. Constitutional Court

The names of the sub-committee members and experts and invitees, who were present during sittings of the sub-committee are given in the Annexure to this report.

Members of the Committee Hon. Mr. Vidura Wickramanayaka M.P and Mr. Sanath Nishantha Perera, M.P. informed the Committee that written submission was made to the Steering Committee by group of MPs that represent them also, and they wanted two weeks time to respond to the draft report of the Committee circulated to the members on 11.08.2016. However since we have to submit this report before the 30th of August, we could not wait for their response. We suggested them to make their observation through their representatives direct to the Steering Committee.

Mr. Bimal Rathnayake, M.P., and Committee member also informed that his party, the JVP, would be submitting a report to the Steering Committee. However, a divergent view expressed by him with regard to one recommendation in the report is given as an alternate view in that section. (Recommendation 12 under Independent Public Service Commission / Administrative Structures of the Provinces in Page 18.).

Subject to the above, there is general consensus amongst the Committee members on the recommendations given under various subject headings in the succeeding chapters. Opinion of Expert Members are given along with some recommendations in italic, which is only an 'Expert Opinion' and can't be considered as part of the recommendations of the Committee.

The reporting format followed in the report is that under each subject area headings we have first tried to elucidate the subject beside the views expressed by the members, experts and invitees who made oral and written submissions and thereafter our recommendations are constructed based on the rationale of the merits of the facts. We have also taken serious note of the "Report of the Public Representations Committee on Constitutional Reform" in arriving at our recommendations and wherever necessary cross reference is given.

We have rushed through this report due to time constraints, and any omissions and typographical errors are regretted.

D. Sithadthan

Chairman-Sub Committee on Centre-Periphery Relations

Introduction

The definition and scope of the phrase 'Centre-Periphery Relations' has been challenging. Additionally, the sub-committee noted that there would be an overlap with the subject area of the sub-committee on Finance and the sub-committee on Public Services. Further, subjects such as Law & Order and Police Powers, and Land, though under the purview of the Steering Committee, has implications for Centre-Periphery Relations.

The question of centre-periphery relations arises only when the power is distributed between different tiers of Government. The devolution of power is to identify and allocate the subjects between different layers of units and to set the limits for the exercise of legislative, executive, judicial and fiscal powers between the centre and the different peripheral units. Clearly defined allocation of subjects, and limits on the exercise of power by the different tiers of government, are essential to understand centre-periphery relations unmistakably.

In the context of the present constitutional arrangement in our country, with the establishment of provincial councils in 1988, the three layers of governance came into existence. The important aspect is the constituent nature of each one of these layers and the relationship between them and with the centre.

Experts and other invitees who made submissions before the Committee had cited many provisions in the constitution, particularly in the 13th Amendment to the Constitution and the relevant Acts of Parliament, as the bottleneck for the smooth functioning of the Provincial councils in the country. The nature of the constitution, the concurrent list, the national policy in the reserved list, the power of the Governor and the fiscal control by the centre have been cited as some of the main causes for the lack of proper functioning and healthy relations between the centre and the provinces. The Chairman, few Committee members and invitees have referred to the unitary character of the constitution also as an impediment for the effective functioning of the Provincial Councils. The present constitutional framework, it was pointed out, gives undue advantage to the centre in centre-periphery relations. The 28 years of devolution experience in our country, as elaborated by most of the Chief Ministers and the Leaders of Opposition of the provinces, have endorsed the need for a revision of the system.

The Local Authorities have executive powers as defined in the respective Acts of Parliament. But their power to make by-laws within their sphere of authority was previously subject to approval by Parliament, and presently subject to approval by the Provincial Council. The authority to collect major component of their revenues such as stamp duty and court fines on provincial subjects, which are exclusively meant for the Local Authorities, is with the Provincial Council. Provincial Councils Are constitutionally empowered to supervise the administration of the local bodies, including the power to dissolve them after quasi-judicial inquires. The

Committee was able to derive that though there are three levels of Government, the Centre, the Provincial Councils, and the Local Authorities and they are given some authority on specific subject areas, each layer is subject to the authority and subjugation of the next higher layer. The centre-periphery relationship in this context is akin to a hierarchical pyramid structure liaison, rather than an interrelationship between distinct spheres of authority. The concept of Grama Rajya or that the power should be exercised at the lowest possible level as another layer of the peripheral unit was also suggested. This suggestion was based on the principle of subsidiarity i.e. whatever the lowest level of governing institution can handle should be left with that body or unit and the rest should go to the next tier and so on. This notion is contrary to the present model of transferring the political power from the centre to sub-national units. In such a system the relationship between the different spheres of authority would be more affable. Having considered all the above factors from diverse view points and in different dimensions, the Committee has endeavoured to come out with its recommendations on centre-periphery relations with general consensus amongst its members as detailed in the following chapters.

Local Authorities: Powers and Functions

1. Local Authorities

Most of the members of the sub-committee as well as the submissions made before the sub-committee, expressed the view that Local Authorities should be strengthened. People expect more from Local Authorities than what they presently deliver. There was also a submission which requested that there should be smaller local authority units with greater authority and with people's participation.

Relationship of Local Authorities with the centre, both, represented at the sub-national level by the Divisional Secretary and at the Centre by the Central Ministry, are direct and not mediated by the Provincial Administration i.e., through Commissioner of Local Government. This current arrangement not only undermines the integrity of the Local Authorities but also undermines the role and function of the Provincial Council.

If Local Authorities constitutes a third tier of Governance, then they should have authority over their subject areas and they should have the fiscal authority to collect taxes, to meet with their expenditure. The different types of local authorities, with varying powers and functions, may be provided for by law.

In a multi-ethnic country like Sri Lanka, the Local Authorities provide opportunity for different communities to exercise political authority in areas where they live predominantly. For example the Muslims are a majority in Local Authorities in Mussali, Beruwala and Akurana; the Malayaha Tamils in Pradeshiya Sabhas in Lahugala and Panwila, there is a Sinhala majority Pradeshiya Sabha in Pottuvil; a Tamil majority Pradeshiya Sabha in Kalmunai and a Sinhala majority Pradeshiya Sabha in Vavuniya. All these amply demonstrates that smaller units of political authorities provides opportunities for minority communities living in enclaves to administer their own affairs.

Financial provision for local government bodies has also become unduly complicated because of the variation in established funding arrangements. It was pointed out that the Provincial List clearly provides for provincial supervision over local government authorities, but that the financing conditionality of the centre has the effect of undermining the provincial role.

The Divisional Secretariat as an institution parallel to the elected Local Authorities, with a wider range of functions, detracts from the stature of Local Authorities in the eyes of the people.

Inadequate fund raising capacity, inevitably results in Local Authorities being dependent on Central budgetary allocations, departmental funding and allocations from central MPs and provincial councillors. Divisional Secretariat is the central hub at divisional level by linking service delivery chain of central and provincial governments. Divisional secretariats have more resources and skilled human

resources in comparison to local authorities. Service delivery and social support payments are made through divisional secretariats, side- lining the local authorities.

The present Local Government system does not fully incorporate human settlement in the estate sector and the estate population are unable to access the services of the Local Authorities in their areas.

Recommendations

1. Recognize Local Authorities as the third tier of Government functioning under the provincial council.
2. Devolve more power and authority to the Local Authorities. The principle of subsidiarity should be applied i.e. whatever could be handled by the lowest tier should be vested in it.
3. In addition to subjects that are already being administered by the Local Authorities subjects such as preschools, distribution of electricity and water supply and social services could be devolved. The Constitution should recognise a separate Local Government List, specifying subjects devolved to Local Government (including those in respect of which only the Administrative functions are devolved). (Recommendation 9.2.2 (iv)(c) of the PRC Report refers to a Local Government list.)
4. Local Authorities should be constitutionally empowered to handle some of the agency functions or act as an implementing agency of the Centre and Provincial Councils laws and statutes. Eg. Environmental laws, Coast Conservation, Samurdhi programmes, Mining, Preschools etc.
5. The Local Authorities should have adequate independence including adequate financial resources to meet with their expenditure and it should be guaranteed by the constitution. Thus, while receiving grants for special projects, they should also be empowered to collect their own revenue. If a centralized tax collection system is considered more feasible, then the Provincial Councils could handle it, while ensuring that the funds are immediately transferred to the respective Local Authorities.
6. While the centre can prescribe uniformity with regard to the constitution, election, form, structure and powers of the Local Authorities, upgrading of Local Authority institutions in accordance with the national standard should be within the powers of the Provincial Councils.
7. A law may be enacted codifying existing Local Authorities Ordinances and Acts of Parliament providing for criteria of different types of Local Authorities, preferably two types, and their varying powers and functions. The criteria should be need based and include *inter-alia* population, land area, available infrastructure etc. Smaller units of Local Authorities would be more effective.
8. A “Boundary Commission” is suggested not only to redefine the Local Authorities boundaries according to set uniform criteria but also to redefine

the administrative boundaries of GN and DS divisions in line with uniformity and also to ensure that the Pradeshiya Sabha boundaries are coterminous with the boundaries of Divisional Secretariats.

9. The human settlement in the estate sector should be declared as part of the village system and as part of the Local Authorities. The Pradeshiya Sabha Act No. 15 of 1987, particularly sections 2(1), 33, 19(xiv), 19 (xxii) and 134(4), need to be repealed. (See section 10.2, page 80 of PRC report.)
10. To establish Grama Rajya as an independent community level body to advise, assist and coordinate in development and other activities with the Local Authorities. (A report on Grama Rajya is given below.)

2. Grama Rajya Concept

The concept that public consultation and engagement should be encouraged was considered during our deliberations.

The Grama Rajya model could ensure direct participation by the people in the decision making process. This is perceived as a means to overcome the malfunctioning bureaucratic governance and the rampant corruption in the local bodies. This will also provide opportunity for active and direct participation by ethnic, religious and other minority groups living in pockets of enclaves, in the affairs of the peripheral development and other activities.

There is a perception that development activities of the villages are initiated, planned and executed by politicians and bureaucrats at District, Provincial and Centre Ministry level without any consultation or participation of the people of that area. Grama Rajya could assist, advise and monitor the activities of Local Authorities, Provincial Councils and the National Government.

Recommendations

1. Statutorily established Grama Rajya institutions at village level, comprising three or four Grama Niladhari divisions. It could function as stimuli for the actions of the Local Authorities by assisting, advising and monitoring their activities. Grama Rajya institutions may also make recommendation with regard to development activities. (See PRC Report, recommendation 10.2, page 80)
2. The Constitution should provide for Parliament to enact laws (as aforesaid) towards establishing Grama Rajya institutions for the aforesaid purposes.
3. While the framework relating to the Grama Rajya institutions could be set up by national law, such law should not undermine the Provincial Councils and Local Government institutions.

Provincial Executive / Executive Committee System

Although the members of provincial council vote according to party lines whenever the budgets are passed, a large majority of statutes are passed unanimously. There is an atmosphere of cohesion amongst the members at Provincial Councils. Hence, suggestions were made that multiparty executive system is ideally suited for Provincial Executive.

The main restraints for a meaningful devolution through the provincial council system, it was submitted, is that the Thirteenth Amendment operates under a restrictive framework; constitutional ambiguity on the exercise of legislative and executive authority over the assigned subjects to the provinces; powerful executive presidency (up to 19th Amendment) that centralises executive authority; and limited fiscal authority. The unitary character of the constitution was also an impediment according to the views expressed by the Chairman, few Committee members and invitees.

Although the Provincial Councils annually pass a budget which is mandatory, except one or two provincial councils including the Western Provincial Council, all other councils merely approve the appropriation of the Provincial Specific Development Fund, issued by the treasury with specific instructions; Criteria Based Grants, circular instructions govern the manner in which the monies can be expended; and allocation for recurrent expenditure contains explicit details. The provinces have very little discretion to decide as to how these grants could be spent.

In such a centrally controlled provincial council system with restricted legislative, executive and fiscal authority, passing of statutes unanimously cannot be construed as cohesion. It may be a sign of solidarity against powerlessness.

A vibrant democratic system of governance is a prerequisite for the effective functioning of a province that exercises distinct legislative and executive authority in a real power sharing arrangement.

A healthy opposition is essential for the sound working of democracy. It implies that unless there is a vigilant opposition, constantly on the alert and ever watchful of the activities of the governing body's policies, programmes and actions, the governing body would tend to get lethargic and indolent. When there is an active opposition, ever ready to expose the wrongs committed by the governing body, and brings to light its acts of omission and commission, the governing body can hardly afford to be slack and negligent in the performance of its duty, which is to provide an efficient and sound service delivery to its citizens.

Sri Lanka has had experience with an Executive Committee system of governance from 1931 up to the time of independence. The Soulbury commission, which gave us the first post-independent constitution, has rejected this form of governance for reasons detailed in the preceding paragraphs.

Recommendations

1. In view of the above facts, the Committee does not recommend a mandatory multiparty system (i.e. Board of Ministers). This is especially as such a system would tend to undermine the devolved power and also as such a system is not envisaged for the Centre. (Few members of the PRC have recommended multiparty executives in the provinces. - Recommendation 7.1.2, page 34 of PRC report)

Expert Opinion: If provision is made permitting multiparty systems (in the event that a unity government is formed at the provincial level), the Constitution may also permit a few additional Ministers to be appointed.

2. However, the multiparty committee system (modelled after that established in Parliament) should be strengthened to enable oversight functions, which are not restricted to a mere consultative role.

Powers of the Governor and His Role in Legislation

The sub-committee was in agreement with the consensual views of the Chief Ministers and Leaders of the Oppositions of Provincial Councils who made submissions that the present powers of the Governors are excessive and should be curtailed.

The Thirteenth Amendment and the Provincial Councils Act No. 42 of 1987 vests a multitude of powers to the unelected Governor to intervene, control and regulate the executive and legislative functions of the provinces. The position of the Governor with such powers represents central dominance in the province over legislative and executive power. This form and structure of devolution of power undermines the purpose, objective and authority of devolution in respect of its legislative and executive functions.

The Provincial Councils Act vests the Governor with powers of appointment, transfer, dismissal and disciplinary control of officers of the Provincial Public Service of the provinces. It also enables the Governor to provide for and determine all matters relating to officers of the Provincial Public Service, including the formulation of schemes of recruitment, codes of conduct for such officers, the principles to be followed in making promotions and transfers and the procedure for the exercise and the delegation of the powers to the Provincial Public Service.

Article 154C of the 13th Amendment provides that the Governor shall exercise executive power 'either directly or through the Board of Ministers or through officers subordinate to him'. The term 'officers subordinate to him' refers to the officers/members of the Provincial Public Service. Thus, it could be seen that the Provincial Executive does not even have any power over its public officers who are expected to implement the decisions of the Board of Ministers. They are obliged to comply with directives of the Governor and as such, they cannot be expected to be loyal to the Provincial Executive.

Article 154F of the 13th Amendment provides that the function of the Chief Minister and the Board of Ministers is 'to aid and advice' the Provincial Governor in the exercise of his functions. Besides the Governor shall, in the exercise of his functions, act in accordance with such advice, except in circumstances where he is by or under the Constitution required to exercise his discretion. In the event that a dispute arises as to whether any matter is or is not a matter in respect of which the Governor could act in his discretion, the decision of the Governor shall be final and the validity of such decision cannot be called in question in any Court.

Moreover, a statute cannot be even introduced into the Provincial Council for its consideration without the recommendation of the Governor, if such statute has 12 financial implications. There can hardly be any statute that could be categorized as not having a financial implication.

Every statute made by a Provincial Council shall come into force only after that statute receives the assent of the Governor. The Governor can return the statutes to the Provincial Council without assent but recommending reconsideration on the ground that one or more of the provisions are inconsistent with the Constitution. The President at the national level does not have this power with regard to the enactment of laws by Parliament. Why this at the provincial level?

If the Provincial Council enacts the statute without incorporating the recommendations of the Governor and sends it back for his assent, it is not compulsory for the Governor to grant his assent. If he does not agree with the statute, the Governor has to forward it to the President to refer it to the Supreme Court for a determination on the constitutionality of the statute. However, the 13th Amendment did not provide a time limit within which the President should forward it to the Supreme Court for its determination. As a result, whenever the Governors were of opinion that certain provisions of the statutes were inconsistent with the constitution; such statutes have not been subjected to the procedure for the determination of constitutionality as laid down in the constitution.

In addition to the statutory empowerment of the Governors in the exercise of their functions, certain Governors have gone beyond the statutory limits in their attitude. They have taken up the position that they were the representatives of the President and this position places ultimate provincial authority and power in the hands of the centrally appointed executive, thus undermining provincial autonomy and accountability.

The whole question of the role and dominance of the Governor in the devolution perspective should be considered in the light of the developments – including constitutional reform - that take place in the country, post 19th Amendment. When the Executive Presidential system is being progressively dismantled in the country, to confer powers on the Governor who is an appointee/nominee of the President is to perpetuate an Executive Governor system, unelected in that, at the Provinces whose representatives are more proximate to the people and responsible and answerable to them than the central government.

Recommendations

1. Provisions empowering the Governor to act on his own discretion need to be reformed. In particular Article 154C and 154F (1)-(3) of the constitution should be repealed, and the Provincial Councils Act No. 42 of 1987 needs to be replaced with a new Act. (See PRC recommendations at 9.2.2(i) (a-c).)
2. It is recommended that the Governor should be a nominal head, who should be Constitutionally required to act on the advice of the Chief Minister and Board of Ministers, save and except in so far as he is Constitutionally required to act in his discretion. (See PRC recommendations at 9.2.2(i) (a-c).)

(It should be noted that the Chief Minister, North Central Province has recommended the abolition of the post of Governor altogether and that the Chief Minister should be appointed by the President)

3. The Provincial Public Service should be brought under an independent Provincial Public Service Commission similar to the National Public Service Commission.
4. The Provincial Police Service should be brought under an independent Provincial Police Commission similar to the National Police Commission.
5. The requirement of Governor's assent for the statutes passed by the Provincial Council to be done away with (See PRC recommendations at 9.2.2(i) (a-c)). The present Parliamentary process of getting the Hon. Speaker signing the Bill passed by Parliament to be adopted in respect of the Provincial Councils with the Chairman of the Council signing the Statutes passed by the Provincial Councils.
6. However, the Statutes shall be subject to judicial review by the Constitutional Court; for that matter, it is recommended that that the Statutes could be challenged for their constitutionality in any court of the country!

Expert Opinion:

Some of the Experts suggested as an alternate to (5)

The Governor should be granted a specified period of time (eg. two weeks) within which he should either assent to a statute or return same for re-consideration. If neither is done within the specified period, the statute shall be deemed to have been assented to.

In the event that the Provincial Council enacts the statute, either with or without incorporating such recommendations, the Governor shall assent to same within a specified period of time (eg. two weeks) within which he should either assent to a statute, or refer same to the Constitutional Court for a consideration of constitutionality. If neither is done within the specified period, the statute shall be deemed to have been assented to.

7. The recommendation of the Governor required for statutes that have financial implications should be repealed. Instead, the approval of the Board of Ministers must be obtained for introducing financial bills for the enactment of Statutes.
8. The provincial statutes to be subject to pre and post judicial review by a Constitutional Court. (See also the submission of the Northern Province Provincial Council relating to judicial review in general). The fact that the Court has ruled in favour of Constitutionality in pre-enactment review proceedings should not act as a bar to subsequent post-enactment review proceedings.
9. The Governor should be appointed by the President with the concurrence of the Chief Minister.

Expert Opinion:

Some of the experts suggested that a better formulation may be that the Governor should be appointed by the President in consultation with the Chief Minister.

10. Constitutional provision should provide that the Governor should not have, for a specified period of time (eg. two years) prior to his appointment, played an active role in politics, and that he cannot, play an active role in politics, while holding office.
11. While providing for a nominal/titular Office of Governor at the provincial level, it is recommended that the provisions in the constitution relating to the Central Government's power to bring a provincial government under direct rule for any actual or threatened break-down of law and order in the province, shall be strengthened to deal with real or imminently real, grounds to be assessed objectively. However, such decision should be subject to judicial review by the constitutional court within a specified period.
12. References to the "Governor / Minister" in Acts of Parliament relating to provincial functions should be construed to mean a reference to the relevant Chief Minister or Provincial Minister in charge of the relevant subject.

Independent Public Service Commission / Administrative Structures of the Provinces.

The Provincial Councils Act No 42 of 1987 gives a wide range of powers to the Governor with regard to the Provincial Public Service. The appointment, transfer, dismissal and disciplinary control of officers of the Provincial Public Service, according to the Act, is vested in the Governor of that Province.

The Act also provides for the Governor to determine all matters relating to officers of the Provincial Public Service, including the formulation of schemes of recruitment and codes of conduct for such officers, the principle to be followed in making promotions and transfers, and the procedure for the exercise and the delegation of the powers of appointment, transfer, dismissal and disciplinary control of such officers.

Although there is a provision in the Act for a Provincial Public Service Commission (PPSC), it is only an appendix body subservient to the Governor. The Governor is the appointing authority of the PPSC and it enjoys delegated power of the Governor. The PPSC in turn is permitted to delegate its power to the Chief Secretary and other public officers of its province.

The Act also provides that any party aggrieved by the decision of the Chief Secretary or any officer of the Provincial Public Service shall have a right of appeal to PPSC. It further provides that the Governor shall have the power to alter, vary or rescind any appointment, order of 'transfer, or dismissal or any other order relating to a disciplinary matter made by the Provincial Public Service Commission of that Province'. Accordingly, the Governor's power in this regard is analogous to that of an appellate body.

It is evident from these provisions that the authority to control public servants of the province is vested in the Governor. As pointed out during our deliberations, the Governors enjoy power which even the President of the country does not exercise with regard to the public officers (at the centre).

Article 154C of the constitution states that the executive power of the Provincial Council shall be exercised by the Governor either directly or through the Board Ministers in accordance with Article 154F.

Article 154F states that Chief Minister and the Board of Ministers shall aid and advise the Governor in the exercise of his functions and the Governor shall act in accordance with such advice except in circumstances where he is required by or under the constitution to exercise functions in his discretion.

Further, the question as to whether any advice was tendered to him, and if so the nature of such advice, is not a matter which can be questioned in any court. This clause gives the Governor unfettered power in the exercise of executive functions of the Provincial Council.

As a result, the Secretaries of the Provincial Ministries, who are to carry out the executive functions as directed by the respective Ministers, have been controlled by directives from the Governors. They are more obliged to Governors than the Chief Ministers. It was brought to the notice of the sub-committee that there have been instances that the Governors were insisting on their prior approval being obtained even to conduct training programme.

Declaring most of the Public Service as 'All Island Service', is another deterrent for the smooth functioning of the Provincial Public Service.

Another constraint for the effective functioning of the Provincial Public Service is the need to obtain the approval of the Management Service Department (MSD) of the Treasury for the creation of cadre.

Twenty-eight years of devolution experience with Provincial Council system has shown that it is not only the Public Service at the Centre that gives step-motherly treatment to the Public Service of the Provincial Councils but the Provincial Public Service also gives step-motherly treatment towards the Public Officers attached to the Local Authorities. The Provincial Councils do not give serious consideration to the personnel requirements of Local Authorities and do not treat them as equal Public Officers.

Recommendations

1. The PPSC must be constituted as an independent body like the National Public Service Commission; as such the members of PPSCs should be of high integrity with required knowledge and experience to handle the disciplinary and human resources matters of the Provincial Public Service.
2. The Chief Minister and the Leader of the Opposition of the Provincial Council should jointly nominate persons to be appointed as members of the Provincial Public Service Commission. The Constitutional Council shall approve such nominations. The Governor shall make such appointments once they are approved by the Constitutional Council.
3. In the event the CM and LO cannot agree, appointments could be made on the recommendation of the Constitutional Council, out of the nominations made by the CM and LO. 17
4. In the event that the Constitutional Council is of the view that there are insufficient persons suitable to be appointed, out of those nominated by the CM and LO, it may request them to resubmit names for consideration.
5. The Constitutional Council shall then make the recommendations out of the nominations made by the CM and LO (*Expert Opinion: or if it is of the view that the persons are not suitable for appointment, it shall then recommend*

alternate persons for appointment.) The Governor shall make such appointments once they are recommended by the Constitutional Council.

6. The appointment, promotion, transfer, disciplinary control and dismissal of employees of the PPS should be matters for the Provincial Public Service Commission. (See also the submissions of the Northern Province Provincial Council and the Chief Minister of the Eastern Province).
7. The procedure for the exercise and the delegation of any of their powers to the Chief Secretary or any other officers of the province, or committee of the PPSC, should be decided by the PPSC.
8. As in the case of the central Government, the Board of Ministers of the Province should have the power to determine all matters relating to officers of the Provincial Public Service, including the formulation of schemes of recruitment and codes of conduct for such officers, and the principles to be followed in making promotions and transfers. (See also the submission of the Chief Minister, Central Province).
9. The PPSC of each province should also have the power to decide the cadre need of the respective provinces, including the cadre need of the Local Authorities and the All Island Service personnel needed in that province, based on criteria equally applicable to all the provinces. (See also the submissions of the Northern Province Provincial Council, and the Chief Minister of the North Central Province).
10. The release and transfer of All Island Service personnel shall be decided upon by the National Public Service Commission, in consultation with all the PPSCs.
11. The PPSC should have coordination with PSC and the PPSCs of other provinces to ensure the common professional standards at the centre as well as at the provinces.
12. The All Island Services should be limited to selected few services such as the Sri Lanka Administrative Service, Sri Lanka Engineering Service, Government Medical Officers Service, Sri Lanka Police Officers Service, Sri Lanka Scientific Officers and Sri Lanka Accountants Service as specified in the constitution.

Hon. Mr. Bimal Ratnayake, MP, member of the Committee is of the view that the All Island Services of the present day should remain and the personnel belonging to this service should be absorbed into the provincial administrative system.

13. The provinces should have the authority to create its own Provincial Public Service and absorb all the service personnel needed for the effective functioning of the subject matters assigned to the provinces into it, subject to

terms no less favourable to the terms of employment enjoyed by such employee immediately prior to their absorption.

14. There should be opportunities for the PPS employees to secure employment in, or transfer to, the NPS.
15. The public officers attached to the Local Authorities in each province could either belong to the Provincial Public Service of that province or a separate Local Government service could be created in each province to meet the need of the Local Authorities.
16. Employees of the LGS should have opportunities to seek employment in, or transfer to, the PPS or NPS.
17. Public officers belonging to an All Island Service, of similar category and rank should be equal in every respect and remunerated equally. However, this will not prejudice the right of the Provinces to offer additional incentives.
18. With regard to Public Officers belonging to Provincial Public Service and Local Government Service, the respective Provincial Councils shall have the right to determine remuneration and terms of service.
19. Subject to the discretion of the respective PPSC to waive such requirement, every public officer recruited by the PPSC of a province should serve in that province for a minimum period of time before getting transferred out of that province.
20. Aggrieved public servants belonging to the Provincial Public Service should be able to appeal to the Administrative Appeals Tribunal (AAT) against the decisions of the PPSC and seek redress against the violations of their rights by the decisions of their Heads of Department or by the PPSC. (See also the submission of the Chief Minister of the Central Province).
21. There shall be a Provincial Management Service (PMS) to handle the Provincial administration and the members of PMS should be transferable between Provinces. The service manual stipulating the conditions of PMS should be prepared by a joint committee comprising the representatives of PSC and PPSCs. PPSCs must have an apex committee to maintain common standard among the inter-provincial public service especially the Provincial Management Service.
22. Devolution of powers has not only to be effective but also devoid of duality. For this purpose, we propose that the district administration (insofar as it relates to devolved powers) be restructured so as to form part of the provincial administration.

23. Thus the Government Agents and the Divisional Secretaries should belong to an All Island Service and hold the rank of an Additional Chief Secretary and Deputy Chief Secretary respectively.
24. All Grama Niladharis in the provinces should also be absorbed into the Provincial Public Service of that Province.
25. The Chief Secretary and the Secretaries to the Provincial Ministers should be appointed by the Governor, on the advice of the Chief Minister and the Board of Ministers. (See also the submissions of the Chief Minister of the Central Province and Chief Minister of the Eastern Province).
26. Each Province should have a Provincial Advocates Department and a Provincial Legal Draftsman. (Suggested by the Chief Minister of the Uva Province) *Expert Opinion: Some of the Experts suggested that the Centre would require its own staff or representatives within the Province, to function with regard to national / centre list subjects. Such representations would report to the Centre. A District Secretary who acts on behalf of the Centre ONLY in respect of such National / Centre List subjects, and reports to the Centre, may be necessary.*

Role of the District Secretariat and the Divisional Secretariats vis-a-vis the Provincial Councils / Implementation of Parliamentary Laws on Specified Subjects by the Provincial Councils and Local Authorities / Manner of Implementation of Policy

Provincial Governance does not include all sectors of government but only those specified in the 13th Amendment to the Constitution. As a result, sectors that do not fall under the area of competency of the Provincial Governance have separate offices at provincial level or by-pass the provincial level completely and have their branches at district level. By the Transfer of Powers, Divisional Secretaries Act No. 58 of 1992, these officials perform administrative functions within the territory of the province but without control or supervision by provincial authorities.

Another issue of constitutional significance was in relation to the local government tier. It was felt that the distribution of powers between the national, provincial and local tiers was imprecise and unclear, and that direct administrative, financial and political centre-local relations was detrimental to the devolution spirit of the provinces. The situation is further compounded by the Divisional Secretaries (DS) system, whereby the central government directly acts at the local level, without recourse to Provincial Councils.

The District Secretariat plays an intermediate level in the Sri Lankan administrative system. Administration at this level performs reserved subjects and coordinates national programmes and projects.

The District Secretaries and Divisional Secretaries, who derive their power directly from the central Government, are very powerful and the provincial councils do not have a proper equivalent at district and divisional level.

This dual administration is a very unsatisfactory system that undermines the concept of devolution. On the one hand there is the Divisional Secretariat under the Central Government, and on the other hand the Local Authorities under Provincial Councils. They are under the supervisory control of the Provincial Council, as one of the devolved subjects specified in the 13th Amendment to the Constitution. However, most power at local level still rests with the Central Government.

District Secretary coordinates the development activities in the district, including Central Government activities, provincial functions and to some extent non-governmental projects. Thus the District Secretary plays the role of coordinator, linking the activities of central and provincial administrations. Since the District Secretary supervises the Divisional Secretariats, he has a certain influence over their activities as well.

In reality, most of the provincial staff are located at the divisional secretariat and they are administratively under their control. Lines of command and

responsibilities between the District/Divisional Secretaries and the Provincial administration are not clearly defined. It comes down eventually to personal attitudes of the individuals whether it is a conciliatory or a more conflicting relationship.

Owing to the above intricacies, submissions by the members suggest that the District Secretaries and Divisional Secretaries to be brought under the provincial administration, while they would carry out agency functions on behalf of the centre. Then only the devolution would be meaningful.

Suggestions were also made to define the role and responsibility of the District and Divisional Secretariats within the framework of intergovernmental relationship and to provide for structures, processes and procedures for the coordination of service deliveries of the three spheres of government.

Recommendations

1. Devolution of powers has not only to be effective but also devoid of duality. (See also the submission of the Northern Province Provincial Council). For this purpose, we propose that the district and divisional administration to be restructured so as to form part of the provincial administration. District and Divisional secretaries should be re-designated as Additional Chief Secretaries and Deputy Chief Secretaries respectively. All Grama Niladharis in a provinces should also be absorbed into the Public Service of that Province.
2. Constitutional provisions should be made to enable District Secretaries and Divisional Secretaries (re-designated as Additional Chief Secretaries and Deputy Chief Secretaries respectively) and Gama Niladharis officials of the province to carry out functions which fall within the ambit of Central Government. Ex. assistance in the preparation of electoral lists, National Identity card etc. if so delegated by the Centre.
3. Pradeshiya Sabha boundaries should be coterminous with the boundaries of Divisional Secretariats.

Revenue Collection and the Formulae for Division of Revenue / Dual Reporting in terms of Revenue Accountability / Policy making - National, Provincial, District, Local Authorities

The 13th Amendment intended to grant devolution of powers to provinces, but there is no real fiscal devolution without which devolution is meaningless. The provinces have very limited financial resources, except Western Province. It depends on annual Government grant to meet with its expenditure. Widespread criticism of the 13th Amendment was with regard to financial allocation to provincial councils which is irrational and inadequate.

For example, scrutiny of the National Budget for the year 2015 would reveal that the total Recurrent Expenditure of the Government is Rs.1,547,910 million, out of which the allocation to all the nine provincial councils is Rs.189,600 million which amounts to 12.24 percentage of the total expenditure. Similarly the total Capital Expenditure is Rs.1,857,090 million, out of which the allocation to all the nine provincial councils is Rs.34,077 million which amounts to 1.83 percentage of the total expenditure.

Further, the Capital Expenditure allocation is not granted as a lump sum instalments; instead, the amount for each type of expenditure is specified. Even the allocation to Capital Expenditure is categorized and the amount specified, which is termed as "Provincial Specific Development Grant". For example under the allocation to health department even the amount to be spent on buildings repair and the district to which it should be spent will be specified. The Provincial Council is only to decide the hospitals to which the repairs to be effected in that district.

The Finance Commission should be able to recommend the sharing of the revenue between the Centre and the States and amongst the States. Instead, the 13th amendment provides for the Finance Commission to recommend for the sharing amongst the provinces of the money allocated by the Government. Allocating the money to the Provincial councils is the sole discretion of the centre. This is one of the main flaws in the 13th amendment.

Moreover, the Government (President) is not obliged to comply with the recommendations of the Finance Commission.

In addition to distinct executive and legislative power, a governing body needs finances to carry on its policies and administration. All monies allocated to each Provinces, according to the Provincial Councils Act No 42 of 1987, shall be deposited in a Provincial Fund into which all revenue collected from the Province by way of taxes etc. and all loans provided to the province from the Consolidated Fund shall be deposited. The custody of the Provincial Fund of a Province, the payment of moneys into such Fund, and all other matters connected with, or ancillary to, those matters are regulated by rules made by the Governor.

Provincial Statute for the appropriation of the Provincial Fund for a given financial year has to be recommended by the Governor prior to tabling it in the council and has to be assented after the council approves it.

Besides, the Provincial Council cannot pass any statute which would involve expenditure from the Provincial Fund without the recommendation of the Governor. The Provincial Council cannot also pass any statute imposing or abolishing any taxes without the consent of the Governor.

Thus, it is patently clear that the Governor has complete control over the fund of a province. Here again the concept of devolution of power is nullified by the unimpeded discretionary power of the Governor over the finance of the Provincial Councils.

The Provincial Councils, according to 13th Amendment, are entitled to collect Business Turnover Tax. The Government introduced Value Added Tax, depriving Provincial Councils of its income.

The dependency of the Provincial Councils on central grants can only be justified if an effective system is in place to ensure that provinces are provided with adequate resources by the centre to fully discharge their expenditure responsibilities.

The constitutional framework severely limits the revenue raising capacity of Provincial Councils. In addition to the limited tax-raising power vested in the provinces are the limitations placed on obtaining loans and investment, and on seeking, or at least administering projects financed by foreign aid and investments.

Financial provision for local government bodies has also become unduly complicated because of the variation in established funding arrangements. The 13th Amendment provides for the supervision of the local authorities by the Provincial Council. However, the financial allocation and grants to the Local Authorities are in the hands of the centre undermining the provincial role. The revenue on stamp duty and court fines on provincial subjects are exclusively meant for local authorities, but the authority to collect those taxes and fines are with the provinces.

The corrosive effect of inadequate or unprincipled financing arrangements is that they impair provincial and local level service delivery, leading to the erosion of public confidence in what are constitutionally established democratic institutions.

People who actually have a responsibility of spending should also be the people who raise revenue was the motto expressed during our deliberation, otherwise, it was pointed out that there is a disconnect, which economists call the fiscal illusion, which undermines the democratic values.

The design and financial arrangements under the 13th Amendment does not enable to realize the full benefits of devolution and contribute towards “balanced

regional development” and hence a total redesign taking into account the formulation set out in the Constitution Bill of August 2000 was also suggested.

Recommendations

1. The principle that each tier of Government is distinct should guide centre-periphery relations.
2. The principles upon which the Finance Commission should formulate mandatory criteria for financial allocation to the provinces should be clearly provided for by the Constitution. (See also the submission of the Northern Province Provincial Council). The Committee recommends that the constitution should prescribe at least 40 % of the revenue collection of the Government to be allocated to the Provincial Councils; 30% for the Provincial Councils and 10% for the Local Authorities. (*Expert Opinion: one of the recommendations of the PRC in this regard, the percentages proposed are 18% and 7%, - PRC Report 16.2.7(c) - could be considered*)

Expert Opinion:

- *Some of the experts proposed that, alternately, there should be mandatory guidelines which the Finance Commission should follow towards ensuring ‘equitable’ distribution of national revenue among the three tiers of government.*
- *The Government shall be required to give effect to the decisions of the Finance Commission. This would be without prejudice to Parliament’s ultimate control over national finance.*

(The Chief Ministers of the North Central Province, Eastern Province and the North Western Province suggested that the Finance Commission should be abolished, and the budgetary allocations should be directly remitted to the respective provincial councils.)

3. The Finance Commission should be reconstituted to have provincial representation, to have more powers over enforcing its recommendations, and to execute on the basis equalizing wide economic and developmental disparities between provinces.
4. A formalised liaison mechanism between provinces and the Finance Commission could enhance the work and recommendations of the Commission, and serve to restrain the central Treasury’s discretion over allocations.
5. Allocation of funds to Provinces should be tabled in and approved by Parliament together with the National Budget.

6. The Constitution should clearly demarcate the taxation and revenue powers of the three tiers of government, and ensure that any administrative collection mechanism does not derogate from the financial power of the respective tier of government. In the event that there is any such collection mechanism, provision should be made for the shares of the respective provinces to be directly credited to such provinces.
7. Item 1 in the Reserved List of the present constitution ‘National Policy on all Subjects and Functions’ to be done away with and Provision should be made to ensure a consultative mechanism, involving the participation of the provincial representatives, in the formulation of national policy. (The Chief Minister of the Western Province also made a similar submission. It was also submitted by the Chief Minister of the Central Province that National Policy should not be formulated merely through Cabinet Decisions / Circulars.)

ADDENDUM TO THE REPORT OF THE SUB-COMMITTEE ON CENTRE- PERIPHERY RELATIONS

In view of the fact that there has to be a clearer demarcation of power between the centre and the peripheral units, which would lead to healthy centre-periphery relationship, the committee decided to give recommendations on the following also, although these subject matters may be dealt with by the Steering Committee.

- i. Concurrent List / Reserved List
- ii. Law and Order and Police Powers
- iii. Land
- iv. Constitutional Court

I. Concurrent List

According to the 13th amendment the legislative and executive powers in respect of subject matters enumerated in the concurrent list are to be shared between the centre and the provinces, after such consultation one has with the other. The centre needs to consult with all the provinces and *vice versa*, but in practice, the centre has never consulted, save in one or two cases, the provinces in dealing with the concurrent subjects.

Excise of exclusive power by the central Government with regard to most subjects listed in the concurrent list is another major impediment to the spirit of devolution embodied in the amendment. More than two decades of experience is that the centre has always used it as its own preserve.

Further, most of the subjects in the concurrent list are, it was pointed out, legitimate functions to be in the "Provincial List". The existence of centre ministries such as ministry of Rehabilitation, Social Services, Social Welfare, Women and Children, Indigenous Medicine, Disaster Relief and Agriculture has no justification, except under the wrap of Concurrent List and National Policy. Most of these Centre Ministries have infringed into the powers and functions of the provincial administration.

Similarly the rubric titled "National Policy on All Subjects and Functions" has been used to frustrate the devolved powers of the provinces. It is questionable to have national policy on all subjects and functions; there could be many subjects and functions which require provincial or local level policies! One of the objectives of devolution of legislative and executive powers is to respect diversity and peculiarities; these should not be deprived under the guise of 'national policy'!

Concern was raised regarding the item in the Reserved List that "All Subjects and Functions not Specified in List I or List III (Provincial List and Concurrent List)" would

be the subject matter of the centre. It was pointed out that this has given undue advantage to the centre.

Recommendation

Hence, the Committee recommends that the Concurrent List to be done away with and the subjects added to relevant Lists.

Also the Committee recommend the repeal of the rubric “National Policy on All Subjects and Functions” from the Reserved List.

All Subjects and Functions not Specified in any of the list (provincial and reserved lists) should be the subject matter of the province.

II. Law and Order and Police Powers

The failure to make the necessary administrative arrangements to grant the powers in respect of Law and Order and Police, which are set out in the Provincial Council List and in Appendix 1 of the present constitution, has been raised by many during the course of the deliberations.

Recommendation

We wish to make the following recommendations in this regard.

Law and order has to be the subject matter of the province. Administration of Police should be through an Independent Provincial Police Commission (PPC) as in the centre. The PPC could work in close collaboration with the National Police Commission on administrative matters. The National Police can handle organized crimes, narcotics, terrorism etc. There should be independent Provincial Prosecutor General to prosecute the offenders in the provinces.

III. Land

During the deliberations it was stated that the provincial authority, which could better voice the concerns and aspirations of the people, should have the right over the state land within the province.

It was pointed out that although item 18 of the Provincial Council List of the present constitution states that the rights in or over land, land tenure transfer and alienation of land, land use, land settlement and land improvement is a subject matter of the province, Appendix II limits its right to a greater extent and gives authority to the centre to decide on many things including the final assent for the disposition of land.

Further it was stated that there was a constitutional ambiguity with regard to land as it is mentioned in the provincial councils list as well as in the reserved list (along with Rivers and Waterways)

Recommendation

In view of the above we wish to recommend that the state land within a Province should be the subject matter to be handled by the legislative and executive body of the Province. However, the Central Government shall have the authority to require a Provincial executive to release any piece of State land for its legitimate use as specified in the Reserved List and it shall be the duty of the Provincial executive to release such extent of State land within its Province to the Central Government for that purpose.

However, the Provincial Council shall adhere to the policy guidelines issued by the Land Commission with regard to the proper utilisation practices, taking into consideration issues of forest cover, inter-generational equity, agricultural sustainability, land fragmentation, landlessness, etc., in using the State land within its territory.

The State Land Commission shall consist of equitable number of members who will represent the interests of the Centre as well as the Provinces and the powers and duties of such institution shall be formulated in such a manner that no decision of such institution can be imposed on any Province without the consent of the representatives of such Province.

Further, the declaring of or taking over of any state land under existing Acts of Parliament (Ex. Mahaweli Act, UDA Act, Forest Ordinance, Tourism Act, etc.) could be carried out only with the concurrence of the respective Provincial council. Similar clause should be added in respect of inter-provincial irrigation schemes.

IV. Constitutional Court Recommendation

Since the Committee has recommended to do away with the power of the Governor to assent the statutes passed by the provinces and the recommendation of the Governor needed to table statutes that has financial implications, the committee is of the view that there should be a Constitutional Court for pre and post judicial review of the statutes passed by the provincial councils and to resolve any disputes between the Centre and the Provinces and amongst the provinces in their executive functions.

It is also recommended that the composition of the Constitutional Court shall constitutionally ensure equitable representation of the multi ethnic character of the country. This should also be the case with regard to the Supreme Court of the country!

SUB-COMMITTEE ON CENTRE PERIPHERY RELATIONS MEMBERS OF THE COMMITTEE

1. Hon. Dharmalingam Sithadthan, M.P. (Chairman)
2. Hon. Dilan Perera, M.P.
3. Hon. H.M.M. Harees, M.P.
4. Hon. Dullas Alahapperuma, M.P. *–resigned from the Sub Committee*
5. Hon. Bimal Rathnayake, M.P.
6. Hon. Vidura Wickramanayaka, M.P.
7. Hon. Mylvaganam Thilakarajah, M.P.
8. Hon. Sanath Nishantha Perera, M.P.
9. Hon. S.M. Marikkar, M.P.
10. Hon.(Mrs.) Rohini Kumari Wijeratne, M.P.
11. Hon. Wijepala Hettiarachchi, M.P.

EXPERTS TO THE COMMITTEE

- Prof. A.M. Navaratne Bandara
- Mr. N. Selvakumaran
- Mr. S. Thavarajah
- Mr. Palitha Abeywardane
- Mr. Asoka Gunawardane
- Mr. Winston Pathiraja
- Mr. Lal Wijenayake
- Ms. Chamindry Saparamadu
- Mr. Suren Fernando

INVITEES PARTICIPATED IN THE COMMITTEE MEETINGS

- Hon.(Dr.) Jayampathy Wickramaratne, M.P.
- Hon. V.S. Radhakrishnan, M.P., State Minister of Education, President of the Upcountry Peoples Front
- Prof. Suri Ratnapala, Member of Australian Law Reform Commission (ALRC) Mr. Austin Fernando, Governor, Eastern Provincial Council
- Mr. M.P. Jayasinghe, Governor, Uva Provincial Council
- Mr. K.C. Logeswaran, Governor, Western Provincial Council
- Hon. Pesala Jayarathne, Chief Minister, North – Central Provincial Council
- Hon. Isuru Devapriya, Chief Minister, Western Provincial Council
- Hon. T. Gurukulrajah, Minister of Education, Northern Provincial Council
- Hon. S. Thavarajah, Leader of the Opposition, Northern Provincial Council
- Hon.(Mrs.) Renuka Herath, Leader of the Opposition, Central Provincial Council
- Hon. R.M. Ratnayake, Leader of the Opposition, Uva Provincial Council
- Hon. S.P. Prasanna Shamal Senarath, Leader of the Opposition, North – Western Provincial Council
- Mr. Somaweera Chandrasiri, Vice President, Mahajana Eksath Peramuna
- Mr. Thissa Jayawardena, Secretary, Mahajana Eksath Peramuna
- Mr. G.V.D. Thilakasiri, Deputy Secretary, Democratic Left Front
- Mr. Sarath Ransinghe, Asst. Secretary, Democratic Left Front

